

Het Boek van de Hemel

Deel 2

Oproep aan de mensen om terug te keren naar
de plaats, de rang en het doel
waarvoor zij door God geschapen werden.

Luisa Piccarreta

De Kleine Dochter van de Goddelijke Wil

**Deze tekst is een voorlopige
vertaling van het Italiaanse Manuscript,
met imprimatur.**

**Wij wachten op de officiële Tekst
Van het Vatikaan.**

**Studie – uitgave
Voor privé-gebruik**

**SG- de Goddelijke Wil
Lumen Luminis**

Deel 2

2-1- 28 februari 1899 - Op bevel van mijn biechtvader begin ik te schrijven wat er zich van dag tot dag afspeelde tussen mij en onze lieve Heer.

Ik moet bekennen dat ik veel tegenzin voel.
De inspanning die ik moet leveren om mezelf te overwinnen is zo groot dat alleen de Heer de kwelling van mijn ziel kent.

Maar o, heilige gehoorzaamheid, wat zijt ge een machtige bondgenoot! Gij alleen kunt zegevieren en mijn tegenzin overwinnen, de bergen die onoverschrijdbaar lijken.

Jij bindt mij aan Gods Wil en die van mijn biechtvader.

Alstublieft, heilige Bruidegom, ik heb zoveel hulp nodig als mijn offer groot is. Ik wil enkel dat U mij in uw Armen houdt en mij ondersteunt. Op die manier door U geholpen kan ik slechts de waarheid zeggen, enkel voor Uw Glorie, maar vol schaamte.

Deze ochtend, toen mijn biechtvader de H. Mis opdroeg, ontving ik ook de H. Communie. Mijn geest werd ondergedompeld in een zee van verwarring vanwege de gehoorzaamheid die mijn biechtvader mij oplegde nl. alles op te schrijven wat er zich in mijn binnenste afspeelde.

Toen ik Jezus ontving, begon ik Hem te vertellen over mijn pijn, in het bijzonder over mijn onbekwaamheid en vele andere dingen. Jezus leek zich echter hieromtrent niet te bekommeren en gaf nergens antwoord op.

Er ging me een licht op en ik zei: “Wie weet ben ik zelf de oorzaak dat Jezus zich niet laat zien zoals gewoonlijk”.

Daarom zei ik Hem recht uit mijn hart: “Alstublieft, mijn Liefste en mijn Alles, wees toch niet zo onverschillig tegenover mij. U doet mijn hart breken van pijn. Als het is vanwege het schrijven – laat het zo zijn. Zelfs al moet ik er mijn leven voor geven, dan beloof ik nog dat ik het zal doen”.

Toen zag Jezus er anders uit en heel welwillend zei Hij: “Waarvoor

ben je bang? Heb Ik je de vorige keren ook niet geholpen? Mijn Licht zal je overal omgeven en dus zal je het kunnen verspreiden”.

Zuiverheid van intentie.

Toen Hij dit zei, zag ik, ik weet niet hoe, mijn biechtvader dicht bij Jezus en **de Heer zei hem**:

“Kijk! Alles wat je doet gaat naar de Hemel.

Let daarom op met welk een zuiverheid je alles doet.

Denk eraan dat al je stappen, woorden en werken bij Mij terecht komen. Als deze zuiver zijn – dat betekent als zij voor Mij gedaan worden – beleef Ik daar zeer veel vreugde aan en Ik voel hen rondom Mij als schildwachten die mij voortdurend aan jou herinneren. Maar als zij gedaan worden met laag-bij-de-grondse en aardse bedoelingen irriteren zij Mij”.

Toen Hij dit zei, leek het of Hij zijn Handen naar de hemel omhoog hief.

En Hij zei hem: *“Richt je ogen omhoog. Je behoort toe aan de Hemel, werk voor de Hemel”.*

Terwijl ik mijn biechtvader zag en Jezus die hem dit zei, kwam in mij de volgende gedachte : als men zo handelt verloopt alles precies zo als met iemand die het ene huis moet verlaten om te verhuizen naar een ander. Wat doet hij? Eerst brengt hij al zijn spullen en eigendommen en dan gaat hij zelf.

Op dezelfde wijze sturen wij eerst onze werken om voor ons een plaats in de Hemel in te nemen en dan, wanneer onze tijd gekomen is, gaan wij zelf. Wat een mooie optocht zal dat worden!

Geloof.

Toen ik mijn biechtvader zag, herinnerde ik me dat hij me had gezegd dat ik over het geloof moest schrijven, zoals de Heer met mij over deze deugd gesproken had.

Bij deze gedachte trok de Heer me plotseling zo dicht naar Zich toe, dat ik buiten mezelf was, samen met Jezus aan het hemelgewelf

Hij zei me letterlijk: ***“Geloof is God”.***

Deze woorden bevatten zo'n onmetelijk Licht dat het onmogelijk is om dit uit te leggen. Maar ik zal doen wat ik kan.

Ik begreep dat Geloof God zelf is.

Zoals materieel voedsel leven verschaft aan het lichaam, zodat het niet sterft, zo geeft Geloof leven aan de ziel.

Zonder Geloof is de ziel dood.

Geloof doet leven, Geloof heiligt.

Geloof vergeestelijkt de mens, en maakt dat hij zijn ogen gericht houdt op een Opperwezen, zodanig dat hij niets leert van de dingen hier beneden. En als hij daarvan leert, gebeurt dat in God.

O het geluk van een ziel die leeft van geloof!

Zij beweegt altijd in de richting van de Hemel.

Bij alles wat haar overkomt kijkt zij altijd in God naar zichzelf.

In tegenspoed bv. brengt Geloof haar naar God en zij kwelt zichzelf niet, zelfs niet met een klacht. Zij weet immers dat zij haar voldoening niet hier moet zoeken, maar in de Hemel.

Vreugde, rijkdom en plezier brengen haar eveneens naar God.

Zij zegt bij zichzelf: "Hoe veel meer voldoening en rijkdom zal er zijn in de Hemel!". Zij verveelt zich met deze aardse dingen, zij versmaadt hen en vertrapt hen onder haar voeten.

Ik denk dat een ziel die leeft van Geloof hetzelfde overkomt als iemand die miljoenen geldstukken en zelfs hele koninkrijken bezit en iemand anders wil hem een geldstuk aanbieden. Wat zal hij zeggen? Zal hij dat niet versmaden? Zal hij het niet in zijn gezicht gooien?

Ik voeg er aan toe: en wat als dat geldstuk onder de modder zit zoals alle aardse dingen? Nog sterker: wat als dat geldstuk enkel aan hem uitgeleend wordt.

Deze persoon zal zeggen: "Ik bezit onmetelijke rijkdommen en jij durft me dit miserabel geldstuk aanbieden, bedekt met modder en enkel uitgeleend!" Ik denk dat hij snel zijn blik zal afwenden en dit geschenk niet zal aanvaarden.

Zo doet de ziel die leeft van Geloof, als het aardse dingen betreft.

Laat ons nu weer terug gaan naar het beeld van voedsel.

Door voedsel krijgt het lichaam niet enkel kracht. De substantie van het voedsel wordt omgezet in het lichaam zelf.

Hetzelfde geldt voor de ziel die leeft van Geloof:
Daar Geloof God zelf is, gaat de ziel leven van God zelf.
Door zich te voeden met God, gaat ze delen in het Wezen van God.
Door deelname aan God, gaat zij op Hem lijken en wordt omgevormd in Hem.

Daarom, wat overkomt de ziel die leeft van Geloof?
Zoals God heilig is, is de ziel heilig.
Zoals God machtig is, is de ziel machtig.
Zoals God wijs is en sterk, zo ook de ziel.
En dit geldt voor al de andere eigenschappen van God.
O, de zegeningen van deze ziel op aarde, en nog meer in de Hemel!

Ik begreep ook dat wat **de Heer zegt tot Zijn geliefde** zielen:
“Ik zal je tot Mijn bruid maken in geloof”,
niets anders betekent dan dat de Heer, in dit mystieke huwelijk,
de ziel gaat verrijken met Zijn eigen Eigenschappen.

Het komt mij voor, dat het net zo gaat als met twee echtgenoten:
als zij in gemeenschap van goederen leven kunnen de eigendommen
van de een niet langer onderscheiden worden van die van de ander.
Beiden worden eigenaar van alles.
In dit geval echter is de ziel arm – al het goede komt van de Heer die
haar laat delen in Zijn bezittingen.

Het leven van de ziel is God – Geloof is God.
Bij de ziel die Geloof bezit, komen alle andere deugden erbij.
Het Geloof is de koning van haar hart en de andere deugden staan
errond om in dienst te staan van het Geloof.
Zonder Geloof zijn deugden op zichzelf levenloos.

Ik denk dat God het Geloof aan de mens schenkt op twee manieren.
Een eerste manier is door het heilig Doopsel.
Een tweede manier is wanneer de gezegende God door een deeltje
van zijn Wezen inbrengt in de ziel, haar het vermogen schenkt
wonderen te doen zoals doden opwekken, zieken genezen, de zon
laten stilstaan e.d.
Indien de wereld Geloof had, zou zij veranderen in een aards
paradijs.

O, hoe hoog en verheven is de vlucht van de ziel die zich oefent in Geloof. Ik denk dat de ziel die zich oefent in Geloof, doet als bange vogeltjes die uit angst voor jagers, of een andere valstrik, huizen in de toppen van de bomen of op hoge plaatsen.

Als ze dan voedsel moeten zoeken, komen ze naar beneden, nemen het voedsel en vliegen onmiddellijk weer terug. En sommigen, nog voorzichtiger, nemen het voedsel en eten het zelfs niet op de grond, op. Uit veiligheidsoverwegingen nemen zij het mee naar de toppen van de bomen en verorberen het daar.

Zo ook is de ziel die leeft van Geloof zo huiverig voor aardse dingen, dat ze, uit angst voor valstrikken, niet veel meer doet dan er een blik op werpen. Zij woont in de hoogten, dat betekent boven alle dingen van de aarde, maar in het bijzonder in de Wonden van Jezus Christus. Vanuit die genezende vertrekken kreunt zij, weent, bidt en lijdt zij samen met haar bruidegom Jezus omwille van de toestand en de ellende van de mensheid.

Terwijl zij leeft in de holten van Jezus Christus' Wonden, schenkt de Heer haar een deeltje van zijn Eigenschappen. En de ziel voelt deze eigenschappen binnenin haar als iets van haar zelf. Zij beseft echter dat deze, alhoewel ze hen zelfs beschouwt als haar bezit, haar geschonken zijn. Zij zijn haar immers gegeven door de Heer.

Het overkomt haar zoals iemand die iets gekregen heeft dat hij niet had. Wat doet hij? Hij neemt het aan en beschouwt zichzelf als de eigenaar ervan. Telkens hij ernaar kijkt, zegt hij bij zichzelf: "Dit is van mij, maar het werd me gegeven door die en die".

Hetzelfde doet de ziel die door de Heer getransformeerd wordt in Zichzelf door een deeltje van Zijn goddelijk Wezen af te staan. Welnu, net zoals deze ziel de zonde verafschuwt zo ook heeft zij medelijden met anderen en bidt voor hen die ze ziet gaan op het pad naar de afgrond.

Zij verenigt zich met Jezus Christus en biedt zich aan als slachtoffer om de goddelijke Gerechtigheid te verzoenen en om de schepselen de kastijdingen die ze verdienen te besparen. En als het offer van

haar leven nodig zou zijn – o hoe graag zou ze dat brengen voor de redding van één enkele ziel.

Hoe Luisa de Godheid van Jezus ziet.

Toen mijn biechtvader me vroeg hem uit te leggen hoe ik soms de Godheid van Onze Heer zie, antwoordde ik dat het me onmogelijk was hem daarover iets te vertellen.

Maar 's avonds verscheen de gezegende Jezus me en verweet me bijna deze weigering.

Toen schoot Hij twee schitterende stralenbundels door me heen.

Door de eerste begreep ik met mijn verstand dat Geloof God is en dat God Geloof is. Ik probeerde iets over Geloof te zeggen.

Nu wil ik proberen te zeggen hoe ik God zie – en dat was de tweede stralenbundel.

Terwijl ik buiten mezelf ben en ik in het hoogste der Hemelen vertoef, denk ik God te zien binnenin een Licht.

Hij lijkt zelf Licht te zijn en binnenin dit Licht is er:

- schoonheid, kracht, wijsheid,
- onmetelijkheid, hoogte, diepte,
- eindeloosheid en grenzeloosheid.

Zelfs in de lucht die we inademen is God aanwezig en wij ademen Hem in. Iedereen kan Hem dus maken tot zijn eigen leven wat Hij inderdaad is.

Niets ontgaat Hem en niets kan Hem ontsnappen.

Dit Licht lijkt één en al stem, hoewel het niet spreekt.

Het is zeer actief, hoewel altijd in rust.

Het is overal aanwezig, hoewel het geen ruimte inneemt.

Het is overal tegenwoordig en heeft toch Zijn eigen centrum.

O God, hoe onbegrijpelijk bent U! Ik zie U ik voel U, Gij zijt mijn leven.

U begrenst Uzelf binnenin mij, maar U blijft altijd onmetelijk en verliest niets van Uzelf.

Ik voel dat ik maar stamel en het lijkt of ik niets kan zeggen.

Ik probeer me beter uit te drukken in onze menselijke taal.

Daarom wil ik zeggen dat ik in de gehele schepping een beeld van God zie, omdat Hij in de gehele schepping:

- hier de schaduw van Zijn schoonheid verspreidt,
- daar Zijn geur,
- ergens anders Zijn licht als de zon,
waarin ik een bijzonder beeld van God zie.

Ik zie Hem als verborgen binnenin deze sfeer,

- als de Koning van alle andere sferen.

Wat is de zon? Het is enkel een vuurbol.

De bol is één, maar zijn stralen zijn talrijk.

Zo kunnen we gemakkelijk begrijpen

- dat de bol God is en
- de stralen de onmetelijke eigenschappen van God zijn.

Ten tweede. De zon is vuur, maar ook licht en warmte.

Het is de Allerheiligste Drie-eenheid versluierd in de zon:

- het vuur is de Vader,
- het licht is de Zoon,
- de warmte is de H. Geest.

Toch is de zon één.

En net zoals je vuur, licht en warmte niet kan scheiden,

zo zijn de eigenschappen van de Vader, de Zoon en H. Geest ook één, in werkelijkheid niet van elkaar te scheiden.

Het vuur tegelijkertijd licht en warmte voort, zodanig dat vuur niet kan ontstaan zonder licht en warmte.

Op dezelfde wijze kan de Vader er niet zijn, voorafgaand aan de Zoon en de H. Geest en ook niet omgekeerd. Alle drie de Personen zijn er vanaf alle eeuwigheid.

Daar komt bij dat het licht van de zon zich overal verspreidt.

Evenzo dringt God overal door met Zijn onmetelijkheid.

Maar denk eraan dat dit maar een beeld is, omdat de zon niet kan komen waar zijn licht niet door kan dringen.

God echter dringt overal door.

God is de zeer zuivere Geest en wij kunnen Hem symboliseren met

de zon, maar dan een zon die met zijn stralen overal doordringt en die stralen kan niemand grijpen met zijn handen.

Bovendien kijkt God naar alles – ook naar de misdaden en het kwaad van mensen – maar Hij blijft altijd zoals Hij is, zuiver, heilig en onbevlekt.

Een beeld van God is de zon die zijn Licht:

- zendt over afval, maar onbevlekt blijft,
- verspreidt in het vuur, maar niet verbrand wordt,
- verspreidt in de zee en de rivieren, maar er niet in verdrinkt.

Hij geeft licht aan allen, maakt alles vruchtbaar, geeft leven met zijn warmte, maar zijn licht vermindert niet en hij verliest niets van zijn warmte.

Bovendien terwijl hij zoveel goed doet aan allen, heeft hij niemand nodig en blijft zoals Hij is:

- majestueus, stralend, onveranderlijk.

O, hoe goed kun je in de zon de goddelijke eigenschappen zien!

Met zijn Onmetelijkheid is God aanwezig:

- in het vuur, maar wordt niet verbrand,
- in de zee maar Hij verdrinkt niet,
- onder onze voeten, maar Hij wordt niet met de voeten getreden.

Hij geeft aan allen, maar wordt niet arm en heeft niemand nodig.

Hij kijkt naar alles, sterker nog, Hij is één en al oog, en er is niets wat Hij niet ziet.

Hij kent iedere vezel van ons hart, iedere gedachte van onze geest.

Maar omdat Hij zuiver Geest is, heeft Hij oren noch ogen, en Hij verandert nooit, wat er ook gebeurt.

De zon bekleedt de wereld met zijn licht en wordt niet moe.

Zo geeft God leven aan allen.

Hij helpt en regeert de wereld en wordt niet moe.

Een mens kan wat schaduw opzoeken of een schuilplaats om uit het licht van de zon en de weldadige werking ervan te blijven.

Maar hij kan niets doen tegen de zon zelf.

De zon blijft zoals zij is en al het niet-goede komt neer op de mens.

Dat geldt ook voor de zonde: de zondaar kan zich verwijderen van

God en zijn weldadige Werking afweren.
Maar hij kan niets doen tegen God. Hij doet zichzelf het kwaad aan.

De cirkel van de zon symboliseert ook:
de eeuwigheid van God die geen begin heeft en geen einde.

Het doordringende licht van de zon op zichzelf kan niemand beperken tot zijn oog alleen. En als je ernaar zou willen kijken op het middaguur, zou je verblind worden. En als de zon dicht bij de mens zou willen komen, zou hij verpulverd worden.

Hetzelfde voor de goddelijke Zon: geen geschapen geest kan Haar onderbrengen in zijn beperkte geest om zo zijn Wezen te begrijpen. En als hij dat zou willen proberen, zou hij verblind worden en verward.

En als deze goddelijke Zon al zijn Liefde zou willen schenken en de mens zou toestaan deze te ervaren terwijl hij nog in zijn sterfelijk lichaam leeft, zou hij verpulverd worden.

Dus God heeft een schaduw van Zichzelf en van Zijn volmaaktheid over de hele schepping geworpen. Het lijkt of we Hem zien en contact hebben, en we worden onophoudelijk door Hem geraakt.

*Nadat **de Heer die Woorden zei** : “**Geloof is God**” ,
zei ik hierbij aansluitend : – : “Jezus, bemint U mij?”*

Hij zei toen: “En jij, bemin jij Mij ?”.

Ik zei onmiddellijk: “Ja Heer en U weet dat ik zonder U het gevoel heb dat ik niet leef”.

“Goed dan”, **ging Jezus verder**, “jij bemint Mij, Ik bemin jou.
Dus laat ons elkaar beminnen en altijd samen blijven”.

Zo eindigde Hij voor deze morgen.
Welnu, wie kan zeggen hoeveel mijn geest begrepen heeft van deze goddelijke Zon! Het komt me voor dat ik Haar zie en er overal contact mee heb.
Nog sterker, ik voel me erdoor omgeven, van binnen en van buiten,

maar mijn vermogen is zo miniem.
Soms lijkt het me lijkt dat ik iets over God begrijp.
Maar op het ogenblik dat ik Hem zie lijkt het of ik niets begrepen heb. Nog erger, het lijkt of ik onzin heb verteld.
Ik hoop dat Jezus mijn nonsens wil vergeven.

2- 2- 10 maart 1899 - De Heer toont Luisa veel tuchtigingen.

In mijn gebruikelijke toestand verscheen mijn altijd lieflijke Jezus heel verbitterd en bedroefd en Hij zei:

“Mijn dochter, Mijn Gerechtigheid is te zeer toegenomen en de beledigingen door de mensen zijn zo talrijk dat ik ze niet langer kan verdragen. Dus komt de dood met de zeis om te oogsten, een rijke oogst, plotseling d.m.v. ziekten. Ik wil zoveel kastijdingen over de wereld uitstorten dat het een soort van oordeel zal zijn”.

Wie kan de vele kastijdingen beschrijven die Hij me toonde en hoe verschrikkelijk bang bleef ik achter! De pijn die mijn ziel voelt is zo groot dat ik geloof dat ik beter kan zwijgen.

Maar ik ga door omdat de gehoorzaamheid dat vraagt.
Het lijkt wel of ik straten vol zie met menselijk vlees en bloed dat over de grond stroomt en steden belegerd door de vijand die zelfs kinderen niet spaart.
Het lijken woede-uitbarstingen die uit de hel komen.
Zij respecteren kerken noch priesters.
Het lijkt of de Heer vanuit de Hemel een kastijding zendt,
- wat het is weet ik niet.
Het lijkt erop dat we allen een dodelijke klap moeten incasseren en sommigen zullen sterven als slachtoffer en anderen zullen herstellen.

Het lijkt of ik ook verwelkte planten zie en veel andere narigheid die de oogst bedreigt. O God wat een pijn om dit te zien en gedwongen te worden om het bekend te maken.
Ach Heer, word weer rustig. Ik hoop dat uw Bloed en uw Wonden ons geneesmiddel zullen zijn.
Of nog beter, stort die kastijdingen uit over mij, deze zondaar, want ik verdien hen. Of anders neem mij en dan bent u vrij om te doen wat u maar wil. Zo lang als ik leef zal ik alles doen om het tegen te gaan.

2- 3 - 13 maart 1899 - De gehele Schepping spreekt van Gods liefde voor de mens en leert hem hoe hij Hem moet liefhebben.

Deze morgen verscheen mijn geliefde Jezus niet zoals gebruikelijk, - zo minzaam en lieflijk, maar streng.

Ik voelde me zeer verward en mijn ziel was zo bedroefd en tot niets teruggebracht, vooral vanwege de kastijdingen die ik deze afgelopen dagen zag. Toen ik Hem zo zag verschijnen durfde ik Hem niets te zeggen. Wij keken naar elkaar, maar in stilte. O God, wat een pijn!

Dan zag ik plotseling ook mijn biechtvader en Jezus straalde Licht naar zijn verstand en **Hij sprak**: “Liefde is niets anders dan een uitstraling van het goddelijk Wezen. En deze uitstraling heb Ik verspreid over de gehele schepping, zodat de gehele schepping de Liefde uitdrukt die Ik heb voor de mens.

En de gehele schepping leert hem hoe hij Mij moet liefhebben, - vanaf het grootste wezen tot het kleinste bloempje in het veld”.

“Kijk” **zegt het bloempje tot de mens**:

“met mijn zoete geur en mijn voortdurende blik op de hemel, probeer ik lof te brengen aan mijn Schepper.

Laat ook voor u alles wat je doet geurig, heilig en zuiver zijn.

Beledig mijn Schepper niet met de kwade geur van wat je doet.

O mens, alstublieft, zegt het bloempje ons telkens weer, “wees niet zo dwaas om uw oog te richten op de aarde. Maar richt het liever naar de hemel. Kijk, daarboven is uw bestemming, uw vaderland. Daar is mijn Schepper en ook de uwe die op u wacht”.

Het water dat voortdurend stroomt voor onze ogen **zegt ons ook**:

“Kijk, uit het duister ben ik gekomen en ik moet net zo lang doorstromen tot ik me zal verbergen in de ruimte waar ik vandaan kom.

Ook jij mens, kom in actie, en haast u naar de schoot van God, waar je vandaan komt. O alsjeblief! ik smeed je, ga niet via verkeerde

paden, de paden die leiden naar de afgrond; want anders – wee jou !”

Zelfs de wilde dieren herhalen:

“Kijk, o mens, hoe gij u moet gedragen tegenover alles wat niet God is. Wanneer we zien dat iemand ons nadert, maken we hem met ons gebrul zo bang, dat niemand nog dichter bij durft te komen om onze eenzaamheid te verstoren.

Zo ook voor jou, als de stank van aardse dingen, dat zijn uw heftige begeerten, je dreigen te besmeuren en je doen vallen in de afgrond van de zonde, zal je, met het geluid van jouw gebeden en door de gelegenheid te mijden beschermd zijn tegen het gevaar.

En dit geldt voor alle andere wezens – het zou te lang duren die allemaal te noemen. Met één stem roepen zij in koor en herhalen voortdurend: “Kijk, mens, onze Schepper schiep ons uit liefde voor jou en wij staan allen tot jouw dienst. En jij, wees niet zo ondankbaar – bemin, smeken wij jou: bemin, herhalen wij. Bemin onze Schepper”.

Hierna zei mijn geliefde Jezus: “Dit is alles wat Ik wil:
“bemin God en uw naaste uit liefde voor Mij.”

Zie hoeveel Ik de mens liefhad – en hij is zo ondankbaar.
Hoe kun je toch willen dat Ik hem niet tuchtig!”

Juist op dat moment dacht ik een vreselijke hagelbui te zien, en een aardbeving die aanzienlijke schade kan veroorzaken, tot de vernietiging van planten en mensen toe.

Toen zei ik Hem vanuit al de bitterheid van mijn ziel: “Mijn altijd geliefde Jezus, waarom bent u zo verontwaardigd? Als de mens zo ondankbaar is, is het niet zozeer vanuit kwaadaardigheid maar vanuit zwakte.

O, als ze U toch een beetje kenden,
- O hoe deemoedig en nederig zouden ze zijn!

Word daarom terug rustig. Ik beveel tenminste Corato bij U aan en degenen die me na staan”.

Toen ik dit zei leek het of er ook iets gebeurde in Corato, maar het stelde weinig voor vergeleken bij wat er gebeurde in andere steden.

2- 4 - 14 maart 1899 - Het kwaad van de mens dwingt God hem te kastijden.

Deze morgen liet mijn liefste Jezus, toen Hij me met zich meenam, zien hoeveel en hoe zwaar er gezondigd wordt.

Het is onmogelijk om het te beschrijven.

Ik kon ook een ster in de lucht zien van enorme grootte en binnenin de kern bevatte die zwart vuur en bloed. Die boezemde zoveel angst in dat het leek of de dood minder erg is dan te leven in deze zo droeve tijden.

Op andere plaatsen kon je vulkanen zien met meerdere kraters, die ook het land eromheen bedreigden.

Je kon ook sekten zien die brand willen stichten.

Toen ik dit zag **zei mijn lieve maar bedroefde Jezus:**

“Heb je gezien hoe ze Mij beledigen en hoe Ik me voorbereid?

Ik trek me terug van de mens”. En toen Hij dit zei gingen we samen terug naar mijn bed en ik kon zien dat vanwege dit terugtrekken van Jezus de mensen zich nog meer toelegden op vreselijke activiteiten, op meer moorden, kortom het leek volk tegen volk.

Toen we ons eenmaal terug getrokken hadden, zette Jezus zich in mijn hart en begon te wenen en te snikken en **Hij zei:**

“O mens, hoezeer heb ik U bemind!

Als je eens wist hoeveel pijn het doet om je te moeten straffen.

Maar mijn Gerechtigheid dwong Me hiertoe.

O mens, o mens! Hoe ween ik en heb ik verdriet over uw lot”.

Toen barstte Hij in tranen uit en opnieuw herhaalde Hij deze woorden.

Kun je je het medelijden, de angst, de kwelling voorstellen die opkwam in mijn ziel, vooral toen ik Jezus zo bedroefd zag en in tranen! Ik deed zoveel mogelijk moeite om mijn smart te verbergen. En om Hem te troosten **zei ik:**

“O Heer, het kan toch niet zijn dat u mensen tuchtigt. Heilige Bruidegom, ween niet. Zoals U vorige keer gedaan hebt zult U nu doen. Stort het in mij. U zal mij doen lijden en aldus zal uw Gerechtigheid U niet dwingen om het volk te tuchtigen.”

Jezus bleef maar wenen en ik herhaalde:

“Maar luister een beetje naar me :

hebt U me niet in dit bed gelegd zodat ik een slachtoffer zou zijn voor anderen? Was ik die andere keer niet bereid te lijden om mensen te redden? Waarom wilt U nu niet naar me luisteren?”

Maar ondanks al mijn schamele woorden, hield Jezus niet op met wenen. Niet langer in staat om het tegen te houden barstte ik ook in tranen uit en ik zei: “Heer, als het echt Uw bedoeling is om mensen te tuchtigen, kan ik er ook niet tegen om mensen zoveel te zien lijden. Als U daarom echt die geselingen wilt en mijn zonden mij onwaardig maken om te lijden namens anderen, dan wil ik naar U toe komen – dan wil ik niet meer op deze aarde zijn”.

Toen kwam mijn biechtvader en riep me op tot gehoorzaamheid en Jezus trok zich terug en zo eindigde het.

De volgende morgen zag ik Jezus nog steeds binnenin mijn hart en ik zag mensen zelfs mijn hart binnenkomen en over Hem heenlopen en Hem vertrappelen.

Ik deed zoveel mogelijk om Hem te bevrijden en Jezus keerde zich naar mij en Hij zei: “Zie je hoever de ondankbaarheid van de mens gaat? Zij zelf dwingen Mij om hen te kastijden en Ik kan niet anders. En jij, Mijn liefste, zal je, nu je Me zoveel hebt zien lijden, kruisen beschouwen als meer kostbaar, en pijn als vreugde”.

2- 5 - 18 maart 1899 - Liefde is eenvoudig.

Deze morgen liet mijn geliefde Jezus zich terug zien vanuit het binnenste van mijn hart. Ik zag dat Hij een klein beetje vrolijker was. daarom raapte ik al mijn moed bij elkaar en ik begon te bidden dat er niet zoveel kastijdingen zouden komen. En Jezus zei: “Wat beweegt je, mijn dochter, om te bidden dat Ik de mensen niet zou tuchtigen?”

Onmiddellijk antwoordde ik: “Omdat zij uw evenbeeld zijn. En als mensen moeten lijden, moet Uzelf lijden”. En Jezus zuchtte en Hij zei: “Liefde is Me zo lief, dat je het niet kunt begrijpen. Liefde is eenvoudig, net als Mijn Wezen, hoewel onmetelijk, toch eenvoudig is. Het is zo eenvoudig dat er geen plaats is waar het niet binnendringt.

Zo is liefde. Zij is eenvoudig en verspreidt zich overal.
Zij maakt geen onderscheid: vriend of vijand, burger of vreemdeling,
zij bemint allen lief”.

2- 6 - 19 maart 1899 - De duivel kan spreken over deugden, maar hij kan ze niet instorten in de ziel.

Toen Jezus zich deze morgen toonde, was ik bang dat het niet echt Jezus was, maar de duivel die me wilde misleiden.

Nadat ik protesteerde, **zei Jezus**:

“Dochter, vrees niet, want Ik ben de duivel niet.

Bovendien, als hij spreekt over deugd, is het schijndeugd, geen ware deugd. En hij heeft ook niet het vermogen om deze in te storten in de ziel, maar alleen om er over te spreken.

En als hij soms toont dat hij wil dat de ziel iets goeds doet, houdt deze ziel dat niet vol.

En wanneer de ziel iets goeds doet, is ze lusteloos en zenuwachtig.

Ik alleen heb het vermogen om binnen te stromen in haar hart, zodat

- ze de deugden kan beoefenen en

- ze kan lijden met moed, kalmte en volharding.

En bovendien, wanneer gaat de duivel ooit op zoek naar deugden?

Hij jaagt ondeugden na, vrees daarom niet en wees kalm”.

2- 7 -20 maart 1899 - De wereld is afgezakt naar zo'n bedroevende toestand omdat ze zich niet ondergeschikt maakt aan leiders en de eerste leider is God.

Deze morgen bracht Jezus me buiten mezelf en toonde me veel mensen die onenigheid hadden. O, hoe verdrietig werd Jezus hiervan! Toen ik Hem zoveel zag lijden, smeekte ik Hem om het aan mij over te dragen. Maar omdat Hij nog steeds de wereld wil tuchtigen, wilde Jezus niet dat het in mij werd gestort.

Toen ik echter bleef smeken, stortte Hij een klein beetje over in mij om me tevreden te stellen. Daardoor een beetje ontlast **zei Hij**: “De reden waarom de wereld is afgezakt naar zo'n droevige toestand is dat ze zich niet ondergeschikt maakt aan leiders.

God is de opperste leider en zij komen tegen Hem in opstand. Dit heeft als gevolg dat zij zich niet onderwerpen aan en niet afhankelijk willen zijn van de Kerk, van wetten en alle anderen die leiders genoemd worden.

Ach, Mijn dochter, wat zal er gebeuren met zovelen, die bedorven zijn door dit slechte voorbeeld van degenen die leiders genoemd worden, zoals oversten, ouders en vele anderen!

Ach, het komt nog zover dat ouders noch broeders, koningen of prinses als zodanig erkend zullen worden. Zij zullen zijn als adders die elkaar zullen vergiftigen.

Zie daarom hoe noodzakelijk kastijdingen zijn in deze tijd en hoe nodig het is dat dit slag mensen de dood vinden, zodat de weinigen die over zullen blijven dankzij anderen zullen leren om nederig en gehoorzaam te zijn. Dus laat Mij begaan! Verzet je niet tegen de kastijding van het volk”.

2- 8 - 31 maart 1899 - De waarde van het lijden.

Deze morgen verscheen mijn aanbiddelijke Jezus als *de Gekruisigde* en nadat Hij me liet delen in zijn pijnen, **zei Hij**: “Vele wonden deden Mij lijden tijdens mijn Passie, maar er was *één Kruis*. Dit betekent dat er vele wegen zijn waarlangs Ik zielen leid naar de volmaaktheid, maar er is *één Hemel* waar deze zielen zich zullen verenigen. Dus als je die Hemel mist, is er geen andere waar zij voor altijd zalig zullen zijn”.

Dan vervolgde Hij: “Kijk eens goed:

Het kruis is *één*. Maar dit kruis bestond uit verschillende stukken hout. Dit betekent dat de Hemel *één* is, maar deze Hemel bestaat uit verschillende ruimten, meer of minder glorieus. En deze ruimten zullen worden toegewezen naargelang het lijden hier op aarde meer of minder hevig was.

O, als iedereen wist hoe kostbaar het lijden is zouden zij als om strijd meer willen lijden, Maar het belang van deze kennis wordt niet

erkend door de wereld en aldus verafschuwen zij alles wat hen rijker kan maken in de eeuwigheid”.

2- 9 - 3 april 1899 - Nederigheid zonder vertrouwen is een schijndeugd.

Na verschillende dagen van tranen vanwege de afwezigheid van Jezus, was ik helemaal in de war en innerlijk tot niets herleid.
In mezelf bleef ik voortdurend zeggen: “Zeg me toch, o mijn goede Jezus, waarom bent U van me weggegaan? Waarmee heb ik U beledigd dat U Uzelf niet meer laat zien? O alstublieft, laat me niet langer wachten, want mijn hart kan het niet meer verdragen”.

Eindelijk verscheen Jezus een beetje duidelijker
Hij zag hoe ik helemaal ‘op’ was en Hij zei:
“Als je eens wist hoe graag Ik nederigheid zie.... Nederigheid is het kleinste plantje dat men kan vinden, maar haar takken reiken tot in de Hemel, kruipen omhoog rondom Mijn troon en dringen diep door in mijn Hart. Dit plantje heet *nederigheid* en de takken die deze plant voortbrengt noem Ik *vertrouwen*; dus kan er geen ware nederigheid zijn zonder vertrouwen.
Nederigheid zonder *vertrouwen* is schijndeugd”.
De woorden van Jezus toonden me dat mijn hart niet alleen totaal ‘op’ was, maar ook een beetje ontmoedigd.

2-10 - 5 april 1899 - Jezus houdt Luisa verborgen in Zijn Liefde.

Mijn ziel voelde zich nog steeds tot niets teruggebracht en vol angst om mijn lieve Jezus te verliezen.
Hij verscheen toen plotseling en Hij zei:
“Ik houd je in de schaduw van mijn Liefde.
En omdat een schaduw overal in doordringt, houdt mijn Liefde je overal en in alles verborgen. Waarvoor ben je dan bang? Hoe kan Ik je verlaten terwijl Ik je zo diep laat verzinken in mijn Liefde?”

Terwijl Jezus dit zei, wilde ik hem vragen, waarom Hij zich niet toonde zoals gebruikelijk. Maar Jezus ging onmiddellijk weg en gaf

me niet de tijd om Hem ook maar een woord te zeggen. O God, wat een pijn!

2-11 - 7 april 1899 - Luisa verkwikt Jezus. Hij zegt haar: “Ik wil van jou het voorwerp van Mijn voldoening maken”.

Ik ging voort in dezelfde toestand, maar vooral deze morgen was het zeer bitter voor mij.

Ik had bijna de hoop verloren dat Jezus nog zou komen.

O, hoeveel tranen moest ik vergieten!

Het was het laatste uur en Jezus was er nog steeds niet.

O God, wat moet ik doen! Mijn hart leed zo'n hevige pijn en bonsde fel, zo hevig, dat ik doodsangst voelde.

In mijn binnenste zei ik Hem:

“Mijn goede Jezus, ziet U zelf niet, dat het leven uit mij wegvloeit?

Zeg me tenminste hoe iemand zonder U kan verder leven!

Hoe kan je dan leven!

Alhoewel ik zo ondankbaar ben voor zovele genaden, toch bemin ik U. En ik bied U de zeer bittere pijn van uw afwezigheid aan, om mijn ondankbaarheid goed te maken. Maar kom, heb geduld Jezus.

U bent zo goed, laat me niet langer wachten – kom!

Ach, U weet toch zelf wat een wrede dwingeland de liefde is.

Waarom hebt U geen medelijden met mij?

In deze toestand vol verdriet kwam Jezus. En vol medelijden zei Hij:
“Ik ben nu gekomen, niet meer wenen nu, kom bij Mij!”.

Onmiddellijk bevond ik me buiten mezelf samen met Hem en ik keek naar Hem, maar ik was zo bang Hem weer te verliezen dat de tranen over mijn wangen stroomden.

Jezus vervolgde: “Nee, niet meer wenen. Kijk hoe Ik lijd.!

Kijk naar Mijn hoofd : de doornen zitten zo diep dat ze van buiten niet meer te zien zijn. Zie je hoeveel sneden en bloed Mijn lichaam bedekken? Kom dicht bij Mij en verkwik Mij.”

Door mij bezig te houden met de pijnen van Jezus vergat ik de mijne een beetje en zo begon ik met zijn Hoofd.

O, hoe hartverscheurend was het die doornen te zien, zo diep

verzonken in zijn Vlees dat je die er niet uit kunt trekken.
Terwijl ik daarmee bezig was, kreunde Jezus:
- zo hevig was de pijn die Hij leed.

Nadat ik die stukken van de doornenkroon van zijn Hoofd had afgenomen, zette ik haar opnieuw in elkaar. En omdat ik weet dat je Jezus geen groter plezier kan doen dan voor Hem te lijden, zette ik die kroon op mijn eigen hoofd.

Dan liet Hij mij één voor één zijn Wonden kussen en hier en daar liet Hij me het Bloed opzuigen. Ik probeerde te doen wat Hij wilde, zij het in doodse stilte. Toen kwam de Allerheiligste Maagd en **zij zei**:
“Vraag Jezus wat Hij van plan is met jou”.

Ik durfde niet, maar Mama moedigde me aan. Om Haar tevreden te stellen fluisterde ik Jezus in Zijn oor: “Wat bent U van plan met mij”?
En **Hij antwoordde**:
“Ik wil je tot het voorwerp van Mijn voldoening maken”. En juist toen Hij dit zei, verdween Hij en ik bevond me terug in mezelf.

2-12 - 9 april 1899 - Jezus bevrijdt Luisa van de pijn Hem te moeten missen.

Deze morgen verscheen Jezus en Hij leidde me binnen in een kerk. Daar woonde ik de H. Mis bij en ik ontving de Communie uit de Handen van Jezus. Hierna klemde ik me vast aan zijn Voeten, zo sterk, dat ik niet meer los kon komen.
De herinnering aan de pijnen van de laatste dagen – het missen van Jezus – maakte me zo bang dat ik Hem weer zou verliezen **dat ik** aan zijn Voeten **uitriep**: “Deze keer, o Jezus laat ik U niet meer los, want als U van me weggaat, laat U me lijden en me zo lang wachten”.

Jezus zei: “Kom in mijn Armen, want Ik wil je bevrijden van de pijnen van de afgelopen dagen”. Ik durfde het bijna niet te doen, maar Jezus strekte zijn Handen uit en maakte me los van zijn Voeten.

Hij omhelsde mij en **Hij zei**: “Wees niet bang want Ik zal je niet verlaten. Deze morgen wil Ik je blij maken: kom en verblijf met Mij in het tabernakel”.

En dus trokken we ons beiden terug in het tabernakel. Wie kan verwoorden wat wij deden!

Eerst kuste Hij me en ik Hem. Dan rustte ik in Hem en Jezus in mij. Dan weer zag ik de beledigingen die Hem werden aangedaan en gaf ik Hem genoegdoening voor de verschillende beledigingen.

Wie kan het geduld van Jezus in het H. Sacrament beschrijven!
Het is zo indrukwekkend dat het overdenken ervan alleen al beangstigend is.

Maar terwijl ik dit deed maakte Jezus me erop attent, dat mijn biechtvader er aan kwam om mij weer binnen mezelf te brengen.

Jezus zei: “Genoeg nu. Ga, want de gehoorzaamheid roept je”.
En het leek of mijn ziel terugkeerde naar mijn lichaam en inderdaad riep mijn biechtvader me op tot gehoorzaamheid.

2-13 - 12 april 1899 - Jezus zegt tot Luisa : “Voor Mij is tegenwoordig zijn in het H. Sacrament hetzelfde als aanwezig zijn in jouw hart.” Schijnheiligheid is een diepe pijn voor Jezus.

Vandaag kwam Jezus vlug, zonder mij te lang te laten wachten.

En **Hij zei:** “Jij bent mijn tabernakel. Tegenwoordig zijn in het H. Sacrament is voor Mij hetzelfde als in jouw hart zijn.

Of liever, in jou vind Ik meer: Ik kan mijn pijnen met je delen en jou bij Mij hebben, een levende offerziel voor de Goddelijke Gerechtigheid, wat Ik niet vind in het Sacrament”.

En terwijl Hij deze woorden zei, ging Hij bij mij binnen.

Toen Jezus binnen in mij was,

- liet Hij mij de steken van de doornen voelen,
- dan weer de pijnen van het kruis,
- het zwoegen en het lijden van zijn Hart.

Random zijn Hart kon ik een band van ijzeren pinnen zien, die Jezus zeer veel lijden bezorgden. O, wat had ik een medelijden toen ik Hem zoveel zag lijden! Ik had liever zelf alles willen lijden dan mijn lieve Jezus zo laten lijden. En ik bad Hem met heel mijn hart om de pijnen en het lijden aan mij te geven.

Jezus zei: “Dochter, de beledigingen die mijn Hart het meest kwetsen zijn de heiligschennende Missen en de schijnheiligheid”.

Wat zag ik voor mijn ogen bij deze enkele Woorden?

Het leek mij dat zo te zien de Heer geliefd en geprezen wordt, maar in het hart is het gif klaar om Hem te doden.

Voor de buitenwereld wordt de glorie en de eer van God gewild, maar eigenlijk wordt eigen eer en achting gezocht.

Alle schijnheilige werken, zelfs de heiligste zijn totaal giftige werken die het Hart van Jezus met bitterheid vullen.

2-14 - 16 april 1899 - Voorbereidingen voor de H. Communie. Beledigingen van Jezus door zijn eigen volk.

In mijn gebruikelijke toestand, nodigde Jezus me uit om wat rond te gaan om te zien wat de mensen aan het doen waren. Ik zei Hem: “Mijn aanbiddelijke Jezus, deze morgen ga ik niet graag rond om de beledigingen te zien die zij U aandoen. Laat ons samen hier blijven met z’n tweetjes”.

Maar Jezus drong aan dat Hij rond wilde gaan en dus zei ik, om Hem tevreden te stellen: “Als U weg wilt gaan, laten we dan liever wat kerken binnen gaan omdat zij U daar minder zullen beledigen”.

En dus gingen we een kerk binnen, maar daar werd Hij evengoed beledigd, - meer dan op andere plaatsen.

Niet omdat er in de kerken meer gezondigd wordt dan in de wereld, maar omdat Hij daar beledigd wordt door zijn dierbaren, - juist door degenen die hun leven zouden moeten geven om de eer en glorie van God te verdedigen.

Daarom raken ze zijn aanbiddelijk Hart pijnlijker.

Ik kon toegewijde zielen zien die om kleinigheden van geen belang zich niet goed voorbereiden op de Communie.

In plaats van aan Jezus te denken zaten ze te denken over kleine pietluttigheden en beuzelarijen. Hiermee hielden ze zich bezig. Hoezeer had Jezus medelijden met hen en hoeveel medelijden

wekten zij zelf op.

Zij besteedden aandacht aan zoveel niemendalletjes: maar daarna deden ze niet veel meer dan een blik op Jezus werpen.

Jezus zei: “Mijn Dochter, hoe beletten deze zielen Mij om mijn genade in hen uit te storten! Ik kijk niet naar kleinigheden, maar naar de Liefde waarmee zij naar Mij toekomen: zij besteden aandacht aan pietluttigheden in plaats van aan Liefde.

Maar terwijl Liefde de kleinigheden teniet doet, kun je met veel onnozelheden de liefde geen zier doen toenemen.

Integendeel zij neemt af.

Maar wat erger is voor deze zielen: zij geraken zo verward en zij verspillen veel tijd. Zij willen graag uren praten met hun biechtvader over al deze kleinigheden. Maar zij gaan nooit aan het werk vanuit een stevig en moedig besluit om deze kleinigheden uit te bannen!

Wat moet ik je vertellen o Mijn dochter, over bepaalde priesters van deze tijd? Je zou kunnen zeggen dat zij bijna satanisch te werk gaan. En zij komen ertoe zich tot idolen van zielen te maken.

Ach, ja door mijn eigen zonen wordt mijn Hart het meeste gekwetst. Als de anderen Mij meer beledigen, raken zij mijn Ledematen.

Maar mijn priesters raken Mij op de gevoeligste en meest kwetsbare plaatsen diep in Mijn hart. Wie kan de kwelling van Jezus verwoorden!”

Terwijl Hij dit zei weende Hij bitter. Ik deed mijn best om mijn medelijden te tonen en het goed te maken. maar terwijl ik dit deed, gingen Jezus en ik samen opnieuw terug naar mijn bed.

2-15 - 21 april 1899 – Jezus is de armste onder de armen.

Deze morgen bevond ik me,
- terwijl ik in mijn gebruikelijke toestand was,
plotseling binnen in mezelf, maar zonder me te kunnen bewegen.

Ik besepte dat er iemand in mijn kamertje kwam. Hij sloot hij de deur achter zich en ik voelde dat Hij dicht bij mijn bed kwam. Ik dacht dat

iemand heimelijk was binnengekomen zonder dat iemand van mijn familie hem had gezien en in mijn kamertje was binnengedrongen. Wie weet wat hij mij wilde aandoen!

Mijn angst was zo groot dat ik mijn bloed voelde stollen in mijn aderen en ik beefde over mijn hele lichaam.

“O God, wat moet ik doen?” zei ik bij mezelf: “Mijn familie ziet niets. Ik ben stijf van schrik, kan me niet verdedigen en niet om hulp vragen. “Jezus, Maria, mijn Mama, help me.”

“St. Jozef, verdedig me in dit gevaar!”

Toen ik besepte dat hij op mijn bed was geraakt, en zich oprolde naast me, was ik zo bang, dat ik mijn ogen open deed en ik zei: “Zeg me, wie ben je?”

Hij antwoordde: “Ik ben de armste onder de armen, ik heb geen onderdak. Ik ben naar je toegekomen om je te vragen of je me bij jou wil houden in je kamertje. Kijk, ik ben zo arm dat ik zelfs geen kleren heb. Maar jij zorgt wel voor alles”.

Ik keek eens goed naar hem. Hij was een jongen van vijf, zes jaar oud, zonder kleren, geen schoenen, maar zo mooi en bevallig. Onmiddellijk antwoordde ik hem: “Wat mij betreft zou ik je met alle plezier hier houden, maar wat zal mijn vader zeggen? Ik ben niet vrij om te doen wat ik wil. Ik heb mijn ouders die het zullen verhinderen. Wat betreft je kleren zou ik wel iets voor elkaar kunnen krijgen, dan breng ik wel een offer – maar je hier laten blijven, dat is onmogelijk. Daarbij, heb je geen vader of moeder, heb je geen onderdak?”

Maar **de jongen antwoordde bitter**: “Die heb ik niet. O alsjeblief! Laat me ophouden met zwerven – laat me bij jou blijven.”

Ik wist zelf niet wat te doen – hoe hem hier te houden, Ineens flitste het door mijn hoofd: “Wie weet is het Jezus? Of misschien een of andere duivel die me op stang wil jagen”.

Dus zei ik nog eens: “Maar vertel me ten minste de waarheid : Wie ben je?” En **Hij herhaalde!** “*Ik ben de armste der armen*”

Ik antwoordde: “Heb je geleerd een kruisteken te maken?” “Ja”, **antwoordde Hij**. Welaan dan, ik wil zien hoe je een kruisteken maakt. Dus maakte Hij een kruisteken.

*Ik ging verder: “En een Weesgegroet – ken je dat?”
“Ja, maar als je wil dat Ik dat bid, laten we dat dan samen doen”.*

Ik begon het Weesgegroet en Hij bad het samen met mij.
Toen lichtte vanuit zijn aanbiddelijk Voorhoofd een zeer zuiver Licht op en ik herkende Jezus in de armste onder de armen.

Door dat Licht dat Jezus me zond, verloor ik plotseling opnieuw het bewustzijn en dat bracht me buiten mezelf.

Ik was helemaal in de war voor Jezus' Ogen vanwege mijn botte weigeringen en ik zei Hem direct:

“Mijn lieve kleine, vergeef me. Als ik U herkend had, had ik U wel binnen laten komen. Maar waarom zei U me niet dat U het was? Ik heb U zoveel te zeggen. Dat zou ik U allemaal verteld hebben. En ik zou niet zoveel tijd verspild hebben met zoveel nutteloze dingen en angsten.

Bovendien, om U hier te houden, heb ik mijn familie niet nodig. Ik ben vrij om U hier te houden, omdat U het Uzelf niet veroorlooft om door iedereen gezien te worden”.

Maar terwijl ik dit zei verdween Jezus en zo eindigde het.
En Hij liet me achter met pijn,
omdat ik Hem niet verteld had wat ik Hem wilde zeggen.

2-16 - 23 april 1899 - De lof en hoon van anderen.

Vandaag dacht ik na over de schade die onze zielen kunnen lijden van de lof die andere mensen ons toezwaaien.

Terwijl ik dat op mezelf toepaste, en wilde zien of ik zelfvoldaan werd door lof van mensen, kwam Jezus dicht bij me en Hij zei:

“Als een hart zichzelf goed kent, is de lof van mensen als de golven op zee die opkomen en stromen, maar nooit hun grenzen te buiten gaan. Op dezelfde manier kan de lof van de mensen je toegeroepen worden zelfs je hart raken.

Maar als je hart omgeven wordt door sterke muren van zelfkennis en de lof geen ruimte vindt, trekt de lof zich terug en zij brengt de ziel geen schade toe.

Dus hier moet je voorzichtig mee zijn:
- hecht geen belang aan lof en hoon van mensen”.

2-17 - 26 april 1899 - Zielen die onthecht zijn. Luisa bidt voor de genezing van een spraakgebrek van haar biechtvader.

Toen mijn lieve Jezus zich liet zien vandaag, leek het of Hij me veel Lichtflitsen toezond die me helemaal doordrongen. Plots bevond ik mij samen met Hem buiten mezelf. En toen was mijn biechtvader daar.

Ik vroeg mijn lieve Jezus mijn biechtvader een kus te geven en even in zijn armen te komen. (Jezus was een kind.) Om mij tevreden te stellen, kuste Hij mijn biechtvader direct op zijn wang, maar zonder zich van mij los te maken.

Ik was zeer bedroefd en ik zei: “Mijn kleine schat, mijn bedoeling was dat U niet zijn wang zou kussen, maar zijn mond, zodat hij door de aanraking van uw zeer zuivere Lippen geheiligd zou worden en kracht zou krijgen voor zijn kwaal. Zo zal het mogelijk zijn om vrijer uw heilig Woord te verkondigen en anderen te heiligen. O, alstublieft, ik smeeek U, stel me tevreden”.

Dus gaf Jezus hem nog een kus op zijn mond. En Hij zei: “Het behaagt Mij zodanig, als zielen onthecht zijn van alles, - niet alleen wat op het gebied van de gevoelens, maar ook praktisch. Wanneer zij zich blijven ontdoen van alles, zal mijn Licht hen blijven bekleden. Zij worden dan als kristallen.

Het Licht van mijn Zon wordt dan niet belemmerd om in hen door te dringen, helemaal anders dan bij gebouwen en andere materiële dingen bij de materiële zon.”

Dan vervolgde Hij: “Och, zij denken dat zij zich ontdoen van alles, maar in de plaats daarvan worden zij niet alleen met spirituele dingen bekleed, maar ook met lichamelijke.

Mijn Voorzienigheid draagt immers heel bijzonder en speciaal zorg voor deze onthechte zielen. Mijn Voorzienigheid beschermt hen overal. Het gebeurt dat zij niets hebben, maar zij bezitten alles”.

Hierna verlieten wij mijn biechtvader en wij troffen veel religieuzen aan die allen gericht waren op het werken uit eigenbelang. Toen wij tussen hen door liepen **zei Jezus**: “Wee degene die werkt om geld te verdienen! Gij hebt uw loon al ontvangen”.

2-18 - 2 mei 1899 - De gehele Hemel wordt verhuld in de Kerk.

Deze morgen wekte Jezus veel medelijden. Hij was zo bedroefd! Wij keken in stilte naar elkaar. Af en toe gaf Hij me een kus en ik kuste Hem. En dit deden wij verschillende keren.

De laatste keer toonde Hij mij de Kerk en **Hij zei mij** letterlijk deze Woorden: “De hele Hemel wordt verhuld in mijn Kerk. Zoals in de Hemel één het hoofd is, nl. God, en er veel heiligen zijn van verschillende afkomst, ordes en verdiensten, zo is er in mijn Kerk, waar de hele Hemel wordt verhuld, ook één hoofd, dat is de Paus, en de H. Drie-Eenheid wordt zelfs verhuld in de drievoudige tiara die zijn hoofd bedekt. En er zijn vele leden die ondergeschikt zijn aan dit hoofd,
- verschillend in waardigheid,
- verschillende ordes,
- superieuren en ondergeschikten.
Van klein tot groot dienen zij om mijn Kerk te verfraaien.

Aan elk is volgens zijn niveau een taak toevertrouwd en als zij in eer en geweten hun taak precies vervullen gaat er zo’n pracht van hen uit, - zo welriekend voor mijn Kerk, dat de aarde en de Hemel geuren en stralen.

En het volk wordt zo aangetrokken door dit Licht en door deze Geur, dat het bijna onmogelijk is voor hen om zich niet over te geven aan de Waarheid.

Ik laat het aan jou over om te zien hoe die bedorven leden in plaats van Licht duisternis verspreiden. Hoeveel ellende veroorzaken zij in de Kerk”.

Toen Jezus dit zei, zag ik mijn biechtvader naast Hem.

Jezus keek hem aan met zijn zo doordringende blik.

Dan keerde Hij zich tot mij en **Hij zei**:

“Ik wil dat je het volste vertrouwen in je biechtvader hebt, zelfs in de kleinste dingen, zo sterk dat er voor jou geen verschil is tussen Mij en hem. En naar gelang jouw vertrouwen en geloof in zijn woorden zal Ik het met hem eens zijn”.

Juist toen Jezus deze woorden sprak, herinnerde ik me bepaalde bekeringen van de duivel die een beetje wantrouwen bij mij hadden opgeroepen. Maar Jezus corrigeerde mij onmiddellijk met zijn waakzaam oog en op hetzelfde moment voelde ik, dat het wantrouwen in mijn binnenste verdween.

Moge de Heer altijd gezegend worden die zoveel zorg draagt voor deze ellendige en zondige ziel.

2-19 - 6 mei 1899 - Luisa zoekt Jezus tussen de engelen.

Deze morgen liet Jezus zich nauwelijks zien. Mijn geest voelde zo verward dat ik bijna niet kon begrijpen waar Jezus was gebleven. Toen voelde ik me omringd door vele geesten, misschien waren het engelen. Ik kan het niet met zekerheid zeggen.

Terwijl ik in hun midden was, ging ik af en toe naar Hem op zoek, wie weet kon ik tenminste de adem van mijn geliefde voelen. Maar hoe ik ook zocht, ik vond niets dat wees op de aanwezigheid van mijn liefste Goed.

Toen voelde ik plotseling een zoete adem van achter mijn schouder vandaan en **ik riep onmiddellijk uit**: “Jezus, mijn Heer!”

Hij antwoordde: “Luisa, wat wil je?”

Ik zei: “Jezus mijn schoonheid, kom, blijf niet achter mij staan want ik kan U niet zien. Ik heb op U gewacht en de hele morgen gezocht. Wie weet zou ik U te midden van deze engelachtige geesten rondom mijn bed kunnen vinden. Maar nee, ik voelde me zo moe, omdat ik zonder U geen rust vind. Kom toch, dat we samen rusten”.

Dus kwam Jezus naar me toe en ondersteunde mijn hoofd.

Die geesten zegden: “Heer, hoe snel herkende ze U. Zelfs niet aan uw Stem, maar louter aan uw Adem. Zij riep U onmiddellijk.

Jezus antwoordde hen: “Zij kent Mij en Ik ken haar. Zij is Mij zo dierbaar als Mijn oogappel”.
En toen Hij dit zei, bevond ik mij in de Ogen van Jezus. Wie kan zeggen wat ik voelde in zijn zo zuivere Ogen!
Het is onmogelijk om dit met woorden duidelijk te maken. De engelen stonden stomverbaasd.

2-20 - 7 mei 1899 - Zuiverheid van intentie bij het werk

Terwijl ik overdag mediteerde, bleef Jezus zichtbaar dichtbij mij.
En Hij zei: “Mijn Persoon wordt omgeven door al de werken van de zielen alsof het een kleed is. En hoe zuiverder de intentie en intenser de liefde, des te meer schittering geven ze Mij.
En Ik zal hen meer glorie schenken: zo zal Ik hen op de oordeelsdag aan de hele wereld laten zien om de gehele wereld duidelijk te maken hoe Mijn kinderen Mij eer hebben gebracht en hoe Ik hun eer breng”.

En met een meer gekweld voorkomen voegde Hij eraan toe:
“Mijn dochter, wat zal er gebeuren met zovele zelfs goede werken, die zonder zuivere intentie worden verricht,
- uit gewoonten of eigen belang?
Wat zullen zij zich schamen op de oordeelsdag bij het zien van zoveel werken, die goed zijn in zich, maar bedorven door hun intentie.
Die zelfde werken zullen hen, in plaats van eer te brengen zoals bij vele andere, beschamen!

In feite kijk Ik niet naar de grootheid van hun werken, maar naar de intentie waarmee zij worden verricht.
Daar gaat Mijn aandacht naar toe”.

Jezus zweeg even en ik bleef nadenken over zijn Woorden.
Ik mediteerde, vooral over de zuivere intentie en over het feit dat mensen die goed doen, tot niets herleid worden, omdat de mens één wordt met de Heer zelf. Het is dan alsof die mens niet bestond.

Toen ging Jezus verder: “Toch is het zo.
Kijk, Mijn Hart is zo groot, maar de toegang is zeer smal.
Niemand kan de leegte van dit Hart vullen, dan zielen die onthecht
zijn, overgegeven en eenvoudig.
In feite zie je hoe klein de deur is!

En iedere hindernis, zelfs de geringste: bv.
- een lichte gehechtheid,
- een onjuiste intentie,
- een werk zonder de bedoeling om Mij te behagen
belet hen de vreugde van Mijn hart binnen te gaan.

Veel naastenliefde gaat Mijn hart binnen, maar die moet zodanig met
de Mijne verenigd zijn, dat zij één enkele Liefde vormt, zodanig dat
de één niet van de ander onderscheiden kan worden.
De naastenliefde die echter niet getransformeerd wordt in mijn
Liefde,
beschouw Ik niet als iets dat Mij toebehoort”.

2-21 - 9 mei 1899 - Tuchtiging dreigt. Jezus geeft zijn bittere adem door aan Luisa.

Deze morgen was ik hevig gekweld vanwege het missen van Jezus.
Na veel ellende kwam Jezus en Hij trok zich zo dicht tegen mij aan
dat ik Hem niet eens kon zien.
Hij begon zijn Voorhoofd tegen het mijne te houden, dan zijn gelaat
en zo deed Hij met alle andere lichaamsdelen.

In deze houding zei ik Hem:

“Mijn aanbiddelijke Jezus, U houdt niet meer van mij”.

En Hij: “Als Ik niet van je hield, zou Ik je niet zo nabij zijn”.

En ik vervolgde: “Hoe kunt U zeggen dat U me bemint, als U me niet
meer zo laat lijden als tevoren? Ik ben bang dat U me niet in die
toestand wil zien . Bevrijd mij tenminste van de last van mijn
biechtvader”.

Toen ik dit zei leek het, dat Jezus geen aandacht wilde geven aan

mijn woorden. Hij toonde mij een grote menigte die met allerlei kwaad bezig was. Verontwaardigd over hen, veroorzaakte Hij onder hen verschillende besmettelijke ziekten en velen stierven, zo zwart als kool.

Het kwam mij voor dat Jezus die menigte van de aardbodem wilde wegvagen. Bij het zien hiervan smeekte ik Jezus zijn bitterheid op mij over te dragen om zo die mensen te sparen. Maar ook hieraan besteedde Hij geen aandacht.

En als antwoord op wat ik tevoren zei, **vervolgde Hij**:

“De grootste kastijding die Ik jou, de priester en de mensen kan geven is je te verlossen van dit lijden. Mijn Gerechtigheid stort zich uit in volle woede, omdat Zij geen weerstand ondervindt.

Dit is zo waar dat het ergste wat iemand kan overkomen is een taak te krijgen en er dan terug van ontheven te worden.

Het zou beter voor hem zijn als hij die taak nooit gekregen had, omdat hij, door die te misbruiken en er niets goeds mee te doen, die taak niet waard was”.

Toen bleef Jezus een paar keer per dag komen, maar Hij was zo ongelukkig, dat ik tot medelijden en tranen bewogen werd,
- zelfs stenen zouden reageren.

Ik probeerde Hem te troosten zoveel ik kon.

Nu eens omhelsde ik Hem, -

- dan weer ondersteunde ik zijn Hoofd dat zo'n pijn deed,

- dan weer **zei ik Hem**:

“O Jezus, Hart van mijn hart, het is nooit uw gewoonte geweest om zo ongelukkig bij mij te verschijnen. Als U tot nu toe U zelf ongelukkig toonde, zag U er direct anders uit als U het in mij uitstortte.

Maar nu geeft U mij geen gelegenheid om U hiermee wat verlichting te schenken. Wie had gedacht dat ik, nadat U zo lang bereid was uw Lijden in mij uit te storten en het zo te delen met mij en U zoveel deed om mij daarvoor geschikt te maken, nu daarvan beroofd zou worden?

Lijden uit liefde voor U, was mijn enige steun.

Lijden maakt mijn verlangen naar de Hemel draaglijk.

Maar nu ik het moet missen, voel ik dat ik niets meer heb om op te steunen en mijn leven wordt vervelend.

O, alstublieft! heilige bruidegom, geliefde, mijn dierbaar leven, o, alstublieft! Laat de pijnen terug komen bij mij, geef mij lijden! Kijk niet naar mijn onwaardigheid en mijn zware zonden, maar naar uw Barmhartigheid die niet uitgeput is.”

Mijzelf uitstortend bij Jezus, trok Hij zich dicht tegen me aan. En **Hij zei**: “Mijn dochter, mijn Gerechtigheid wil zich uitstorten over de mensen. Het aantal zonden van de mensen heeft bijna het toppunt bereikt en de Gerechtigheid wil zich manifesteren om de woede te tonen en eerherstel te krijgen voor de ongerechtigheden van de mensen.

Kijk,

- om je te laten zien hoe verbitterd Ik ben en
- om je een klein beetje tevreden te stellen, wil ik jou enkel mijn Adem meedelen”.

Hij trok dus zijn lippen samen dicht bij de mijne en blies zijn Adem in mij. Deze was zo bitter was dat ik voelde hoe mijn mond, mijn hart en mijn hele persoon werd bedwelmd. Als alleen zijn Adem al zo bitter was, wat moest de rest van Jezus dan zijn!

Hij verliet me in zulk een pijn, dat ik het gevoel had dat mijn hart doorboord werd.

2-22 - 12 mei 1899-Jezus stelt haar tevreden door uit zijn zijde zoet en bitter in haar over te laten vloeien.

Deze morgen toonde mijn aanbiddelijke Jezus zich nog steeds ongelukkig. Hij bracht me buiten mezelf en liet me de verschillende beledigingen zien die Hij te verduren kreeg.

Ik begon terug te bidden dat Hij zijn bitterheid in mij over zou laten gaan. In het begin schonk Jezus geen aandacht aan mij.

Hij zei enkel: “Mijn dochter,

- alleen dan is de liefde volmaakt, als ze als enig doel heeft Mij te behagen, en
- alleen dan wordt zij ware liefde genoemd en wordt zij door Mij erkend, als zij ontdaan is van alles”.

Toen reageerde ik op zijn eigen Woorden en ik zei: “Jezus, mijn liefste, juist hierom wil ik dat U uw bitterheid in mij laat overvloeien, opdat ik U kan verlossen van zo vele pijnen.

En als ik U ook vraag de mensen te sparen, is dat omdat ik nog goed weet, dat U ook zo veel leed bij andere gelegenheden,

- nadat U de mensen had getuchtigd en

- toen U hen zo veel zag lijden onder armoede en andere dingen.

Anderzijds was U achteraf tevreden, toen ik U vol aandacht heb gesmeekt en U tot vervelens toe heb lastig gevallen, zodat U het tenslotte graag in mij uitstortte en hen spaarde.

Weet U dat niet meer? Bovendien, zijn zij niet uw evenbeeld?

Toen Hij overtuigd was zei Jezus: “Omwille van jou voel Ik me genoodzaakt je tevreden te stellen.

Kom dicht bij Mij en drink uit mijn Zijde”. Ik deed dat.

Ik schoof dicht naar Hem toe om uit zijn Zijde te drinken, maar in plaats van bitterheid zoog ik zoet Bloed op dat mij dronken maakte van liefde en zoetheid.

Ja, ik was tevreden, maar dit was niet mijn bedoeling.

Dus wendde ik me naar Hem toe en ik zei: “Mijn goede liefste, wat doet U? Wat er uit komt is niet bitter maar zoet. O, alstublieft. Ik bid U, stort uw eigen bitterheid in mij”.

En Jezus keek welwillend naar mij en Hij zei: “Drink verder, want het bittere zal hierna komen”.

Dus hield ik me weer dicht tegen zijn zijde en nadat het zoete nog even aanhield kwam ook het bittere. Maar wie schetst de intensiteit van die bitterheid! Nadat ik genoeg gedronken had stond ik op en toen keek ik naar zijn Hoofd, met de doornenkroon.

Ik nam haar eraf en duwde haar op mijn hoofd. Jezus leek heel inschikkelijk, terwijl hij dit op een ander moment nooit had toegestaan. Wat was het mooi Jezus te zien nadat Hij zijn bitterheid had uitgestort. Hij leek bijna ontwapend, machteloos, maar heel zacht als een nederig lammetje – heel inschikkelijk.

Ik besepte dat het zeer laat was, maar omdat mijn biechtvader vroeg in de morgen was gekomen om mij te laten gehoorzamen wist ik niet, dat ik werd opgeroepen tot gehoorzaamheid, want wat de

gehoorzaamheid betreft laat Jezus me vrij.

Dus wendde ik me tot Hem en ik zei: “Liefste Jezus, sta niet toe dat ik moeilijkheden veroorzaak bij mijn familie en mijn biechtvader last bezorg door hem terug te laten komen.

O alstublieft! Ik smeeek U, zorgt U zelf dat ik opnieuw terugkeer in mijn lichaam”.

Hij antwo

ordde: “Mijn dochter, vandaag wil Ik niet bij je weggaan”.

En ik: “Ook ik heb niet de moed U te verlaten.

Maar laat mij even aan mijn familie tonen dat ik terug in mijn lichaam ben en dan zullen we opnieuw samen zijn”.

Na een beetje verschil van mening namen we afscheid en liet Hij mij even gaan. Het was juist etenstijd en mijn familie wilde mij net roepen. Hoewel ik mij in mijn lichaam voelde, had ik overal pijn. Mijn hoofd werkte niet goed. Het zoet en bitter dat ik had gedronken uit Jezus’ zijde gaf mij pijn en voldoening tegelijkertijd, zodat het onmogelijk voor me was iets anders tot mij te nemen.

Door de belofte aan Jezus zat ik op hete kolen; dus zei ik tegen mijn familie onder het voorwendsel dat ik hoofdpijn had: “laat me maar alleen, want ik heb nergens behoefte aan”.

Dus lieten ze me opnieuw met rust. En ik begon onmiddellijk mijn lieve Jezus te roepen. Hij, steeds welwillend, kwam terug.

Maar wie kan zeggen wat me vandaag overkwam; hoeveel genaden Jezus gaf aan mijn ziel; hoeveel dingen Hij me liet begrijpen!

Het is onmogelijk om het onder woorden te brengen. Jezus bleef lang en om mijn lijden te verzachten, liet Hij zoete melk uit zijn mond stromen. Tegen de avond, verliet Hij me en gaf me zijn woord dat Hij spoedig terug zou komen. En zo bevond ik me terug in mezelf, maar met een beetje minder pijn.

2-23 - 16 mei 1899 - De verdienste van het Kruis. Zich ontdoen van zijn eigen wil.

Jezus openbaarde zich een paar dagen op dezelfde manier
Hij wilde zich niet van mij losmaken.

Het leek erop dat het beetje pijn dat Hij in mij had overgegoten hem zo aantrok, dat Hij niet zonder mij kon.

Deze morgen liet Hij een beetje meer bitterheid uit zijn mond in de mijne overstromen en toen **zei Hij me**:

“Het *kruis* maakt de ziel meer geneigd om geduld te hebben.

Het *kruis* doet de Hemel open gaan, en verenigt Hemel en aarde, dwz. God en de ziel.

De verdienste van het kruis is zo fantastisch!

Wanneer het binnenkomt in de ziel kan het de roest van alle aardse dingen verwijderen. En niet enkel dat!.

Het brengt verveling, kwelling en verachting van aardse dingen en geeft in plaats daarvan smaak en genoegen in hemelse dingen.

Weinigen echter zien de verdienste van het kruis.

Daarom versmaden zij het”.

Wie kan zeggen hoeveel ik begreep van het kruis, toen Jezus erover sprak! Jezus’ spreken is niet hetzelfde als het onze.

Wij begrijpen slechts zoveel als er wordt gezegd.

Bij Hem brengt één enkel Woord een onmetelijk Licht teweeg en om het degelijk te overwegen zou je de hele dag zeer diep kunnen blijven mediteren. Daarom zou het te lang duren als ik alles zou willen vertellen en de tijd ontbreekt me ook om dat te doen.

Even daarna kwam Jezus opnieuw terug maar wat bedroefder dan tevoren. Ik vroeg direct naar de reden ervan.

Jezus toonde me veel toegewijde zielen en **Hij zei**:

“Mijn dochter, waar Ik naar kijk in de ziel is

- of zij zich ontdoet van haar wil.

Alleen dan

- bekleedt mijn Wil haar, vergoddelijkt haar en

- maakt mijn Wil haar tot de Mijne.

Kijk eens naar deze zielen die zich toegewijd noemen,

- zolang als alles goed gaat.

Er is echter maar een kleinigheid nodig

- als hun biecht niet lang genoeg is,

- als de biechtvader hen niet tevreden stelt

of hun vrede wordt verstoord.

En sommigen komen zo ver dat ze niets meer willen doen.

Dat betekent dat niet mijn Wil hun leven beheerst, maar hun eigen

wil. Geloof me, mijn dochter, ze hebben de verkeerde weg genomen. Want als Ik zie dat ze Me echt willen lief hebben, heb Ik veel manieren om mijn genade te schenken”.

Hoe meelijwekkend was het Jezus te zien lijden vanwege dit soort mensen. Ik probeerde zoveel mogelijk met Hem mee te leven en zo eindigde het.

2-24 - 19 mei 1899 - Deemoed garandeert hemelse Gunsten.

Deze morgen voelde ik angst opkomen dat het niet Jezus was, maar de duivel die me wilde misleiden.

Jezus kwam en zag mijn angst en **Hij zei:**

“Deemoed garandeert hemelse gunsten. Nederigheid beveiligd de ziel zodanig, dat de listen van de duivel niet bij haar kunnen binnenkomen.

Deemoed brengt alle hemelse genaden in veiligheid, zodat Ik, als Ik deemoed zie, alle soorten van hemelse gunsten overvloedig laat stromen.

Laat je daarom niet in de war brengen hierdoor, maar keer altijd met een eenvoudig oog in jezelf om te zien of je vol mooie deemoed bent en maak je geen zorgen om al het andere”.

Toen toonde Hij mij veel godsdienstige mensen en onder hen priesters, - zelfs die heilig leefden.

Maar hoe goed zij ook waren, hen ontbrak de geest van eenvoud waarmee zij geloofden in de vele genaden en de vele wegen waarlangs de Heer de zielen gebruikt.

Jezus zei: “Ik schenk Mezelf zowel aan de nederigen als aan de eenvoudigen, omdat zij direct in mijn genaden geloven en Ik bedenk hen royaal, ofschoon zij onwetend en arm zijn.

Maar tegenover de anderen die je ziet, sta Ik zeer huiverig, want het eerste wat de ziel naar Mij toe drijft is het geloof.

En het komt voor dat de anderen met al hun wetenschap en leerstellingen, en zelfs heiligheid, nooit toekomen aan de ervaring van een straaltje hemels Licht.

Zij gaan langs een natuurlijke weg en zij komen nooit in contact met het bovennatuurlijke, zelfs niet in geringe mate.

Dit is ook de reden waarom er onder mijn volgelingen in de loop van mijn sterfelijke leven niet één geleerde, priester of autoriteit was, maar alleen onwetenden en mensen van lage rang of stand - omdat die nederiger waren en eenvoudig en ook beter in staat om grote offers voor Mij te brengen”.

2-25 - 23 mei 1899 - Zachtmoedigheid. Onthechting van zichzelf.

Deze keer wilde mijn aanbiddelijke Jezus wat spelen. Hij kwam, toonde dat Hij naar me wilde luisteren, maar net als ik iets wilde zeggen verdween Hij als de bliksem.

O, God, wat een pijn. Terwijl mijn hart ondergedompeld was in de zeer bittere pijn om Jezus' afwezigheid en ik ook wat rusteloos was, kwam Jezus weer terug en **Hij zei:** “Wat is er? Bewaar je vrede, wees kalm. Spreek, spreek, wat wil je?” Maar als ik dan sprak, verdween Hij. Ik deed mijn best om mezelf te kalmeren, maar – nee hoor, even later keerde mijn hart weer terug in die onmacht om mezelf te kalmeren zonder mijn enige troost. - en misschien wel erger dan tevoren.

Toen Hij weer terugkwam **zei Jezus:** “Mijn dochter, zachtheid heeft het vermogen om de natuur van dingen te veranderen; die weet goed hoe bitter in zoet om te zetten. Daarom, meer zoet, meer zoet”.

Maar Hij gaf me geen tijd om nog iets te zeggen. Zo bracht ik de morgen door. Hierna voelde ik, hoe ik buiten mezelf was, samen met Jezus.

Er waren vele mensen.

- sommigen streefden naar rijkdom,
- sommigen naar eer of glorie en
- anderen zelfs naar heiligheid en veel andere dingen, maar niet naar God
- eerder geacht te worden door de schepselen.

Zich tot hen wendend **zei Hij hoofdschuddend:** “Dwazen zijn jullie – jullie graven jullie eigen graf”.

Toen wendde Hij zich tot mij en **Hij zei:** “Mijn dochter, daarom raad Ik je op de eerste plaats onthechting van alles en ook van jezelf aan.

Als de ziel zich heeft losgemaakt van alles, hoeft zij geen strijd te voeren om afstand te nemen van alle aardse dingen, waarmee zij vanzelf in contact komt.

Als die genegeerd worden en zelfs veracht, zeggen ze haar vaarwel, zij verlaten haar en vallen haar niet lastig”.

2-26 - 26 mei 1899 - Minachting van jezelf moet samengaan met Geloof.
--

Deze morgen had ik zo'n hekel aan mezelf, dat ik mezelf verafschuwde en geïrriteerd was. Het kwam me voor dat ik het verschrikkelijkste wezen was dat er bestond. Ik zag mezelf als een wormpje dat zich wendt en keert, maar in de modder vast blijft zitten zonder verder te komen. O, God, wat een menselijke ellende! Ik heb zoveel genaden gekregen en toch ben ik nog steeds zo slecht.

Mijn goede Jezus, altijd zo goed voor deze ellendige zondaar, kwam bij mij en **Hij zei:**

“Minachting van zichzelf is te prijzen als zij samengaat met de geest van geloof. Maar als zij niet samengaat met de geest van geloof, kan het je meer kwaad dan goed doen.

Als je je in feite ziet zoals je bent, niet in staat tot iets goeds, zal je ontmoedigd geraken en geen stap meer durven zetten op de weg van het goede.

Als je op Mij vertrouwt, d.w.z. als je leeft in een geest van geloof, kom je tot zelfkennis en minacht je jezelf.

Tegelijkertijd ken je Mij.

En je vertrouwt erop dat je alles kunt met mijn Hulp.

Door zo te werk te gaan zal je leven in de waarheid”.

Wat hebben deze woorden van Jezus mijn ziel goed gedaan!

Ik begreep dat ik moet binnen gaan in mijn nietigheid en weten wie ik ben. Maar daar mag ik niet stoppen.

Nee, onmiddellijk als ik mezelf leer kennen moet ik binnen vluchten in de onmetelijke goddelijke Zee, en daar blijven om al de Genaden die mijn ziel nodig heeft naar mij toe te trekken.

Anders wordt de natuur levensmoe en de duivel zal middelen zoeken om mij in het net van ontmoediging te vangen.
Moge de Heer altijd gezegend zijn en laat alles zijn voor zijn glorie.

2-27 - 31 mei 1899 - Tegenwerking laat de Waarheid meer oplichten op het juiste moment.

Deze morgen, toen ik in mijn gebruikelijke toestand was, kwam mijn aanbiddelijke Jezus en op hetzelfde ogenblik zag ik mijn biechtvader. Jezus leek een beetje teleurgesteld in hem. Mijn biechtvader wilde immers blijkbaar aan iedereen bewijzen dat mijn situatie het werk van God was. En hij wilde andere priesters als het ware overtuigen door iets te onthullen van mijn innerlijk leven.

Jezus wendde zich tot mijn biechtvader en **Hij zei:**

“Dit is onmogelijk, zelfs Ik kreeg tegenwerking en nog wel van de meest vooraanstaanden en ook van priesters en andere gezaghebbenden.

Zij maakten opmerkingen bij Mijn heilige werken en gingen zover dat zij beweerden, dat Ik door de duivel bezeten was.

Maar Ik liet hen begaan, ook gelovige mensen, zodat de waarheid meer kan oplichten op het juiste moment.

Als je twee of drie van de beste en heiligste en ook geleerde priesters wil raadplegen, om wat helderheid te krijgen en tevens te kunnen doen wat Ik wil dat er gedaan wordt t.a.v. het goede en het gebed, dat sta Ik toe. Maar voor het overige – nee, nee!

Het zou er op neer komen dat je mijn werk verwoestte, er de draak mee stak – wat Mij zeer zou mishagen.”.

Toen zei Hij me: “Wat Ik van jou wil is dat je oprecht en eenvoudig te werk gaat. Maak je niet druk over de “pro en contra’s” van de mensen. Laat ze denken wat ze willen, zonder je in de war te laten brengen. Wensen dat iedereen instemmend reageert betekent dat je de navolging van mijn Leven uit het oog verliest.”

2-28 - 2 juni 1899 - Het grootste dienst die je een ziel kan bewijzen, is zorgen dat zij zichzelf leert kennen.

Deze morgen wilde mijn liefste Jezus dat ik zelfs mijn nietigheid zou voelen. Toen Hij zichzelf liet zien, waren de eerste woorden die Hij tegen mij zei: “Wie ben Ik en wie ben jij?”

In deze woorden zag ik twee onmetelijke lichten:

- in het ene leerde ik God kennen,
- in het andere zag ik mijn ellende, mijn nietigheid.

Ik zag dat ik enkel een schaduw was, net zoals een schaduw die gevormd wordt door de zon als zij de aarde verlicht: die schaduw is afhankelijk van de zon. En als de zon van daar weggaat naar andere plaatsen, houdt de schaduw op te bestaan buiten die straling van ervoor.

Hetzelfde geldt voor mijn schaduw, mijn wezen: Dit is afhankelijk van God, de mystieke Zon, die in één enkel ogenblik deze schaduw in het niets kan doen verdwijnen. Ik zeg dan nog niets over de vervorming aangebracht aan deze schaduw, die de Heer mij gegeven heeft. Hij is zelfs niet mijn eigendom.

Ik zeg enkel dat hij afschuwelijk is, vol stank, rot, vol wormen. En toch kan ik niet anders dan in zulk een afschuwelijke toestand voor een zo heilige God staan. O, wat zou ik tevreden zijn geweest als ik toestemming had gekregen om me te verbergen in de meest duistere afgronden.

Hierna zei Jezus:

“De grootste dienst die Ik een ziel kan bewijzen is te zorgen dat ze zichzelf leert kennen. Zelfkennis en de kennis van God gaan samen. Hoe meer je jezelf leert kennen des te meer ken je God.

Als de ziel zichzelf kent en ze ziet dat ze uit zichzelf niets goeds kan doen, wordt haar schaduw, haar wezen omgevormd in God. En het gebeurt dat zij al haar werken doet in God.

Het komt voor dat de ziel in God is en met Hem verder gaat,
- zonder te kijken, zonder te onderzoeken, zonder te spreken,

kortom, alsof ze dood is.
In feite durft ze niets zelf te doen,
-omdat ze de diepte van haar nietigheid kent.
Zij volgt blindelings het traject van de werkzaamheid van God.”

Het lijkt me dat een ziel die zichzelf kent hetzelfde overkomt als mensen die reizen op een stoomboot: zij reizen van de ene plaats naar de andere zonder zelf een voet te verzetten.
Zij maken lange reizen, maar dat alles door de kracht van de stoomboot die hen vervoert.

Zo ook maakt de ziel die opgaat in God, net zoals de mensen op een stoomboot, verheven vluchten in de richting van de volmaaktheid. Zij weet zeer goed dat dit niet op eigen kracht is, maar krachtens de gezegende God die haar in zichzelf meedraagt.

O, hoe begunstigt en verrijkt de Heer haar! Hij schenkt de grootste genaden. En zij weet dat zij niets ontleent aan zichzelf maar alles aan Hem. ‘O ziel, jij die jezelf kent – hoe gelukkig ben jij!’

2-29 - 3 juni 1899 - Jezus stort zijn bitterheid uit.

Deze morgen voelde ik me zo gekweld omdat Jezus nog niet gekomen was. Ik voelde zo’n pijn dat ik het gevoel had dat mijn hart uit mijn lichaam werd gesneden.

Toen mijn biechtvader kwam om mij tot gehoorzaamheid op te roepen, want hij ging de H. Mis opdragen, liet Jezus zelfs geen schaduw van zichzelf zien, zoals Hij gewoonlijk doet.

In feite laat Hij zijn hand of zijn arm zien als Hij niet komt; en vooral op een dag dat ik de Communie ontvang, zoals deze morgen, komt Hij zelf, zuivert mij en bereidt mij voor om Hem te ontvangen in het H. Sacrament.

Ik zei in mezelf: “Heilige bruidegom, lieve Jezus, wat is dit! Komt u niet zelf om mij voor te bereiden! Hoe kan ik U ontvangen? Intussen naderde het ogenblik dat mijn biechtvader kwam. Jezus kwam echter helemaal niet. Wat een snerpande pijn, wat een bittere tranen!

Mijn biechtvader zei: “Je zult Hem zien bij de Communie en uit gehoorzaamheid zal je Hem vragen waarom Hij niet komt en wat Hij van je wil”.

Dus na de Communie zag ik mijn goede Jezus, altijd welwillend tegenover deze ellendige zondares.

Hij bracht me buiten mezelf en ik hield Hem in mijn armen.

Hij was een kind, totaal in ellende.

Onmiddellijk begon ik te zeggen: “Mijn Kindje, mijn enige Goed, hoe kan het dat U niet komt? Waarmee heb ik U beledigd?

Wat wilt U van mij dat U me zoveel laat wenen?

Terwijl ik dit zei, was mijn pijn zo groot dat ik bleef wenen, zelfs terwijl ik Hem in mijn armen hield.

Net voor ik het laatste woord had uitgesproken, bracht Jezus zijn mond dicht bij de mijne en stortte zijn bitterheid in mij uit, zonder iets te antwoorden.

Toen Hij hiermee ophield, wilde ik weer gaan spreken, maar Jezus besteedde geen aandacht aan mij.

En Hij begon weer zijn bitterheid uit te storten.

Hierna zei Hij, zonder iets te antwoorden op wat ik wilde:

“Laat Mij dit in je uitstorten, anders zal Ik jouw omgeving vernietigen. Net zoals Ik andere plaatsen in de omgeving vernietigd heb met hagel, zal Ik jouw streek verwoesten. Laat Mij daarom begaan en denk aan niets anders”. Hij zei me verder niets en zo eindigde het.

2-30 - 5 juni 1899 – De ellendige toestand van Luisa. De gezondheid van haar biechtvader.
--

Mijn gevoel van nietigheid blijft maar duren. Het was zo erg dat ik geen woord tegen mijn geliefde Jezus durfde te zeggen.

Deze morgen had Jezus medelijden met mijn ellendige toestand en Hij wilde mij Zelf wat opmonteren. Dat gebeurde zo:

Als Hij zich liet zien en ik me totaal niets voelde en vol schaamte voor zijn Aanschijn, kwam Jezus dichtbij mij, maar zo dichtbij dat het leek of Hij in mij was en ik in Hem.

En Hij zei: “Mijn geliefde dochter, wat maakt je zo droevig? Vertel Mij alles, want Ik wil je blij maken en alles verhelpen”.

Omdat ik mezelf nog steeds zag zoals ik me gisteren beschreef en mezelf beschouwde als zo slecht, durfde ik Hem niets te zeggen.

Maar **Jezus herhaalde:** “Kom, kom, zeg Mij wat je wil – aarzel niet!”

Omdat ik mij bijna gedwongen voelde **zei ik** in tranen uitbarstend: “*Heilige Jezus*, hoe kunt U nu wensen dat ik niet droevig ben. Na zovele genaden, zou ik toch minder slecht moeten zijn. Soms, ook als ik iets goeds probeer te doen, is dat vermengd met zoveel tekortkomingen en onvolmaaktheden dat ik gruwel van mezelf.

Wat moeten degenen voor U betekenen die zo volmaakt en heilig zijn! En dan het lijden, het is zo zeldzaam vergeleken bij vroeger! En ik moest zo lang wachten op uw Komst.

Alles spreekt in heldere woorden over mijn zonden en mijn vreselijke ondankbaarheid. Zij zijn er de oorzaak van.

En U bent verontwaardigd over mij en ontzegt mij zelfs mijn dagelijks brood, het kruis, dat U gewoonlijk aan iedereen toestaat.

U zal nog eindigen met me volledig in de steek te laten. Kan er een groter verdriet bestaan dan dat?

Vol medelijden drukte Jezus me aan zijn Hart en **Hij zei:** ‘Wees niet bang. Deze morgen zullen wij samen iets doen. Zo herstel Ik dit terug.’”

Het kwam mij voor dat er in Jezus’ Borst

- één Waterbron was en

- één bron met Bloed.

En in die twee bronnen dompelde Hij mijn ziel:

- eerst in het Water en dan in het Bloed.

Wie kan verwoorden hoe zuiver en fraai mijn ziel werd!

Toen begonnen Wij samen te bidden, driemaal Ere zij de Vader.

Hij zei dat Hij dit deed om de achterstand in te halen van mijn

gebeden en aanbidding van Gods Majesteit.

O hoe mooi en ontroerend was het om samen met Jezus te bidden!

Hierna zei Jezus: “Wees niet bedroefd om het ontbreken van het lijden. Wil je vooruitlopen op het uur dat Ik heb vastgesteld? Mijn werk gebeurt niet in haast, maar alles heeft zijn tijd. Alles zal zich voltrekken, maar op het juiste ogenblik.”

Nadien ontving ik, door onverwachte omstandigheden, volledig geregeld door de Voorzienigheid, de Communie omdat het Viaticum werd rondgedragen naar andere zieke mensen.

Wie kan de kussen en liefkozingen die Jezus me gaf beschrijven, na alles wat zich had afgespeeld tussen Jezus en mij!

Het is onmogelijk om alles te zeggen.

Na de Communie dacht ik de H. Hostie te zien en in de Hostie kon ik de ene keer de mond van Jezus zien, dan weer zijn ogen of een hand en dan weer toonde Hij zich helemaal.

Hij bracht me buiten mezelf en ik bevond me of in het hemelgewelf, of midden tussen de mensen, maar altijd samen met Jezus.

Af en toe **herhaalde Hij:** “O wat ben je mooi, mijn geliefde! Als je eens wist hoezeer Ik je bemin... En jij, hoeveel bemin je Mij?”

Bij het horen van deze woorden werd ik zo verward, dat ik dacht dat ik zou sterven. In plaats hiervan, had ik de moed om **te zeggen:** “Jezus, mijn schoonheid, ja ik bemin U zeer. En U, als U me werkelijk bemint, zeg me dan, vergeeft U me al het kwaad dat ik heb gedaan? Maar sta me ook toe te lijden!”

En Jezus: “Ja, Ik vergeef je en Ik stel je tevreden door overvloedig mijn bitterheid in jou uit te storten”. En dus stortte Jezus zijn bitterheid in me uit. Ik dacht dat er een bron van bitterheid in zijn Hart was, ontstaan door de beledigingen van de mensen en het meeste ervan stortte Hij in mij uit.

Toen zei Jezus: “Vertel me eens wat je nog meer wil.”

En ik: “Heilige Jezus, ik beveel mijn biechtvader bij u aan – maak hem heilig en schenk hem ook gezondheid naar het lichaam.

Overigens, is het volledig uw Wil dat deze priester komt?

En Jezus: “Ja”.

En ik opnieuw: “Als het uw Wil is, zorgt U dan voor zijn gezondheid”.

En Hij: “Kalm, verdiep je niet te veel in mijn oordeel”. Op het zelfde moment toonde Hij me de verbeteringen van de lichamelijke gezondheid en de heiligheid van de ziel van mijn biechtvader.

En **Hij voegde er aan toe:**

“Jij hebt zo’n haast, maar Ik doe alles op het juiste moment”.

Toen vroeg ik om genade voor mijn verwanten en ik bad voor de zondaars en **ik zei tegen Jezus:**

“Hoe zou ik wensen dat mijn lichaam in kleine stukjes uiteen zou vallen, als zondaars zich daardoor zouden bekeren!”

Ik kuste het voorhoofd, de ogen, het gelaat en de mond van Jezus. Ik aanbad hem en bracht eerherstel voor de beledigingen die de zondaars Hem aandeden. O, wat was Jezus tevreden en ik ook.

Nadat Jezus me beloofde dat Hij me niet meer zou verlaten kwam ik terug tot mezelf. En zo eindigde het.

2-31 - 8 juni 1899 - Luisa wil dat iedereen zich bekeert.

Mijn aanbiddelijke Jezus bleef al zijn welwillendheid en liefde tonen.

Deze morgen was ik met Hem samen en **Hij herhaalde opnieuw:**

“Zeg me eens wat je zou willen?”

Direct zei ik: “Jezus, mijn liefste, wat ik echt zou willen is dat de hele wereld zich bekeert. Wat een mateloos verzoek!”

Mijn lieve Jezus zei me: “ Ik zou je tevreden stellen als ze allen werkelijk gered zouden willen worden. Om je te laten zien dat Ik je toch met vreugde alles wil geven wat je vroeg, laat ons daarom de wereld in gaan. Van degenen die we aantreffen, zal Ik je allen geven die echt gered willen worden, al zijn ze nog zo zondig.”

Wij begaven ons dus onder het volk om te zien wie echt gered wilde worden. Tot onze grote spijt vonden we zo'n klein aantal dat dit alleen al te pijnlijk is om er over na te denken.

Tot dat zeer klein aantal behoorde mijn biechtvader, de meerderheid van de priesters en een deel van de gelovigen, maar niet iedereen in Corato.

Toen toonde Jezus mij de verschillende beledigingen die ze Hem aandeden. Ik smeekte Hem mij te laten delen in zijn Lijden. En Jezus liet zijn bitterheid van zijn mond in de mijne vloeien.

Hierna zei Hij: "Mijn dochter, Ik heb zo veel bitters in mijn mond. O, alsjeblief, Ik smeed je om het wat zoeter te maken".

Ik zei Hem: Ik zou U zo graag iets willen geven, maar ik heb niets. Zegt U nu zelf, wat kan ik U geven?"

Hij zei: "Laat Me melk drinken van je borst, want zo kan je Me zoeter maken". En op het zelfde moment dat Hij dit zei, lag Hij in mijn armen en begon te zuigen.

Terwijl Hij dit deed, kwam er angst bij me op dat het misschien niet baby Jezus was, maar de duivel.

Daarom legde ik mijn hand op zijn voorhoofd en gaf Hem een kruisje met de woorden: "Per signum crucis". (door het teken van het kruis) Jezus keek me vol vreugde aan en verder zuigend, glimlachte Hij en met zijn levendige Ogen **leek Hij te zeggen:**

"Ik ben geen boze geest, Ik ben geen boze geest!".

Toen Hij voldaan leek te zijn, kwam Hij van mijn schoot af en kustte mij overal. Omdat ik ook een bittere smaak in mijn mond had van de bitterheid die Hij bij mij had ingestort, had ik het gevoel dat ik wilde zuigen aan de borst van Jezus, maar ik durfde niet.

Jezus nodigde me uit om dit te doen en dus raapte ik alle moed bij elkaar en begon te zuigen. O, wat een paradijselijke zoetheid kwam er uit die heilige borst. Maar wie kan dat verwoorden!

Toen bevond ik me in mezelf, volledig overspoeld door zoetheid en geheel voldaan.

Nu wil ik uitleggen dat als Jezus drinkt aan mijn borst, mijn lichaam hier helemaal geen rol speelt: het gebeurt immers als ik buiten mezelf

ben. Het komt mij voor dat dit zich alleen afspeelt tussen de ziel en Jezus en als Hij dit wil, is Hij altijd kind.

Het is zo waar dat het alleen de ziel is en niet het lichaam, want als dit gebeurt, ben ik altijd ofwel in het hemelgewelf of ik beweeg mij op andere plaatsen op aarde. Ik heb al gezegd dat als ik weer tot mezelf kom, ik soms pijn heb op de plaats waar baby Jezus gedronken heeft, omdat Hij soms wat harder zuigt, zodat het lijkt of Hij door te zuigen mijn hart uit mijn borst wil trekken.

Daardoor neem ik een pijn waar en als ik weer tot mezelf kom, brengt de ziel die over naar het lichaam. Maar dit gebeurt ook bij andere dingen, bijvoorbeeld als de Heer mij buiten mezelf brengt en me laat delen in zijn Kruisiging. Jezus zelf legt me op het kruis en doorboort mijn handen en voeten met de spijkers.

Ik heb zo'n pijn dat ik voel dat ik sterf. Als ik me dan weer in mezelf bevind voel ik dat duidelijk in mijn lichaam, zo sterk dat ik mijn vingers of mijn arm niet kan bewegen. En dat gebeurt ook met de andere pijnen waarin de Heer me laat delen – alles vertellen zou te ver voeren.

Ik herinner me ook dat toen Jezus aan mijn borst dronk, Hij zijn mond daar hield, maar ik voelde Hem trekken aan mijn hart!

Terwijl Hij dit deed, heb ik af en toe gevoeld hoe mijn hart uit mijn borst werd getrokken.

En als ik soms een zeer hevige pijn voelde zei ik Hem:

“Mijn lief klein ding, je bent een beetje te onbeschaamd.

Doe het wat voorzichtiger, want het doet erg veel pijn”.

En Hij lachte in zichzelf. Zo ook als ik bij Jezus drink, dan onttrek ik die Melk of Bloed aan zijn hart, zo duidelijk, dat voor mij drinken aan de borst van Jezus hetzelfde is als drinken uit zijn Zijde.

Ik wil er nog iets aan toevoegen: De Heer laat graag zeer zoete melk vanuit zijn mond in mij vloeien of Hij laat me zijn zeer kostbaar Bloed drinken uit zijn Zijde. Wanneer Hij van mij wil drinken, drinkt Hij niets anders dan wat Hijzelf mij gegeven heeft. Ik heb immers omdat ik niets zoets om Hem te behagen, maar wel veel bitters waarmee ik Hem mish Haag.

Dit is zo waar dat ik, op het moment dat Hij van mij drinkt, van Hem drink. En ik besef heel goed dat wat Hij onttrekt aan mij niets anders is dan wat Hijzelf mij gegeven heeft. Ik denk dat ik genoeg heb uitgelegd in zoverre ik dat kan.

2-32 - 9 juni 1899 - De zeer zware zonde van abortus. Eenheid van lijden en bidden.

Ik bracht deze morgen door in hevig verdriet, vanwege de vele beledigingen van de mensen, vooral door afschuwelijke daden.

Hoe werd Jezus gegriefd door het verlies van zielen!

Te meer daar het een pasgeboren baby was die zij op 't punt stonden te vermoorden zonder dat hij gedoopt was.

Het komt me voor dat deze zonde de weegschaal van de goddelijke Gerechtigheid zo doet doorslaan dat zij het felst bij God om wraak roept.

En deze smartelijke tonelen worden zo dikwijls herhaald.

Mijn liefste Jezus was zo droevig dat het medelijden opwekt.

Toen ik Hem in zulk een toestand zag, durfde ik Hem niets te zeggen.

Jezus zei me toen: “Mijn dochter, verenig jouw lijden met het Mijne, jouw gebed met het Mijne. Dan zal het meer aanvaardbaar kan zijn voor Gods Majesteit. En dan zal dat niet van jou lijken te komen maar van Mij.”.

Hij bleef zich nog op andere momenten tonen maar altijd in stilte. Moge de Heer altijd geprezen worden.

2-33 - 11 juni 1899 - Om Luisa te begrijpen is Licht nodig.

Mijn lieve Jezus toonde zich slechts een paar keer. Heet was steeds in stilte. Ik voelde me zeer verward en angstig dat ik mijn enige Rijkdom zou verliezen en om nog andere redenen die hier niet genoemd hoeven te worden.

O God, wat een pijn!

In deze toestand liet Hij zich even zien.

Het leek of Hij een licht droeg en uit dat licht kwamen kleine

lichtbollen.

Jezus zei: “Verdrijf alle angst uit je hart.

Kijk, Ik heb deze lichtbol meegebracht om die te plaatsen tussen jou en mij en degenen die jou benaderen.

Voor hen die jou benaderen met een oprecht hart en jou goed willen doen, zullen deze kleine lichtbollen binnendringen in hun geest, afdalen in hun hart, hen vervullen met vreugde en hemelse genaden en zij zullen heel helder zien hoe Ik in jou werkzaam ben.

Degenen die komen met andere bedoelingen zullen het tegenovergestelde ondervinden en verbijsterd zijn en wat in de war door deze lichtbollen”.

Aldus bleef ik rustiger. Moge alles zijn voor de glorie van God.

2-34 - 12 juni 1899 - Jezus zelf bereidt Luisa voor op de H. Communie.

Deze morgen zou ik de Communie ontvangen en ik vroeg de goede Jezus me zelf te komen voorbereiden vóór mijn biechtvader de H. Mis zou komen opdragen.

“Hoe kan ik U anders ontvangen, ik die zo slecht ben en niet in de goede gesteldheid!”

Toen ik dit zei, was Jezus graag bereid om te komen en onmiddellijk toen ik Hem zag, leek het of Hij door me heen keek met zijn zeer zuivere blik, zo sprankelend van licht.

Wie weet hoe die doordringende blik in mij werkte!

Geen enkel detail ontging Hem.

Het is onmogelijk om dit te verwoorden.

Ik zou dit alles liever in stilte voorbij laten gaan.

De innerlijke werking van de genade kan immers nauwelijks worden verwoord zoals het in werkelijkheid is

Het lijkt me dat je er dan een valse voorstelling van geeft.

Maar Vrouwe gehoorzaamheid wil dit niet.

En als zij iets wil, moet je de ogen sluiten en je overgeven zonder

nog iets te zeggen, anders wee mij!
In feite dwingt zij zelf respect af, want zij is een vrouw.

Daarom schrijf ik verder.

Bij de eerste Blik smeekte ik Jezus om *mij te zuiveren*.

En het leek of alles wat mijn ziel overschaduwde eraf geschud werd.

Bij de tweede Blik smeekte ik Hem *mij te verlichten*,

Hoeveel Goeds ontstaat er immers door een kostbare steen die zuiver is! Zijn schittering vangt de blik van degenen die er in kijken. Zij kijken er wel in, dat is waar, maar met een onverschillig oog.

Ik had een grotere behoefte aan het Licht.

Dit deed niet enkel mijn ziel schitteren.

Het maar me ook duidelijk maakte welk groot werk ik ging aanvangen. ik werd immers niet alleen bekeken, maar ook vereenzelvigd met mijn lieve Jezus.

Daarom was het voor mij onvoldoende om gezuiverd te worden.

Ik diende ook verlicht te worden. Jezus leek mij met zijn Blik geheel te doordringen net zoals het zonlicht door kristal heen schijnt.

Toen ik zag dat Jezus naar mij bleef kijken, zei ik:

“Liefste Jezus, U hebt mij eerst gezuiverd en daarna verlicht. Nu vraag Ik U, wees zo goed om mij te heiligen.

Het is belangrijk omdat ik U ga ontvangen, de heilige onder de heiligen. Het is immers niet goed dat ik zo anders ben dan U”.

Jezus is steeds zo welwillend voor dit ellendig wezentje. Hij zich over naar mij en, nam mijn ziel in zijn Handen. Hij leek haar met zijn eigen handen overal bij te werken. Wie weet wat deze aanrakingen met zijn scheppende Handen bij mij teweeg brachten!

Door die aanrakingen vielen mijn begeerten op hun plaats!

Mijn verlangens, neigingen, genegenheden, mijn hartslag en mijn zintuigen werden geheiligd door die goddelijke Aanrakingen.

Zij veranderden in iets totaal anders.

En onderling verenigd, niet meer met elkaar in strijd zoals ervoor, waren zij in harmonie met wat zij hoorden van mijn lieve Jezus.

Het kwam mij voor dat zij leken op lichtstralen, die zijn aanbiddelijk Hart doorboorden.

O, hoe genoot Jezus hiervan.
En wat waren dat gelukkige momenten voor mij!
O, ik ervaarde de vrede van een heilige!
Het was een paradijs van tevredenheid en vreugde voor mij.

Hierna leek Jezus mijn ziel te bekleden met het kleed van geloof, hoop en liefde. En terwijl Hij me bekleedde fluisterde Jezus me toe hoe ik me moest oefenen in *deze drie deugden*.

Terwijl ik dit deed, ging er nog een Lichtstraal van Jezus uit, waardoor Hij mij mijn nietigheid deed verstaan. Ik leek een korreltje zand in een oneindige zee en die zee is God. En dit korreltje ging zich oplossen binnenin die onmetelijke zee, het versmolt met God.

Toen bracht Hij me buiten mezelf, droeg me in zijn Armen en bleef me toe fluisteren hoe berouw te hebben om mijn zonden.
Ik herinner me alleen dat ik een afgrond van ongerechtigheid was.
O Heer, wat ben ik toch vreselijk ondankbaar geweest tegenover U!

Intussen keek ik naar Jezus. Hij had de doornenkroon op zijn Hoofd. Ik strekte mijn hand uit en nam de kroon van zijn Hoofd, en ik zei:
“Geef mij de doornen, o Jezus, want ik ben een zondaar.
De doornen horen bij mij, niet bij U.
U bent de Rechtvaardige, de Heilige”.

Toen duwde Jezus de kroon zelf op mijn hoofd.
Toen zag ik, ik weet niet, hoe mijn biechtvader in de verte. Ik vroeg onmiddellijk aan Jezus dat Hij mijn biechtvader zou voorbereiden om de Communie te kunnen ontvangen.

En Jezus ging naar mijn biechtvader.
Even later kwam Hij terug. En Hij zei:
“Ik wil dat je Mij en je biechtvader hetzelfde bejegent.
En Ik wil van hem hetzelfde.
Hij moet naar jou kijken en jou bejegenen alsof jij een ander Ik ben, omdat Ik, daar jij net zoals Ik een slachtoffer bent, geen enkel verschil wil. Alles zal gezuiverd worden en enkel mijn Liefde zal overal doorheen schijnen”.

Ik zei Hem: “Heer, dit lijkt onmogelijk, dat ik mijn biechtvader net zo bejegen als U , vooral vanwege de onstandvastigheid”.

En Jezus: “Toch moet het zo gebeuren. Ware liefde laat alles verdwijnen en zij vernietigt alles. En met verrukkelijk meesterschap schijnt alleen God doorheen alle werken. En je kijkt naar alles in God.

Hierna riep mijn biechtvader mij op tot gehoorzaamheid en droeg dan de H. Mis op. En zo eindigde het.

Toen woonde ik de H. Mis bij en ontving de Communie. Wie kan de intimiteit verwoorden tussen Jezus en Mij!

Het is onmogelijk om dit duidelijk te maken.

Ik heb er geen woorden voor, daarom zwijg ik maar.

2-35 - 14 juni 1899 - Jezus wil de wereld tuchtigen.

Deze morgen kwam mijn liefste Jezus niet.

Ik dacht voortdurend bij mezelf: Waarom komt Hij niet? Wat is er veranderd? Gisteren kwam Hij zo dikwijls en vandaag, het is al zo laat, en Hij heeft zich nog helemaal niet laten zien.

Hoe hartverscheurend!

Wat moet je geduld hebben met Jezus! Het leek of mijn gehele innerlijk de wapens opnam, want het wilde Jezus en het voerde oorlog tegen mij en bezorgde me doodsangst.

Mijn wil die over alles heerst, probeerde vrede te verkrijgen door mijn zintuigen, neigingen, verlangens, gevoelens en al het andere tot rust te brengen vooraleer Jezus zou komen.

Na lang lijden kwam Jezus met een beker in zijn hand, vol gestold bloed, bedorven en stinkend. Hij zei: “Zie je deze beker bloed? Ik ga die uitgieten over de wereld”.

Toen Hij dit zei kwam Mama, de allerheiligste Maagd, samen met mijn biechtvader. Zij smeekten Jezus dat Hij die niet over de wereld zou uitstorten, maar die aan mij zou te drinken geven.

Mijn biechtvader zei tot Hem: “Heer, waarom is zij slachtofferziel als U het haar niet geeft? Ik zou absoluut graag willen dat U haar laat lijden en het volk spaart.”

Mama weende en drong er bij Jezus en mijn biechtvader op aan, dat hij zou blijven bidden tot Jezus genoeg zou nemen met de

aanvaarding van de uitwisseling.

Jezus hield vol dat Hij het wilde uitgieten over de hele wereld en Hij leek bijna nors te kijken. Ik was helemaal in de war. Ik kon niets zeggen, omdat die beker vol bloed er zo akelig, zo afschuwwekkend uitzag dat mijn hele wezen beefde.

Hoe zou het zijn om dat te drinken!

Toch berustte ik erin – als de Heer mij dat wilde geven, zou ik het aanvaarden. Wie voelt wat voor kastijdingen die verband houden met dat bloed, als de Heer dit zou uitstorten over de wereld!

Ik denk dat Hij vanaf vandaag hagel klaar houdt die grote schade zal aanrichten en het komt me voor dat het de komende tijd zo zal blijven. Maar toen leek Jezus een beetje kalmer.

Hij omhelsde mijn biechtvader omdat hij Hem had gesmeekt.

Evenwel kwam er geen besluit of Hij het over het volk uit zou storten of niet. Zo eindigde het en ik bleef achter met het onbeschrijflijke lijden omwille van wat er kan gebeuren.

2-36 - 16 juni 1899 - Kastijdingen zijn noodzakelijk om de mensen nederigheid te leren.

Hij bleef zich laten zien met de bedoeling om te tuchtigen: ik smeekte Hem om zijn bitterheid in mij uit te storten en de hele wereld te sparen. En ingeval dit niet mogelijk was om tenminste degenen te sparen die voor mij belangrijk zijn en mijn stad.

De intentie van mijn biechtvader kwam ook overeen met deze intentie. Dus kwam het mij voor dat Jezus, overgehaald door de smekingen, een klein beetje vanuit zijn Mond in mij over liet vloeien, maar niet die beker waarover ik sprak.

Het weinige wat Hij over liet vloeien leek te dienen om hoe dan ook mijn stad te sparen, hoewel niet totaal, en ook degenen die mij dierbaar zijn.

Deze morgen was ik echter zelf de oorzaak van Jezus' droefheid.

Omdat ik zag dat Hij kalmer was, nadat Hij iets had laten overvloeien, zei ik zonder na te denken:

“Mijn lieve Jezus, ik smeed U te voorkomen dat ik mijn biechtvader lastig val met zijn komst iedere dag.

Wat kost het U, als Uzelf me bevrijdt, en mij verlost van die lijdens-toestand waarin U zelf mij gebracht hebt?

Het kost U immers niets en U kunt alles doen wat U wil”.

Maar terwijl ik dit zei werd Jezus gezicht zo droevig dat die droefenis fel doordrong tot in de diepte van mijn hart.

En zonder een woord te zeggen, verdween Hij.

Hoe vernederd bleef ik achter,

- alleen de Heer weet het,

vooral door de gedachte dat Hij niet meer terug zou komen.

Kort daarna kwam Hij echter opnieuw terug, maar nog droeviger.

Zijn Gelaat was helemaal gezwollen en vol bloed door de beledigingen van even tevoren.

Diep bedroefd zei Jezus: “Kijk wat ze Mij hebben aangedaan!

Hoe kan je toch zeggen dat je niet wil dat Ik de mensen tuchtig!

Kastijdingen zijn nodig om hen te vernederen en te voorkomen dat ze nog brutaler worden”.

2-37 - 17 juni 1899 - Luisa wil niet meewerken aan de tuchtigingen.

Het is altijd op dezelfde manier, maar vooral deze morgen heb ik niets anders gedaan dan geredetwist met mijn lieve Jezus.

Hij wilde verder gaan met de hagel, zoals Hij dat de laatste dagen had gedaan. En ik wilde dat niet.

Te midden van dit alles, leek het echter of er een onweer op komst was met de opdracht aan de demonen, verscheidene plaatsen te verwoesten met de gesel van de hagel.

Juist op dat moment zag ik mijn biechtvader die me vanuit de verte de opdracht gaf om de demonen te verjagen zodat zij niets konden doen.

Toen ik er naar toe ging, kwam Jezus me tegemoet en liet me teruggaan.

Ik zei Hem: “Gezegende Heer, dat kan ik niet doen – de

gehoorzaamheid roept me en U weet dat U en ik ons moeten overgeven aan deze deugd zonder ons te kunnen verzetten”.

En Jezus: “Welaan dan, Ik wil het doen voor jou.”

En dus beval Hij de demonen verder weg te gaan en op dit moment de stukken land die tot onze stad behoren niet te treffen.

Toen zei Hij me: “Laat ons gaan”.

Dus gingen we terug – ik naar mijn bed en Jezus ernaast. Toen we er aankwamen wilde Jezus rusten. Hij zei dat Hij zeer moe was.

Ik onderbrak Hem en **ik zei:**

“Waarom wilt u nu slapen ! Eerst laat u me gehoorzamen en nu wil u slapen! Is dit de liefde die U voor me hebt en de manier waarop U me tevreden wilt stellen in alles?

Wilt U slapen? Slaap dan maar, als U me tenminste uw Woord geeft dat U niets anders doet”.

Toen **zei Hij,** met spijt over mijn ontevredenheid:

“Mijn dochter, toch wil Ik je tevreden stellen. Laten we het zo doen: we gaan opnieuw samen op pad onder de mensen. En wij zullen eens zien wie gestraft moeten worden vanwege hun slechte daden. Wie weet komen ze tot overgave, al is het enkel tijdens de plaag.

En degenen waarvan jij wil dat zij minder straf verdienen en degenen waarvan jij wil dat ze niet gestraft worden, die zal Ik dan sparen”.

En ik: “Heer, ik dank U voor Uw grote goedheid om mij tevreden te willen stellen. Nochtans kan ik niet doen wat U zegt:

ik heb geen kracht om mij in te zetten om wie dan ook van uw mensen te kastijden. Wat een kwelling voor mijn arm hart, als ik hoor dat deze persoon, of die getuchtigd is en ik heb ermee ingestemd. Laat dat toch nooit gebeuren – nooit, o Heer”. Toen kwam mijn biechtvader om mij weer tot mezelf te roepen en zo eindigde het.

2-38 - 19 juni 1899 - Onstandvastigheid in het goede.

Toen ik gisteren een vagevuur-dag beleefde
- vanwege de bijna volledige ontbering van mijn hoogste Goed en
- vanwege de vele bekoringen van de duivel,
dacht ik dat ik heel wat zonden beging.
O God, wat een pijn om God te beledigen!

Deze morgen zei ik aan Jezus, van zodra ik Hem zag:
“Goede Jezus, vergeef me de zonden die ik gisteren beging”.
Ik wilde Hem al het kwaad bekennen dat ik dacht te hebben gedaan.
Maar Hij onderbrak me en Hij zei:
“Als je je eigen ik laat verdwijnen zal je nooit zonden begaan”.

Ik wilde nog meer zeggen, maar Jezus toonde me veel toegewijde zielen en Hij liet me merken dat Hij niet wilde horen wat ik Hem wilde zeggen. Hij begon opnieuw te spreken:
“Wat Mij het meest mishaaft in deze zielen is hun onstandvastigheid in het goede. Iets kleins, een teleurstelling, zelfs een fout, is genoeg. Dat is juist het moment waarop het meer noodzakelijk is om zich aan Mij vast te klampen, maar zij geraken geïrriteerd en verward. En zij verwaarlozen het goede dat zij begonnen waren.

Hoe dikwijls heb Ik Genaden voor hen voorbereid. Als Ik echter zag hoe wispelturig zij waren, werd ik gedwongen die Genaden nog te bewaren”.
Ik wist dat Hij niets wilde horen van wat ik Hem wilde zeggen.
Ik zag dat mijn biechtvader lichamelijk niet in orde was.
Dus bad ik een hele tijd voor hem en ik stelde Jezus verschillende vragen die hier niet vermeld hoeven te worden. En Jezus beantwoordde alles welwillend. En zo eindigde het.

2-39 - 20 juni 1899 - De liefde waarmee St. Aloysius te werk ging.

Het verliep altijd op dezelfde manier. Deze morgen leek het of Jezus me een beetje wilde opvrolijken nadat ik Hem een tijdje gezocht had. In de verte zag ik een Kind dat als een Licht uit de hemel viel. Ik rende naar Hem toe en nam Hem in mijn armen.

Ik begon te twijfelen of het wel Jezus was, dus zei ik:
“Mijn kleine schat, zeg me eens, wie ben jij?”
En Hij: “Ik ben jouw lieve en geliefde Jezus”.

Toen zei ik: “Mijn mooie kleine baby, ik smeeek U, neem mijn hart en neem het mee naar het paradijs. Want na mijn hart zal ook mijn ziel komen”. Jezus nam mijn hart en Hij verenigde het zo innig met zijn eigen Hart dat die beide harten één werden.

Nadien ging de Hemel open.

Het kwam mij voor dat er een zeer groot feest werd voorbereid.

Op datzelfde ogenblik kwam er een lieflijke verschijning uit de Hemel: een jonge man schitterend in vuur en vlammen.

Jezus vertelde me: “Morgen is het feest van mijn dierbare Aloysius – Ik moet bij hem zijn”.

En ik: “Dus U laat me alleen – wat zal ik doen?”

En Hij: “Jij gaat ook komen, kijk hoe mooi Aloysius is.

Maar het grootse dat van hem opviel op aarde, was de liefde waarmee hij te werk ging. Alles was liefde aan hem:

- liefde bezielde hem innerlijk,
- liefde omgaf hem aan de buitenkant.

Zelfs zijn adem was liefde, zou je kunnen zeggen.

Daarom werd van hem gezegd dat hij nooit afgeleid was:

- omdat liefde hem overal doorstroomde.

En zoals je ziet zal hij eeuwig overspoeld worden met deze Liefde!

En inderdaad leek de liefde van St, Aloysius zo groot dat zij de hele wereld in de as kan leggen.

Toen voegde Jezus eraan toe:

“Ik dwaal over de hoogste bergen en daar beleef Ik mijn vreugde”.

Omdat ik dit niet begreep, vervolgde Hij:

“De hoogste bergen zijn de heiligen die Mij het meest hebben liefgehad. In hen beleef Ik mijn vreugde, als zij op aarde zijn en wanneer zij de Hemel binnengaan. Dus het gaat altijd over de Liefde. Hierna vroeg ik Jezus mij te zegenen en degenen die ik op dat moment zag. En na de zegen verdween Hij.

2-40 - 21 juni 1899 - Jezus zegt: “Uit liefde voor jou zal Ik Corato niet in de steek laten.” Jezus maakt grapjes met Luisa.

Omdat Hij niet kwam, bleef ik denken: “Wie weet komt Jezus niet meer en laat Hij me in de steek”.

En ik zei enkel dit: “Kom, mijn geliefde, kom”.

Plotseling kwam Hij en Hij zei: Ik zal je niet verlaten, Ik zal je nooit in de steek laten. En jij ook niet - kom, kom bij Mij”.

Direct vloog ik in zijn armen en daar vervolgde Jezus: “Ik zal je niet alleen niet verlaten, maar uit liefde voor jou zal Ik Corato niet verlaten”.

En bijna zonder dat ik het besepte, verdween Hij in een oogwenk. Ik bleef achter met een verlangen naar Jezus, meer dan ooit tevoren, en ik bleef zeggen: “Wat hebt U me aangedaan? Hoe komt het”, zo snel bent U van mij weggegaan, zelfs zonder mij vaarwel te zeggen!

Terwijl ik mijn hart uitstortte leek het beeldje van het kindje Jezus dat bij mij staat, levend te worden. Hij stak steeds zijn hoofdje uit de glazen stolp om te zien wat ik deed. Wanneer Hij zag dat ik het opmerkte, trok Hij zijn hoofd opnieuw terug.

Ik zei Hem: “Het ziet er naar uit dat U te onbeschaamd bent en dat U zich wilt gedragen als een kind. Ik werd gek van ellende omdat U niet komt, en U speelt. Welaan dan, speel en maak dan maar grappen als U dat graag doet, want ik zal geduld hebben”.

2-41 - 22 juni 1899 - Luisa laat Jezus niet slapen.

Deze morgen wilde mijn lieve Jezus doorgaan met zijn spelletjes met mij en met zijn grapjes. Hij kwam, legde zijn Handen op mijn gezicht om me te liefkozen, maar juist toen Hij dat wilde doen, verdween Hij. Dan kwam Hij terug, legde zijn armen om mijn hals om me te omhelzen, maar toen ik mijn armen naar Hem uitstreekte om Hem te omhelzen, ontsnapte Hij me in een flits en ik kon Hem niet vinden.

Wie begrijpt de pijn van mijn hart! Terwijl mijn hart zwom in een zee van onmetelijk verdriet, zo erg dat het leek alsof het leven uit mij wegvloeide, kwam mijn Koningin-Moeder, met een Kind op haar arm.

We omhelsden elkaar, wij drieën samen, Moeder, Zoon en ik.
Zo kreeg ik de kans om Hem te zeggen:

“Mijn Heer Jezus, het lijkt of U uw genade van mij hebt weggenomen”.

En Hij: “Dwaas, kleine dwaas die je bent!

Hoe kan je nu zeggen, dat Ik mijn Genade van jou heb weggenomen, als Ik binnenin jou ben! Wat is mijn genade anders dan Ik zelf!”

Ik was nog meer in de war dan tevoren en ik merkte dat ik niet kon spreken en dat ik in die paar woorden niets dan onzin had verteld. Nadien verdween de Koningin-Moeder en Jezus sloot zich op in mijn binnenste en daar bleef Hij.

Tijdens de meditatie toonde Hij zich vandaag slapend binnen in mij. Ik keek naar Hem, genietend van zijn mooi Gelaat, maar zonder Hem wakker te maken, tevreden van tenminste naar Hem te kunnen kijken.

Toen kwam mijn mooie Koningin-Moeder plots terug.

Zij nam Hem uit mijn hart, schudde Hem haastig door elkaar alsof zij Hem wakker wilde maken.

Toen Hij wakker was, gaf Zij Hem terug in mijn armen en **Zij zei**:

“Mijn dochter, laat Hem niet slapen anders zal je zien wat er gebeurt!”

Er kwam een storm opzetten.

Half slapend sloeg het Kindje zijn handjes om mijn hals, hield me stevig vast en **Hij zei**: “Mama, mama, laat me slapen”.

En ik: “Nee, nee mijn lief kindje, niet ik ben degene die U niet wil laten slapen. Het is Onze Lieve Vrouw die het wil en ik smEEK U, stel Haar tevreden. Een mama kan zeker niets geweigerd worden. En bovendien, zeker niet zo’n Mama”! Nadat ik Hem wat wakker had gehouden, verdween Hij. En zo eindigde het.

2-42 - 23 juni 1899 - Luisa ziet haar biechtvader samen met Jezus, en zij bidt voor hem.

Nadat ik de H. Mis had bijgewoond en ik te Communie was geweest, toonde Jezus zich in mijn hart.

Toen voelde ik hoe ik uit mezelf trad, maar zonder Jezus.

Ik zag mijn biechtvader.

En omdat hij gezegd had: “Onze Heer zal na de Communie komen en je zal bidden voor mij”, zei ik, toen ik mijn biechtvader zag: “Vader, U zei me dat Jezus zou komen, maar Hij is niet gekomen”.

Hij zei me: “Dat komt omdat je niet goed naar Hem zoekt. Hierdoor zeg je dat hij niet gekomen is.

Kijk maar eens goed, want hij is in je binnenste.

Ik zocht binnenin mezelf, en ik zag de voeten van Jezus die naar buiten staken. Direct greep ik hen vast en ik trok Jezus naar buiten. Ik omhelsde Hem. Toen ik de doornenkroon op zijn Hoofd zag, nam ik haar eraf en gaf die aan mijn biechtvader. Ik vroeg hem om haar op mijn hoofd te zetten. En dat deed hij.

Maar hoe hard hij ook duwde, hij kon zelfs niet één doorn in mijn hoofd duwen.

Ik zei hem: “Duw maar harder! Wees maar niet bang dat ik zeer veel pijn heb. Zoals U ziet, is Jezus immers hier om mij kracht te geven”. Maar hoe hij ook probeerde het bleef onmogelijk.

Daarom zei hij: “Ik ben niet sterk genoeg. Deze doornen moeten in het bot doordringen en hiervoor heb ik niet genoeg kracht”.

Dus keerde ik me naar mijn Jezus en ik zei: “U ziet dat mijn biechtvader niet weet hoe hij dat moet doen. Doet U het zelf even”.

En dus strekte Jezus zijn Handen uit en ogenblikkelijk duwde Hij al die doornen diep in mijn hoofd, tot mijn tevredenheid en onuitsprekelijke pijn. Hierna smeekten mijn biechtvader en ik Jezus, dat Hij zijn bitterheid in mij uit zou storten, om de mensen de vele geselingen te besparen die hij over hen wilde uitstorten. Dat leek vandaag althans zo. Niet ver van ons leek het immers te gaan hagelen.

De Heer ging in op onze gebeden en stortte een beetje bitterheid in mij. Bovendien begon ik, omdat ik mijn biechtvader bleef zien, voor hem te bidden: “Mijn goede en lieve Jezus, ik smeed U mijn biechtvader de genade te schenken U helemaal toe te behoren, zoals uw Hart dat wenst. En geef hem ook lichamelijke gezondheid.

U hebt gezien hoe hij meewerkte zowel om uw Hoofd te ontlasten

van de doornen als om wat uit te storten. Dat hij de doornen niet in mijn hoofd kon duwen was niet omdat hij U niet wilde ontlasten, maar omdat hij niet genoeg kracht had. Daarom moet U hem ook hierom verhoren. O mijn enige goed, zeg me toch, wilt U hem genezen, zowel naar ziel als naar lichaam?”

Jezus hoorde me, maar gaf geen antwoord.

Ik smeekte Hem met nog meer bekommernis: “Ik verlaat U Deze morgen niet en ik houd niet op met smeken, voordat U me belooft dat U geeft wat ik voor hem vraag”. Maar Jezus zei geen woord.

Toen bevonden we ons plotseling te midden van mensen.

Zij leken aan tafel te zitten en aten en er was ook een portie voor mij.

Jezus zei: “Mijn dochter, Ik heb honger”

En ik: “Ik geef U mijn portie, bent U niet blij?”

En Jezus: “Ja, maar Ik wil niet gezien worden”.

En ik: “Goed dan, ik zal doen alsof ik het voor mezelf neem, zodat de anderen niet merken dat ik het aan U geef”. En zo deden we.

Even later stond Hij op en bracht zijn lippen dicht bij mijn gezicht.

Jezus maakte met zijn Mond het geluid van een trompet.

Al die mensen werden bleek, beefden en ze zegden onderling:

“Wat is dit! Wat is dit! Nu gaan we sterven”.

Ik zei Hem: “O Heer, mijn Jezus, wat doet U nu! Wat is dit!

Eerst wilde U niet gezien worden en nu begint U te spelen.

Wees toch stil! Maak de mensen niet bang!

Ziet U niet hoe zij allen geschrokken zijn?”

En Jezus: “Dit is nog niets.

Wat zal er gebeuren als Ik plotseling zelfs luider zal spelen?

Zij zullen door schrik bevangen worden,

- zodat velen, zeer velen het leven zullen laten”.

En ik: “Mijn aanbiddelijke Jezus, wat zegt U!

U zegt altijd dat U Gerechtigheid wil laten geschieden. Maar – nee!

Barmhartigheid! Barmhartigheid voor uw volk, alstublieft!”.

Jezus keek toen weer lief en welwillend.

En ik begon opnieuw bij Hem aan te dringen toen ik mijn biechtvader

nog steeds zag

Jezus zei: “Ik zal je biechtvader maken tot een geënte boom, waarin je de oude boom niet meer kunt herkennen,

- noch in de ziel,
- noch in het lichaam.

En als onderpand hiervan, geef Ik jou als slachtoffer, zodat hij daar baat bij heeft”.

2-43 - 25 juni 1899 - Drie Geestelijke Vreugden die verbonden zijn met het Geloof.

Deze morgen bleef Jezus zich af en toe vertonen. En Hij liet me delen in een beetje van zijn Lijden.

Soms kwam mijn biechtvader samen met Hem. Omdat hij me gevraagd had te bidden voor bepaalde van zijn intenties begon ik, toen ik hem samen met Onze Heer zag, Jezus te vragen om hen te geven wat hij wenste.

Terwijl ik bad wendde Jezus, één en al goedheid, zich tot mijn biechtvader en **Hij zei:**

“Ik wil geloof om je helemaal te overspoelen, zoals boten overspoeld worden met zeewater.

En **omdat Ikzelf ‘Geloof’ ben** word je overspoeld met Mij

- die alles bezit, die alles kan,
- die geeft aan elk die op Mij vertrouwt.

En zonder je zorgen te maken over:

- wat er zal gebeuren, wanneer het zal gebeuren
 - en hoe je zal handelen,
- zal Ikzelf er zijn om te voorzien in al je behoeften”.

Dan voegde Hij er aan toe:

“Als jij je oefent in dit Geloof, er bijna in zwemt, zal Ik als beloning drie geestelijke vreugden in je hart laten stromen:

- *ten eerste* zal je zeer *helder doordringen in de Dingen van God* en als je heilige dingen doet zal je overspoeld worden met zulk een blijdschap, met zulke vreugde, dat het voelt of je er in gedrenkt wordt. Dit is de zalving met mijn Genade.

- *Ten tweede* zullen aardse dingen je vervelen en je zal vreugde voelen in je hart om hemelse dingen.
- *Ten derde, volledige onthechting van alles*, en de dingen waar je je in het verleden toe aangetrokken voelde, zullen je nu vervelen.

Dit heb Ik al enige tijd in je hart ingebracht en je ervaart het al. Daarom zal je hart overspoeld worden met de vreugde die onthechte zielen ervaren. Hun hart vloeit zo over van mijn Liefde, dat zij helemaal niet verstrooid worden door de dingen die hen uitwendig omgeven”.

2-44 - 4 juli 1899 - Jezus spreekt over de ongerustheid.

Deze morgen hernieuwde Jezus in mij de pijnen van de kruisiging. Onze koningin Moeder was ook aanwezig en **Jezus sprak over haar**: “Mijn Koninkrijk was in het Hart van mijn Moeder. En dit, omdat haar Hart nooit, zelfs niet in het minste, verontrust was. In de onmetelijke zee van het lijden leed Zij immense pijnen en haar Hart werd doorboord door het zwaard van de smart. Maar Zij vertoonde niet het minste spoor van verontrusting.

Daarom kon Ik, omdat mijn Koninkrijk een Rijk van Vrede is, mijn Koninkrijk in Haar vestigen en zonder enige hindernis vrij regeren”.

Jezus bleef ook op andere momenten komen. Omdat ik mezelf vol zonden zag **zei ik**: “Mijn Heer Jezus, ik voel me helemaal bedekt met wonden en zware zonden. O alstublieft, ik smeed U – heb medelijden met mij, ellendeling”.

En Jezus: “Wees niet bang, want er zijn geen zware zonden [in jou]. Bovendien, de zonde dient verafschuwd te worden maar ze mag je ongerust maken. Opwinding, waar zij ook vandaan komt, doet de ziel nooit goed”.

Dan **voegde Hij er aan toe**:

“Mijn dochter, je bent slachtoffer, net als Ik. Laat al jouw werken, met dezelfde intentie als de Mijne, een zuivere en heilige uitstraling hebben.

Dan herken Ik mijn beeld in jou en kan Ik mijn genaden vrij uitstorten.

En dan kan Ik jou, op deze wijze getooid, aanbieden aan de Goddelijke Gerechtigheid als een welriekend offer.

2-45 - 9 juli 1899 - Jezus laat de ziel delen in zijn Pijnen om zijn Lijden verder te zetten.

Deze morgen wilde Jezus de pijnen van de kruisiging in mij hernieuwen. Eerst bracht Hij me buiten mezelf op een berg. Toen vroeg Hij me of ik gekruisigd wilde worden.

En ik: “Ja mijn Jezus, ik verlang alleen maar naar het kruis”.

Toen ik dit zei verscheen er een reusachtig kruis

Hij legde mij erop, en nagelde mij er eigenhandig op vast.

Wat een gruwelijke pijnen leed ik toen ik voelde hoe mijn handen en voeten doorboord werden met die spijkers. En wat het nog erger maakte was dat zij geen punt hadden. Het was dus moeilijk en zeer pijnlijk om hen door te laten dringen.

Maar samen met Jezus was alles te verdragen.

Toen de kruisiging voltooid was, zei Hij:

“Mijn dochter, Ik beschik over jou om mijn lijden verder te zetten.

Mijn verheerlijkt Lichaam kan niet meer lijden. Door in jou te leven, beschik Ik over jouw lichaam zoals Ik over het Mijne beschikte tijdens mijn sterfelijk Leven. Zo kan Ik mijn Lijden verder zetten en het ondergaan.

En hierdoor kan Ik jou aanbieden aan de goddelijke Gerechtigheid als een levend slachtoffer van eerherstel en boetedoening”.

Hierna leek de Hemel zich te openen en een menigte heiligen daalde neer, allen gewapend met zwaarden.

Uit die menigte klonk een stem als een donder: “Wij komen om de goddelijke Gerechtigheid te verdedigen, en wraak te nemen op de mens die zijn barmhartigheid zo misbruikt heeft”.

Wie weet wat er op aarde gebeurde toen deze heiligden afdaalden! Ik kan enkel zeggen dat

- enkele van hen strijd voerden op de ene plaats,
- andere ergens anders,

- sommigen vluchten weg en anderen verborgen zich.
Zij leken allen verbijsterd.

2-46 - 14 juli 1899 - Jezus kan iemand die Hem bemint niet in de steek laten.

Deze dagen komt mijn aanbiddelijke Jezus zeer weinig.
Hij bezoekt me in een flits – als je even wil blijven kijken is Hij weg.
En als Hij soms even blijft, is het bijna altijd in stilte.
Op andere ogenblikken zegt Hij iets.

Maar op het moment dat Hij weggaat, lijkt Hij dat Woord weer in te trekken, samen met het Licht dat vanuit dat Woord naar me toekomt.
Nadien herinner ik me dan niets meer van wat Hij zei.
En mijn geest is dan even verward als voordien.

Wat een ellendige toestand!

Mijn lieve Jezus, heb medelijden met mij, ellendige!

Blijf Uw barmhartigheid schenken!

Om mijn verhaal over wat er van dag tot dag gebeurt niet te lang te maken wil ik nu even iets vertellen over wat Hij me de afgelopen dagen zei.

Ik herinner me dat Jezus, nadat ik zeer bittere tranen had vergoten, zich toonde. Daar ik klaagde omdat Hij me had verlaten riep Jezus een aantal engelen en heiligen bij zich

Hij wendde zich tot hen en **Hij zei**:

“Luister eens wat zij zegt: dat Ik haar verlaten heb!

Vertel haar eens: kan Ik hen die Mij liefhebben in de steek laten?

Zij heeft Mij bemind: hoe kan Ik haar in de steek laten?”

De heiligen beaamden wat de Heer zei

en ik was nog meer vernederd en verward dan ervoor.

Een ander keer **zei Jezus**,

- nadat ik gezegd had. “Tenslotte zal U me totaal in de steek laten.”

“Dochter, Ik kan je niet in de steek laten. En als waarborg hiervan heb Ik mijn Lijden in jou neergelegd”.

Terwijl ik bezig was met **de gedachte**: “Waarom, Heer hebt U

toegestaan dat mijn biechtvader zou komen? Het kon toch wel tussen U en mij blijven!” was ik plotseling buiten mezelf, liggend op het kruis, Maar er was niemand om mij erop te nagelen. Ik begon te bidden dat de Heer zelf me zou komen kruisigen.

Jezus kwam en **Hij zei:**

“Zie je hoe noodzakelijk het is dat de priester betrokken is bij mijn Werken, en dat is nu juist de hulp om de kruisiging te voltooien. Je kunt inderdaad niet, zonder iemand anders, je zelf kruisigen. Het vraagt altijd de hulp van anderen”.

2-47 - 18 juli 1899 - De Sacramentele Jezus en de ziel trekken elkaar aan en verbinden zich met elkaar.

Het gaat bijna altijd op dezelfde manier verder.

Deze keer dacht ik dat de Sacramentele Jezus in mijn hart was en de H. Hostie verspreidde vele stralen in mijn binnenste. Veel draden kwamen vanuit mijn hart die verweven waren met al die Lichtstralen.

Het kwam mij voor dat Jezus met zijn Liefde heel mijn hart naar zich toetrok, en dat mijn hart, met die draden trok en me met Jezus verbond om zo bij mij te blijven.

2-48 - 22 juli 1899 - Het kruis maakt de ziel transparant. Hoe kan je de afgrond vermijden.

Deze morgen verscheen Jezus met een stralend gouden kruis om zijn hals Hij keek ernaar en Hij was zeer tevreden.

Plots was mijn biechtvader daar en **Jezus zei hem:**

“Het lijden van de afgelopen dagen heeft het kruis meer doen stralen. Als Ik ernaar kijk, word ik zeer blij.”

Toen wendde Hij zich tot mij en **Hij zei:** “Het kruis draagt zo’n glans over aan de ziel dat ze haar doorzichtig maakt.

Net zoals een voorwerp dat doorzichtig is, alle kleuren kan krijgen die je wenst, zo ook krijgt het kruis door het licht, allerlei kenmerken en de mooiste vormen die je je maar kunt voorstellen. Dit is niet enkel zo in de ogen van anderen, maar ook voor de ziel die het ervaart.

Bovendien kan je op een doorzichtig voorwerp onmiddellijk stof zien, vlekjes en zelfs schaduw. Zo is het kruis: het maakt de ziel doorzichtig en zo laat het aan de ziel de kleinste tekortkomingen en de minste onvolmaaktheden onmiddellijk zien.

Om de ziel voor te bereiden om van haar een waardige verblijfplaats voor de God van de Hemel te maken, gaat er dus niets boven het Kruis.”

Wat begreep ik eigenlijk van het kruis!
Hoe benijdenswaardig is de ziel die het bezit!

Hierna bracht Jezus mij buiten mezelf.
En ik bevond me bovenaan een hoge trap. Er was een afgrond onder en nog erger, de treden van deze trap zaten los en waren zo smal dat je er maar net de punt van je tenen op kon zetten.
Het meest angstaanjagend was de afgrond en het feit dat je nergens houvast aan had. En als je probeerde je aan de treden vast te houden lieten ze los.

Als je bijna alle andere mensen zag vallen liepen de rillingen over je rug. Toch was er geen andere weg dan via die trap.
Maar al na twee, drie treden begon ik, toen ik het grote risico zag om in de afgrond te vallen, Jezus te roepen om mij te komen helpen.

Niet wetend hoe, ontdekte ik Jezus dicht bij mij en **Hij zei:**
“Mijn dochter, wat je gezien hebt, is de weg die alle mensen op deze aarde moeten gaan. De treden waaraan ze geen steun hebben zijn de menselijke steun, de aardse dingen. Als je daarop probeert te steunen, geven ze in plaats van hulp een duwtje om sneller in de hel te vallen.

Het veiligste middel is te klimmen, bijna te vliegen, zonder de grond te raken, vanuit de kracht van je armen,
- zonder naar anderen te kijken, strak gericht op Mij om hulp en kracht te krijgen.
Zo kan je gemakkelijk de afgrond vermijden”.

2-49 - 28 juli 1899 - Het Kruis is het meest verheven merkteken van de ziel.

Deze morgen verscheen mijn aanbiddelijke Jezus prachtig en geheimvol. Hij droeg een ketting om zijn hals die zijn hele borst bedekte.

- Aan het ene eind van de ketting kon je iets zien wat op een boog leek.

- aan het andere eind was een soort pijlkoker vol kostbare stenen en juwelen die een prachtig soort versiering vormde op de borst van mijn Jezus. Hij had ook een lans in zijn hand.

Toen Hij zo verscheen, **zei Hij**:

“Een mensenleven is een spel: sommigen spelen voor het plezier, anderen spelen voor geld, nog anderen verspelen hun eigen leven of spelen vele andere spelletjes.

Ik speel ook graag met zielen. Maar welke grapjes maak Ik? Dat zijn de kruisen die Ik zend. Als de zielen deze laten komen met berusting en Mij ervoor bedanken, doet Mij dat deugd. En Ik speel met hen en geniet daar intens van. Ik krijg veel eer en glorie. En Ik zorg dat zij er veel voordeel uithalen”.

Toen Hij dit zei raakte Hij me aan met de lans.

Al de kostbare stenen die de boog en de pijlkoker bevatten kwamen eruit en veranderden in vele kruisen en pijlen die de mensen verwonden.

Sommigen van hen, maar extreem weinig, waren blij.

Zij kusten hen en dankten Hem.

En zij speelden een spel samen met Jezus

Anderen raapten hen op en gooiden hen in zijn Gelaat. O, hoe bedroefd bleef Jezus achter en wat een nadeel voor die zielen.

Dan voegde Jezus eraan toe:

“Dit is de Dorst waarvan Ik sprak op het Kruis, die destijds niet echt gelest kon worden en die nu tot mijn vreugde gelest wordt door de zielen van mijn dierbaren die lijden. Dus wanneer je lijdt, geef je me een verfrissing om mijn Dorst te lessen”.

Toen Hij een andere keer kwam en ik hem smeekte mijn biechtvader te bevrijden van zijn lijden **zei Hij**:

“Mijn dochter, weet je niet dat het meest verheven merkteken dat Ik kan aanbrengen bij mijn geliefde kinderen het kruis is?”

2-50 - 30 juli 1899 - Je zal jouw naaste niet oordelen.

Het gaat bijna altijd op dezelfde wijze.

Deze morgen, toen Jezus me zoals gewoonlijk buiten mezelf bracht, gingen we langs vele mensen en de meesten van hen waren erop uit anderen te beoordelen, zonder naar zichzelf te kijken.

Mijn geliefde Jezus zei me: Het zekerste middel om juist om te gaan met je naaste is helemaal niet kijken naar wat hij doet. Kijken, denken en oordelen komt immers op hetzelfde neer. Bovendien doe je, door naar je naaste te kijken je eigen ziel te kort. Hierdoor ben je niet correct

- tegenover jezelf,
- tegenover je naasten en
- tegenover God”.

Hierna zei ik Hem:

“Mijn enige Goed, het is zo lang geleden dat U me een kus gaf”. En dus gaven we elkaar een kus.

Alsof Hij me wou verbeteren, **voegde Hij er aan toe:**

“Mijn dochter, Ik raad je aan mijn Woorden goed te bewaren en te koesteren. Mijn Woord is immers eeuwig is en zuiver als Ik zelf. Door het in je hart te bewaren en er voordeel uit te trekken, zal je komen tot je heiligmaking en zal je als beloning eeuwige heerlijkheid ontvangen. Dat is de vrucht is van mijn Woord. Anders blijft je ziel een leegte en je blijft mijn schuldenaar”.

2-51 - 31 juli 1899 - Communicatie tussen Jezus en de ziel via het verstand. De mond spreekt niet.

Jezus kwam deze morgen ook, ofschoon steeds in stilte. Maar ik was tevreden zolang mijn schat Jezus maar bij mij was.

Ik ben immers helemaal tevreden als Hij bij mij is. Enkel door naar Hem te kijken, begreep ik veel van zijn Schoonheid, zijn Goedheid en andere kwaliteiten. Alles gebeurde echter via het

verstand en verstandelijk spreken. En mijn mond kan niets onder woorden brengen. Bijgevolg laat ik alles in stilte voorbij gaan.

2-52 - 1 augustus 1899 - Jezus spreekt over de Zuiverheid.

Deze morgen bracht mijn liefste Jezus me buiten mezelf en Hij toonde mij het verval waarin de mensheid terecht gekomen is. Het is vreselijk om erover na te denken.

Terwijl ik me, bijna wenend, midden onder deze mensen bevond, **zei Jezus:**

“O mens, hoe hebt je jezelf verminkt, misvormd en naar beneden gehaald! O mens, Ik heb je zodanig geschapen dat je mijn levende tempel zou zijn, maar je hebt van jezelf het verblijf van de duivel gemaakt.

Kijk, zelfs de planten met hun bladeren, bloemen en vruchten leren je de rechtschapenheid en de ingetogenheid waarmee je moet omgaan met je lichaam. Je hebt echter alle ingetogenheid verloren. Zelfs de natuurlijke gereserveerdheid die je moet hebben, is gezakt tot onder het niveau van de dieren.

Ik weet niet waarmee Ik je nu moet vergelijken. Je was mijn evenbeeld, maar Ik erken je niet meer als zodanig. Nog erger, Ik verafschuw je onzuiverheden zodanig dat Ik al walg als Ik je zie. En jij zelf dwingt Me je te ontvluchten”.

Terwijl Jezus dit zei, werd ik gekweld door de pijn Jezus zo verbitterd te zien. Dus **zei ik Hem:**
“Heer, het is waar dat U niets goeds meer vindt in de mens en dat hij zodanig blind geworden is dat hij zich zelfs niet meer kan houden aan de natuurwetten.

Dus als U naar de mens kijkt, zult U niets anders dan kastijdingen zenden. Daarom smeed ik U, houd uw blik gericht op uw Barmhartigheid. Dan zal alles verholpen worden”.

Toen ik dit zei, **zei Jezus:**

“Dochter, schenk Me wat verlichting van mijn pijnen”.

Terwijl Hij dit zei, nam Hij de doornenkroon af die verzonken leek in zijn aanbiddelijk Hoofd en Hij duwde haar diep in mijn hoofd.

Ik voelde zeer bittere pijnen, maar ik was tevreden dat Jezus een beetje verlichting had gekregen.

Hierna zei Hij me: “Dochter, Ik hou zozeer van zuivere zielen. En zoals Ik gedwongen word de onzuivere te ontvluchten, word Ik als door een magneet aangetrokken door de zuiveren om in hen te wonen.

Aan zuivere zielen leen Ik met vreugde mijn Mond om hen te laten spreken met mijn eigen Tong, waardoor zij geen moeite hoeven te doen om zielen te bekeren.

In deze zielen zet Ik niet enkel met vreugde mijn Lijden verder en dus de Verlossing, maar wat meer is, Ik schep grote vreugde in de verheerlijking van mijn eigen Deugden in hen”.

2-53 - 2 augustus 1899 - Gelijkgezindheid met Jezus.

Deze morgen verscheen Jezus zeer bedroefd. Hij leek kwaad op de mensen en Hij dreigde met de gewone kastijdingen en met de plotselinge dood door bliksem, hagel en vuur.

Ik smeekte Hem dringend tot kalmte te komen. **Jezus zei me:** “De ongerechtigheden die vanuit de aarde naar de Hemel opstijgen zijn zeer talrijk. En indien het gebed van mijn slachtofferzielen een kwartier zou ontbreken, zou Ik vuur uit de aarde laten komen om het volk te treffen”.

Dan vervolgde Hij:

“Kijk toch hoeveel Genaden Ik wil uitstorten over de mensen. Maar Ik krijg geen toestemming. En zo ben Ik gedwongen hen in Mezelf te bewaren. Erger nog, zij doen Mij deze Genaden omzetten in straffen.

Mijn dochter, wees voorzichtig!
Zorg ervoor dat je de zovele Genaden die Ik hou geef beantwoordt. Instemmen met Mij is de open deur die Mij laat binnengaan in jouw hart om daar mijn verblijf te nemen.

Gelijkgezindheid is als een welkom, als achting die je hebt voor mensen die je komen bezoeken. Zij zijn aangetrokken door dat respect, door die minzame manieren tegenover hen. En zo worden zij gedwongen om terug te komen. En tenslotte kunnen zij geen afstand meer nemen. Alles hangt af van hoe je instemt met Mij En zoals zielen Mij antwoord geven en Mij op aarde behandelen, zo zal Ik Mij tegenover hen gedragen in de Hemel.

Ik zal ervoor zorgen dat zij de deuren wijd open vinden en Ik zal het hemels Hof uitnodigen om hen te verwelkomen. Ik zal hen doen plaatsnemen op de meest verheven tronen. Maar het zal volledig het tegenovergestelde zijn voor degenen die niet met Mij instemmen.

2-54 - 7 augustus 1899 - Over ons 'niets-zijn'.

Deze morgen kwam mijn lieflijke Jezus niet. Na uren wachten kwam Hij tenslotte. Mijn verwarring en nietigheid waren zodanig dat ik niet in staat was om ook maar iets te zeggen.

Jezus zei: “Hoe meer je jezelf tot niets herleid en je gaat beseffen dat je niets bent, des te meer zal mijn Mensheid, die Lichtstralen verspreidt, je laten delen in mijn eigenschappen”.

Ik zei hem: “Heer, ik ben zo slecht en lelijk dat ik mezelf verafschuw. Wat moet ik voor U dan niet zijn!”

En Jezus: “Als je lelijk bent, kan Ik je mooi maken”. En terwijl Hij dit zei, zond Hij vanuit Zichzelf een Licht naar mijn ziel en het kwam me voor dat Hij mij liet delen in zijn Schoonheid.

Toen omhelsde Hij mij en **Hij zei:** “Hoe mooi ben je, maar mooi vanuit mijn eigen schoonheid! Daarom ben Ik gedwongen je te beminnen”.

Wie kan zeggen hoe ik, meer dan ooit, in verwarring achter bleef! Maar moge alles zijn voor zijn glorie.

2-55 - 8 augustus 1899 - Een ziel in overgave is rust voor Jezus.

Hij toonde zich nog steeds maar eventjes.

En Hij leek kwaad op de mensen.

Hoe ik ook smeekte zijn bitterheid in mij uit te storten, het was onmogelijk.

En zonder aandacht te besteden aan wat ik Hem vroeg, **zei Hij:** “Overgave absorbeert alles wat pijnlijk kan zijn en wat de natuur tegenstaat en zij maakt het zoet.

Mijn Wezen vredevol en kalm, zodat het niet het minste zuchtje van beroering binnen laat komen. Wat er ook gebeurt in de Hemel of op aarde, overgave kan mijn eigen deugden overplanten in de ziel. Een ziel in overgave is altijd rustig. Niet enkel zichzelf is rustig. Zij maakt het Mij ook mogelijk vol vrede in haar te rusten”.

2-56 - 10 augustus 1899- Over Gerechtigheid. De vruchten van Gerechtigheid: Waarheid en Eenvoud.

Deze morgen, toen mijn lieve Jezus kwam, bracht Hij me buiten mezelf en toen verdween Hij.

Toen Hij me alleen liet zag ik

- twee kandelaars van vuur uit de Hemel neerdalen die zich dan opdeelden in vele stukken en overgingen in bliksemflitsen en

- veel hagel die op aarde neerkwam en zeer veel ravage aanrichtte bij planten en mensen.

De gruwel en de hevigheid van het onweer waren zo erg, dat de mensen zelfs niet konden bidden en niet in hun huizen konden vluchten.

Hoe bang bleef ik achter!

Dus begon ik te bidden om de Heer te kalmeren.

Toen Hij kwam zag ik dat Hij een ijzeren roede in zijn hand had met een bal van vuur aan het uiteinde.

Hij zei: “Mijn Gerechtigheid is voor een lange tijd tegengehouden en Hij wil met reden optreden tegen de mensen die iedere gerechtigheid in zichzelf durfden vernietigen.

O ja, Ik vind geen rechtvaardigheid in de mens.

Hij heeft zich totaal anders voorgedaan in zijn woorden, werken en lopen

Alles is misleiding, alles is bedrog, alles is onrechtvaardigheid.

Deze zijn binnengedrongen in zijn hart, zodat hij van binnen en naar buiten toe slechts een vat vol ondeugden is.

Arme mens, hoe diep ben je gezonken!”

Toen Hij dit zei, draaide Hij de roede rond, om de mens te verwonden. Ik zei Hem: “Heer, wat doet U!

”En Hij: “Wees niet bang. Zie je deze vuurbal? Hij zal vuur veroorzaken op de aarde. Maar hij zal alleen de slechten treffen – de goeden zullen geen letsel oplopen”.

Ik voegde eraan toe: “O Heer! Wie is goed! Wij zijn allen slecht. Ik smeed U, kijk niet naar ons, maar naar uw oneindige Barmhartigheid. En dan zal U rustig zijn.”.

Hierna **voegde Hij er aan toe**:

“De dochter van de Gerechtigheid is Waarheid.

Net zoals Ik de eeuwige waarheid ben.

Ik misleid niet en Ik kan ook niet misleiden.

Zo ook straalt de ziel die de rechtvaardigheid bezit, de waarheid uit in al haar daden.

Omdat zij uit ervaring het echte Licht van de Waarheid kent, herkent zij direct het bedrog als iemand haar wil bedriegen.

Omdat het Licht ontbreekt dat ze in zichzelf ervaart.

En daarom bedriegt zij met dit Licht van de Waarheid noch zichzelf, noch haar naaste. En zij kan ook niet bedrogen worden.

De vruchten van Gerechtigheid en Waarheid zijn eenvoudig.

Dit is nog een eigenschap van mijn wezen: eenvoudig zijn.

Daarom dring Ik overal binnen.

Niets kan Mij beletten om ergens binnen te dringen.

Ik dring door in de Hemel en in de afgrond, in goed en kwaad.

Mijn Wezen dat zeer eenvoudig is wordt niet aangetast,

- zelfs als het binnendringt in het kwaad.
Nog sterker, het wordt zelfs niet in het minst overschaduwd.

Via rechtvaardigheid en waarheid verzamelt de ziel deze prachtige vrucht van de eenvoud:

- zij gaat binnen *in de Hemel*.
- zij gaat binnen *in de harten* om die bij Mij te brengen,
- zij dringt door *in alles wat goed* is.

En als zij zich bevindt onder zondaars en het kwaad ziet dat zij doen, raakt ze niet besmet, omdat zij het in haar eenvoud direct van zich afschudt, zonder er enige schade van te lijden.

Eenvoud is zo mooi, dat mijn Hart, reeds door één enkele blik van een eenvoudige ziel geraakt wordt.
Zij wordt bewonderd door de engelen en de mensen”.

2-57 - 12 augustus 1899 - Jezus verandert Luisa totaal in Zichzelf. Hij leert haar de Liefde.

Deze morgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus,
nadat Hij me enige tijd had laten wachten.

Hij zei: “Mijn dochter, deze morgen wil Ik je helemaal aan Mij gelijk maken. Ik wil dat je:

- denkt met mijn eigen Geest,
- kijkt met mijn eigen Ogen,
- luistert met mijn eigen Oren,
- spreekt met mijn eigen Tong,
- werkt met mijn eigen Handen,
- loopt met mijn eigen Voeten,
- en bemint met mijn eigen Hart”.

Hierna verenigde Jezus de hierboven vermelde vermogens met de mijne. En ik zag dat Hij mij zijn eigen Gestalte gaf en dat niet alleen, Hij gaf me de Genade om er gebruik van te maken zoals Hij zelf.

Toen vervolgde Hij:

“Ik stort grote genaden in jou uit – Zorg er goed voor!”.

En ik: “Ik ben zeer bang, mijn geliefde Jezus omdat ik mijn ellende ken, dat ik uw genaden slecht zal gebruiken, in plaats van goed. Maar wat ik het meeste vrees is dat ik dikwijls mijn tong misbruik i.v.m. de liefde voor mijn naaste.

En Jezus: “Wees niet bang.

Ikzelf zal je leren hoe je moet spreken met je naaste.

- *eerst:* als je iets wordt verteld over je naaste, kijk dan eerst naar je zelf of je je schuldig maakt aan dezelfde fout. In dat geval betekent iets willen corrigeren Mij onwaardig zijn en je naaste aanstoot geven.

- *vervolgens:* als je merkt dat je diezelfde fout niet maakt, neem dan het woord en probeer te spreken zoals Ik.

Zo zal je spreken met mijn eigen tong.

Door zo te handelen zal je nooit te kort schieten in naastenliefde: integendeel, met jouw woorden zal je goed doen aan jezelf en aan je naaste – en Mij zal je eer en glorie schenken”.

2-58 - 13 augustus 1899 - Jezus neemt de gestalte van Luisa aan.

Hij vertoonde zich deze morgen opnieuw zeer kort.

En Hij dreigde voortdurend met kastijdingen. En toen ik Hem wilde smeken om te kalmeren verdween Hij in een oogwenk.

De laatste tijd, wanneer Hij kwam, verscheen Hij als de gekruisigde. Ik ging naar Hem toe om zijn allerheiligste Wonden te kussen. En ik aanbad Hem op verschillende manieren.

Maar terwijl ik dit deed zag ik in plaats van Jezus Christus mijn eigen gestalte. Ik was verbaasd en ik zei: “Heer, wat ben ik aan het doen? Ben ik mezelf aan het aanbidden! Dat kan toch niet”.

Op dat ogenblik veranderde Hij opnieuw in de persoon van Jezus Christus en Hij zei:

“Wees niet verwonderd dat Ik jouw eigen gestalte aannam.

Als Ik voortdurend in jou lijd, wat is er dan zo raar dat Ik jouw gestalte heb aangenomen! Bovendien, het is toch om van jou een evenbeeld van Mijzelf te maken dat Ik je doe lijden! ”

Ik bleef totaal verward en Jezus verdween. Moge alles zijn voor zijn glorie en moge zijn heilige Naam altijd gezegend zijn.

2-59 - 15 augustus 1899 - De Liefde ordent alle deugden. De Maagd Maria wordt opgenomen in de Hemel. 'Het Weesgegroot' samen met Jezus.

Deze morgen verscheen mijn liefste Jezus geheel feestelijk met een bos zeer lieflijke bloemen in zijn Hand.

Nadat Hij in mijn hart was binnengegaan, hield Hij de bloemen eerst rond zijn Hoofd, dan weer in zijn Hand en vol vreugde amuseerde Hij zich. Hij vierde feest met deze bloemen en Hij leek er veel vreugde aan te beleven. **Hij wendde zich tot mij en sprak:**

“Mijn geliefde, deze morgen ben Ik gekomen om alle deugden in jouw hart te ordenen. De overige deugden kunnen los van elkaar blijven, maar de liefde verbindt en ordent alles.

Dat is wat Ik in jou wil doen: de Liefde ordenen.”

Ik zei Hem” “Mijn enige Goed, hoe kunt U dit doen, terwijl ik zo slecht ben, vol gebreken en onvolmaaktheden.

Als liefde orde is, zijn deze gebreken en zonden dan niet de wanorde die mijn ziel ondersteboven en wanordelijk houdt?”

En Jezus: “Ik zal alles zuiveren en de liefde zal alles ordenen. Bovendien kunnen er geen zware zonden zijn als Ik een ziel laat delen in de pijnen van mijn Passie. Er zijn hoogstens wat dagelijkse onvrijwillige gebreken. Maar mijn Liefde die vuur is zal alles wat onvolmaakt is in jouw ziel vernietigen”.

Ik denk dat Jezus mij dan zuiverde en alles in mij ordende. Toen liet Hij a.h.w. honing stromen vanuit zijn Hart in het mijne En met die honing bevloede Hij mijn innerlijk zodat alles in mij ordelijk was, in eenheid en getekend door de Liefde.

Hierna voelde ik hoe ik buiten mezelf trad en samen met mijn geliefde Jezus binnen ging in het Hemelgewelf. Alles leek daar één Feest: Hemel, Aarde en Vagevuur.

Alles werd overstroomd met nieuwe vreugde en gejubel. Veel zielen kwamen uit het vagevuur en schoten als bliksemstralen de Hemel binnen om aanwezig te zijn bij het Feest van de Koningin-Moeder. Ook ik drong door in die onmetelijke menigte van engelen, heiligen en zielen uit het vagevuur die deze nieuwe Hemel al bewoonden.

Hij was zo onmetelijk dat de hemel die wij zien, daarmee vergeleken, een kleine opening lijkt, te meer omdat ik mijn biechtvader had te gehoorzamen.

Toen ik rondliep om te kijken, kon ik niets anders zien dan een zeer stralende Zon wiens stralen door mij heen drongen en mij zo maakten tot een kristal.

Mijn kleine onvolkomenheden werden hierdoor zeer duidelijk zichtbaar, en ook de oneindige afstand die er bestaat tussen Schepper en schepsel.

Bovendien drukte ieder van die stralen zijn stempel:

- sommige schetsten de Heiligheid van God,
- sommige de Zuiverheid,
- andere de Kracht,
- weer andere de Wijsheid en al de andere vermogens en eigenschappen van God.

Als de ziel zo haar nietigheid ziet, haar ellende en haar armzaligheid voelt zij zich tot niets teruggebracht. En in plaats van omhoog te kijken, valt zij neer, met haar gezicht op de aarde, voor die eeuwige zon die niemand rechtstreeks kan aanschouwen.

Maar om het Feest van onze Koningin-Moeder te zien moet men kijken van binnen uit die Zon, aangezien de allerheiligste Maagd zodanig leek te zijn opgegaan in God.

In feite als je vanuit andere standpunten keek, kon je niets zien. In deze toestand van 'niets-zijn' voor die Goddelijke Zon, **zei het kindje Jezus, op de arm van de Koningin-Moeder tot mij:**

“Onze mama is in de Hemel.

Aan jou geef Ik de taak op te treden als mijn mama op aarde.

Mijn Leven is voortdurend onderhevig aan hoon, armoede en pijnen. De mensen laten Mij in de steek.

Toen mijn mama op aarde was, was zij mijn trouwe gezellin in al deze pijnen. Niet alleen dit: zij probeerde Mij ook te ondersteunen in alles, in zoverre haar krachten dat mogelijk maakten.

Zo zal ook jij handelen zoals mijn moeder en Mij trouw gezelschap houden bij al mijn Pijnen. En je zal in mijn plaats lijden zoveel je kan. En wanneer je dat niet kunt, zal je tenminste proberen me te op te beuren. Weet echter dat Ik wil dat je helemaal op Mij gericht bent.

Ik zal zelfs jaloers zijn als je ademhaling niet voor Mij is. En als Ik merk dat je niet totaal bezig bent met Mij tevreden te stellen, zal Ik je geen vrede noch rust schenken”.

Hierna begon ik op te treden als zijn mama, maar o, hoeveel aandacht was er nodig om Hem tevreden te stellen!

Om Hem tevreden te zien, kon je zelfs niet even een andere kant opkijken. Nu eens wilde Hij slapen, dan wat drinken, dan weer wilde Hij opgemonterd worden met liefkozingen. En ik moest klaar staan voor alles wat Hij wilde.

Hij zei bv.: “Mijn mama, mijn hoofd doet pijn – o alsjeblieft, schenk Me wat verlichting”. Onmiddellijk onderzocht ik zijn Hoofd en toen ik wat doornen vond, verwijderde ik hen.

En ik liet Hem een beetje rusten door zijn Hoofd te ondersteunen met mijn arm.

Terwijl ik Hem liet rusten kwam Hij plotseling rechtop en **Hij zei**:

“Ik voel een zwaarte en pijn in mijn Hart, zo erg dat Ik voel dat Ik ga sterven. Kijk eens wat er aan de hand is”.

En toen ik binnen in zijn Hart keek vond ik daar al de foltertuigen van de Passie. Ik verwijderde die één voor één, en ik legde hen in mijn hart.

Toen ik zag hoe dit Hem ontlastte, begon ik Hem te liefkozen en te kussen en **ik zei hem**: “Mijn enige Rijkdom, ik mocht zelfs niet het Feest van onze Koningin-Moeder bijwonen, of luisteren naar de eerste lofzangen die de engelen en de heiligen zongen toen zij binnen kwamen in het paradijs”.

En Jezus: “De eerste lofzang die zij voor mijn mama zongen was het ‘Weesgegroet’, omdat het Weesgegroet de mooiste lofprijzingen en

het grootste eerbetoon bevat. En zo wordt de vreugde dat Zij tot Moeder van God was uitverkoren hernieuwd.

Laat ons het daarom samen bidden om Haar te eren.

En als je naar het Paradijs komt zal Ik je het gevoel geven alsof je het voor de eerste keer in de Hemel hebt gebeden samen met de engelen en de heiligen”.

Dus baden we samen het eerste deel van het ‘Weesgegroet’.

O, hoe teder en ontroerend was het om onze allerheiligste Mama aan te roepen samen met haar geliefde Zoon.

Elk Woord dat Hij zei bracht een onmetelijk Licht teweeg, waardoor vele dingen over de allerheiligste Maagd duidelijk werden.

Maar wie kan dit alles verwoorden, vooral vanwege mijn onvermogen! Daarom laat ik het maar zwijgend voorbijgaan.

2-60 - 16 augustus 1899 - Luisa blijft zich gedragen als een moeder voor Jezus.
--

Jezus blijft wensen dat ik handel als zijn Moeder.

Hij verscheen als een zeer lief Kindje dat weende.

En om Hem te troosten begon ik te zingen, terwijl ik Hem in mijn armen hield. En zo gebeurde het dat Hij ophield met wenen als ik zong. Als ik zweeg begon Hij weer te wenen.

Ik zou liever zwijgen over wat ik zong:

- ten eerste herinner ik me niet alles, omdat ik buiten mezelf was, en dan kun je je nauwelijks herinneren wat er allemaal gebeurt.

- En ook omdat ik denk dat het nonsens is. Maar Vrouwe Gehoorzaamheid, die te onbeschaamd is, wil niet opgeven.

En het is voldoende dat je doet wat zij wil, om haar tevreden te stellen, zelfs onzin.

Ik weet het niet : ze zeggen dat Vrouwe Gehoorzaamheid blind is.

Het lijkt me echter dat zij alles ziet omdat zij kijkt naar de kleinste dingen. En als je niet doet wat zij zegt, wordt zij zo onbeschaamd dat ze je geen vrede laat.

Om vrede te bekomen van deze mooie Vrouwe Gehoorzaamheid,

- omdat je door haar goedheid krijgt wat je wil als je doet wat zij zegt, zal ik zeggen wat ik me herinner van mijn liedje:

“Kleine Baby, Je bent klein en sterk, van Jou verwacht ik alle troost.
Kleine Baby, lieflijk en mooi, u bekoort zelfs de sterren.
Kleine Baby, verover mijn hart, om het te vullen met uw Liefde.
Kleine Baby, tedere kleine, maak ook van mij een kleine baby.
kleine Baby, Je bent een Paradijs, o, alstublieft! Laat me komen
om vreugde te vinden in uw eeuwige Glimlach.”

2-61 - 17 augustus 1899 - De kracht en de taak van ‘Vrouwe Gehoorzaamheid’.

Deze morgen na de H. Communie zei ik tegen mijn lieve Jezus:
“Hoe kan het dat deze deugd van gehoorzaamheid zo opdringend is
en soms zo sterk dat zij gelijkt op eigenzinnigheid”.

En Hij: “Weet je waarom deze edele Vrouwe Gehoorzaamheid is
zoals je zegt? Omdat ze alle ondeugden doodt.
Iemand die iemand moet doden, moet natuurlijk sterk en moedig zijn
en als hij er niet in slaagt, zal hij onbeschaamd en eigenzinnig zijn.

Als dit nodig is om het lichaam te doden, dat zo kwetsbaar is, des te
meer is dit nodig om de ondeugden en eigen begeerten te doden.
Het is in feite zo moeilijk dat zij soms weer opleven, terwijl zij reeds
dood leken te zijn.

En daarom is deze ijverige Vrouwe altijd in actie
en voortdurend waakzaam.

Als zij ziet dat de ziel maar even bezwaar maakt tegen wat haar
wordt opgedragen, wordt zij bang dat één of andere ondeugd weer
begint te leven in haar hart.

En dan voert zij zo’n hevige strijd tegen haar en gunt haar geen
vrede, totdat de ziel neerknielt aan haar voeten en stilzwijgend doet
om het even wat zij vraagt.

Daarom is zij zo onbeschaamd en bijna eigenzinnig, zoals je zegt.
O ja, er is geen ware vrede zonder gehoorzaamheid
En als het lijkt dat je vrede ervaart, is het valse vrede. Omdat deze
samen gaat met eigen begeerten, maar nooit met deugden.

En het eindigt met de ondergang.
Gehoorzaamheid uit de weg gaan betekent immers, van Mij
verwijderd geraken, Ik die de Koning van deze edele deugd ben.

Bovendien doodt gehoorzaamheid de eigen wil en zij stort de
Goddelijke Wil overvloedig uit,
zo overvloedig dat je kan zeggen dat de gehoorzame ziel niet langer
leeft van haar wil, maar van de Goddelijke Wil.

Bestaat er ooit een mooier, heiliger leven
dan een leven in de Wil van God zelf?
Met de andere deugden, zelfs de meest verheven, kan er sprake zijn
van eigenliefde, maar met gehoorzaamheid: nooit.”

2-62 - 18 augustus 1899 - De Waarheid ordent de ziel.

Toen mijn zeer geliefde Jezus deze morgen kwam zei ik Hem:
“Mijn geliefde Jezus, ik denk dat ik alleen maar onzin opschrijf”.
En Jezus: “Mijn woord is niet enkel Waarheid, maar ook Licht.
En wanneer licht een donkere ruimte binnenkomt – wat doet het dan?

Het verdrijft de duisternis en maakt dat wij de voorwerpen erin
onderscheiden of die nu mooi of lelijk zijn, of er orde of wanorde
heerst. En zoals de ruimte wordt aangetroffen, zo beoordeel je de
persoon die erover beschikt.

Welnu, het menselijk leven is de donkere ruimte.
En wanneer het Licht van de Waarheid binnenkomt in een ziel,
verdrijft dat de duisternis.

Dat betekent, het doet haar onderscheiden wat waar is en vals,
wat tijdelijk is en wat eeuwig is, zodat zij de ondeugden verwerpt
en de orde van de deugden binnen laat.

Omdat mijn *Licht heilig is, het is immers mijn Godheid*,
kan het in feite enkel heiligheid en orde teweegbrengen.
En dus voelt de ziel van binnenuit het Licht geduld, nederigheid,
liefde en dergelijke deugden, komen.
Als mijn Woord deze tekenen in jou teweegbrengt,
waarom ben je dan bang!”

Hierna liet Jezus mij horen hoe **Hij tot de Vader voor mij bad:**

“**Heilige Vader**, Ik bid U voor deze ziel.

Laat haar in alles volmaakt onze allerheiligste Wil vervullen.
Laat haar daden, o aanbiddelijke Vader, zo één zijn met de Mijne,
dat die niet kunnen onderscheiden worden van elkaar,
zodat Ik kan realiseren wat Ik met haar van plan ben”.

Wie kan de kracht beschrijven die ik bij mij voelde opkomen door dit gebed van Jezus!

Ik voelde dat mijn ziel bekleed werd met zulk een kracht,
dat ik om de allerheiligste Wil van God te volbrengen niet zou
aarzelen duizendmaal gemarteld te worden als Hem dat zou
behagen.

Moge de Heer altijd gedankt worden.

Hij is zo barmhartig voor deze arme zondares.

2-63 - 21 augustus 1899 - Wat er gebeurt als je enkel Jezus behaagt.

Na twee dagen van lijden, verscheen mijn welwillende Jezus, zeer minzaam en liefdevol.

Innerlijk **bleef ik zeggen**: “Hoe goed is de Heer voor mij!

Toch vind ik niets in mij dat Hem kan behagen”.

En **Jezus antwoordde**: “Mijn geliefde, jij bent enkel vreugdevol en tevreden als je bij Mij bent, met Mij praat en Mij alleen behaagt.

Alle andere dingen zonder Mij interesseren je niet.

Zo ook is het Mijn vreugde en troost om naar jou toe te komen, bij jou te zijn en met jou te spreken.

Je kan niet begrijpen hoeveel macht een ziel over Mijn hart heeft, die als enig doel heeft om Mij alleen te behagen. Zij trekt Mij zozeer aan. En Ik ben zo aan haar gebonden dat Ik gedwongen word te doen wat zij wenst”.

Terwijl Jezus dit zei, begreep ik dat Hij zo sprak omdat ik de laatste dagen met zo’n bittere pijnen **innerlijk bleef zeggen**:

“Mijn Jezus, alles is uit liefde voor U. Laat deze pijnen zijn als vele

daden van lofprijzing, eer en hulde die ik U aanbied.
Moge deze pijnen zijn als vele stemmen die U verheerlijken
en als bewijzen van liefde voor U”.

2-64 - 22 augustus 1899 - Jezus laat Luisa delen in zijn Deugden.

Mijn lieve Jezus blijft komen, zo liefdevol en majesteitelijk.
Terwijl Hij zo verscheen, **zei Hij**: “De zuiverheid van mijn Blik straalt
zodanig in al jouw werkzaamheden, dat als zij weerkaatst in mijn
ogen, zij bij Mij schittering teweegbrengt
Dit beurt Mij op te midden van de verdorvenheid van de mensen”.

Ik werd verlegen bij deze woorden en durfde Hem niets te zeggen.
Maar Jezus monterde mij op en **Hij zei**: “Zeg Mij, wat wil je?”

En ik: “Als ik U heb, is er dan nog iets anders wat ik zou kunnen
wensen?”

Jezus vroeg me meer dan eens, Hem te zeggen wat ik wenste.
En toen ik Hem aankeek, zag ik de schoonheid van zijn deugden,
en **ik zei**: “Mijn liefste Jezus, geef mij uw deugden”.

En Hij opende zijn Hart en liet veel verschillende stralen komen
vanuit zijn deugden, die binnenkwamen in mijn hart.
En ik voelde mij helemaal gesterkt in deugdzaamheid.

Toen voegde Hij eraan toe: “Wat wil je nog meer?”
Toen herinnerde ik me dat een pijn van de laatste dagen me
belemmerde om in God op te gaan en **ik zei**: “Mijn welwillende Jezus,
zorg ervoor dat de pijn me niet belemmert om in U op te gaan”.

En Jezus raakte met zijn Hand de pijnlijke plek aan en verzachtte de
bitterheid van de kramp zodat ik mijn gedachten terug kan ordenen
en in Hem kan opgaan.

2-65 - 27 augustus 1899 - Wat er gebeurt als Jezus naar een ziel gaat.

Toen ik deze morgen mijn lieve Jezus zag, overviel me de angst dat
het i.p.v. Hem de duivel kon zijn om me te misleiden.

Jezus reageerde op mijn angst en Hij zei: “Als Ik naar de ziel ga, worden al haar innerlijke krachten tot niets herleid en zij erkent de nietigheid ervan. En als Ik zie hoe de ziel vernederd wordt, maak Ik mijn Liefde zo overvloedig, als vele stromen. En Ik overspoel haar en sterk haar in het goede.

Het tegenovergestelde van dit alles gebeurt als het de duivel is.

2-66 - 30 augustus 1899 - De mens heeft de zin voor godsdienst verloren. Dreiging van kastijdingen.
--

Deze morgen bracht mijn geliefde Jezus me buiten mezelf en toonde me het verval van de godsdienst bij de mens en een voorbereiding tot oorlog. Ik zei Hem: “O Heer, in wat voor hartverscheurende toestand bevindt de wereld zich in deze tijd, als het gaat over godsdienst.

Het ziet er naar uit dat de godsdienst die de mens veredelt en hem doet streven naar een eeuwig doel, niet langer erkend wordt door de wereld.

Maar wat het meest tot de hemel weent, is dat de godsdienst wordt ontkend juist door degenen die

- zich religieuzen noemen,
- die hun leven zouden moeten geven om de godsdienst te verdedigen en weer tot leven te brengen”.

Jezus keek zeer droevig en Hij zei: “Mijn dochter, daarom leeft de mens als een dier: hij is de godsdienst verloren.

Maar er zullen zelfs nog droevigere tijden aanbreken voor de mens vanwege de blindheid waarin hij zich heeft gestort.

Vandaar dat mijn Hart pijn doet als Ik hem zie.

Maar met het bloed dat door mijn toedoen zal worden vergoten door allerlei mensen – leken en religieuzen – zal Ik deze heilige godsdienst doen herleven en de overgebleven mensen, die verwilderd zijn opgegroeid zullen gereinigd worden.

En door hen weer te beschaven, zal hun adel hersteld worden.

Dit maakt het noodzakelijk dat er bloed wordt vergoten en dat de kerken zelf bijna totaal vernietigd worden – zodat zij worden heropgebouwd en herleven in hun oorspronkelijke aanzien en glorie”.

Maar wie kan de wrede kwelling beschrijven die hun zal overkomen in de tijden die komen. Ik zal daarover zwijgen omdat ik het niet goed meer weet, en het niet erg duidelijk voor me zie.

Als de Heer wil dat ik er over spreek, zal Hij me meer helderheid geven en dan zal ik over dit onderwerp nog eens schrijven.

Dus voor dit moment stop ik.

2-67 - 31 augustus 1899 - De biechtvader vraagt Luisa onder Gehoorzaamheid niet tegen Jezus te spreken en Hem af te wijzen.

Nadat mijn biechtvader mij verplichtte dat ik, wanneer Jezus kwam zou zeggen, “Ik kan niet spreken, ga weg” nam ik dat op als een grap en niet als uitdrukkelijke gehoorzaamheid.

Dus toen Jezus kwam, negeerde ik nagenoeg de opdracht die ik kreeg en ik durfde Hem te zeggen: “Mijn goede Jezus, kijk toch eens wat mijn biechtvader wil”.

Hij zei me: “Dochter, zelfverloochening”.

En ik: “Maar, Heer, dit is ernstig. Dit betekent zo ongeveer dat ik U niet mag willen. Hoe kan ik dat?”

Hij zei voor de tweede keer: “Zelfverloochening”.

En ik: “Maar Heer, wat zegt U nu?
Denkt U misschien dat ik zonder U kan?”

Hij zei voor de derde keer: “Mijn dochter, zelfverloochening”.

En Hij verdween.

Wie begrijpt hoe ik me voelde toen ik inzag dat Jezus wilde dat ik me onderwierp aan de gehoorzaamheid?

2-68 - 1 september 1899 - De wrede strijd van Luisa om te gehoorzamen. Het is voor iemand die zich vereenzelvigd met Jezus onmogelijk om van Hem te scheiden. Gehoorzaamheid, de machtigste strijder, was alles voor Jezus. De functie ervan is doen sterven om leven te geven.

Toen mijn biechtvader kwam, vroeg hij me of ik gehoorzaamd had. Nadat ik verteld had hoe alles was verlopen, herhaalde hij de eis van de gehoorzaamheid,

- dat ik onder geen enkele voorwaarde kon spreken met Jezus, mijn absolute enige troost, en

- dat ik Hem moest wegsturen als Hij kwam.

Nu begreep ik dat ware gehoorzaamheid mij werd opgedragen

En innerlijk zei ik 'Fiat Voluntas Tua', ook hierin.

Maar O, wat kostte het me veel! Wat een wreed martelaarschap!

Ik heb het gevoel dat ik een spijker in mijn hart heb gestoken die het hart doorboort.

Het hart is steeds nodig om voortdurend naar Jezus te vragen en te verlangen, net zoals de ademhaling en de hartslag altijd verder gaan. Het lijkt mij dat mijn verlangen en mijn nood aan mijn enige Goed ook altijd verder blijven duren. Dit willen voorkomen lijkt op iemand beletten om adem te halen of zijn hart beletten te slaan.

Hoe kan iemand zo leven?

En toch moet gehoorzaamheid voorgaan.

O God, wat een pijn, wat een afgrijselijke kwelling!

Hoe kan je het hart beletten om te vragen om het leven zelf?

Hoe stop je dat? De wil meldde zich met alle kracht om zich te handhaven. Er was steeds een grote waakzaamheid vereist. En deze werd deze van tijd tot tijd moe en ontmoedigd. En het hart trachtte te ontsnappen en vroeg naar Jezus.

Toen de wil dit merkte, meldde die zich nog nadrukkelijker om dit te stoppen. Maar neen, hij verloor zeer dikwijls.

Ik dacht daarom dat ik voortdurend ongehoorzaam was.

O, wat een tegenkantingen, wat een bloedige oorlog, wat een dodelijke angsten voor mijn arm hart!

Ik voelde me zo onder druk staan en ik leed zoveel, dat ik het gevoel had dat het leven uit me wegvloede. En toch, als ik had kunnen sterven, zou het een troost zijn geweest. Maar nee!

En bovendien ik voelde de pijn van de dood, zonder te kunnen sterven.

Dus na de hele dag zeer bittere tranen te hebben geweend, kwam mijn altijd welwillende Jezus, toen ik s'nachts in mijn gebruikelijke toestand was. En gedwongen door de gehoorzaamheid zei ik Hem: "Heer kom niet, want de gehoorzaamheid wil het niet".

En uit medelijden met mij wilde Hij me sterken in het lijden waarin ik me bevond. Met zijn scheppende Hand tekende Hij een levensgroot kruis op mij. En toen verliet Hij me.

Maar wie kan het vagevuur beschrijven waarin ik verbleef! En wat nog erger is, mij werd niet toegestaan naar mijn hoogste en enige Goed te reiken! Het was me immers verboden om te smeken en te verlangen naar Jezus!

Ach, de gezegende zielen in het vagevuur mogen smeken, hun handen uitstrekken, hun hart uitstorten jegens hun hoogste Goed. Zij worden enkel verhinderd bezit van Hem te nemen.

Maar ik ... nee, ook van deze troost werd ik beroofd. Dus de hele nacht deed ik niets dan wenen. Toen mijn zwakke natuur niets meer kon verdragen, kwam de aanbiddelijke Jezus terug met de bedoeling met mij te spreken.

Ik had zeer goed de gehoorzaamheid voor ogen die over alles wil heersen en ik zei Hem onmiddellijk: "Mijn dierbaar Leven, ik kan niet spreken. Kom alstublieft niet, want de gehoorzaamheid wil het niet. Als U uw Wil duidelijk wil maken, ga dan naar hem".

Terwijl ik dit zei, zag ik mijn biechtvader en Jezus trok hem naar zich toe en Hij zei: "Dit is onmogelijk voor mijn zielen! Ik houd hen zo ondergedompeld in Mij om samen één enkel wezen te vormen. Zo is het niet langer mogelijk is om de één van de ander te scheiden.

Het lijkt op twee substanties die vermengd worden: de éne wordt overgebracht in de andere. En als iemand hen nadien wil scheiden, is het nutteloos er zelfs maar over te denken. Op dezelfde wijze is het onmogelijk dat mijn zielen van Mij worden gescheiden".

Toen Hij dit gezegd had, ging Hij weg en ik bleef achter met mijn

ellende, nog erger dan ervoor.

Mijn hart klopte zo hevig dat ik mijn borst voelde kraken.

Hierna bevond ik me buiten mezelf, ik kan niet uitleggen hoe, en de gehoorzaamheid totaal vergetend – ik weet niet hoe – zwierf ik door heel het hemelgewelf, wenend, roepend en zoekend naar mijn lieve Jezus.

Plotseling zag ik Hem naar me toekomen en Hij wierp zich in mijn armen, met een vurig en smachtend verlangen.

Maar spoedig herinnerde ik me het bevel dat ik kreeg en ik zei Hem: “Heer. Wil me toch niet verleiden deze morgen. Weet U niet dat de gehoorzaamheid dit niet wil?”

En Hij: “Je biechtvader zond Me. Daarom kwam ik”.

En ik: “Het is niet waar. Ben je misschien een duivel die mij wil bedriegen en me tekort laten schieten in gehoorzaamheid?”

En Jezus: “Ik ben geen duivel”.

En ik: “Als U geen duivel bent, laat ons elkaar dan een kruisje geven”. Dus gaven we elkaar een kruisje.

Vervolgens zei ik: “Als het waar is dat mijn biechtvader U stuurt, laten we dan naar hem toegaan, zodat hij zelf kan zien of U Jezus Christus bent of een duivel. Dan zal ik zeker zijn”.

Dus gingen we naar mijn biechtvader en omdat Jezus een kind was, gaf ik Hem in zijn armen en ik zei: “Vader, kijk nu zelf: is Hij mijn lieve Jezus of niet?”

Welnu, terwijl de gezegende Jezus in de armen van mijn biechtvader was, zei ik Hem:

“Als U werkelijk Jezus bent, kus dan de hand van mijn biechtvader”.

Ik dacht dat Hij de vernedering van het kussen van zijn hand
- zou aanvaarden als Hij de Heer was,
- niet zou doen als hij een duivel was.

En Jezus gaf een kus, weliswaar niet aan de mens, maar aan het priesterlijk gezag - op die manier kuste Hij.

Hierna leek mijn biechtvader Hem te smeken om te zien of hij een duivel was en omdat hij vond van niet, gaf hij Hem terug aan mij.

Maar mijn arm hart was niet in staat zich te verheugen over de omhelzingen van mijn geliefde Jezus omdat gehoorzaamheid mijn hart als geketend hield – verstrikt!

Er was nog geen andere opdracht en dus durfde het zich niet te geven, zelfs geen woord van liefde uit te spreken.

O heilige gehoorzaamheid! Wat ben jij sterk en machtig!
Ik zie U voor mij, in deze dagen van martelaarschap, als een machtig strijder, bewapend van top tot teen met zwaarden, spiesen en pijlen; met alle werktuigen die geschikt zijn om te verwonden.

En als je ziet dat mijn arm hart, moe en uitgeput,
- opgevrolijkt wil worden,
- op zoek is naar wat verkwikking, wat leven, naar het centrum waartoe het zich aangetrokken voelt als een magneet,
dan kijk je naar mij met duizend ogen en je verwondt mij langs alle kanten met dodelijke wonden.

O alstublieft, heb medelijden met mij en wees niet zo wreed voor mij!

Terwijl ik dit zei, drong **de stem van mijn aanbiddelijke Jezus** tot mij door: “Gehoorzaamheid was alles voor Mij en Ik wil dat gehoorzaamheid ook alles is voor jou.

Gehoorzaamheid deed Me geboren worden,
gehoorzaamheid deed Me sterven.
De wonden in mijn lichaam zijn allemaal wonden en tekenen,
die de gehoorzaamheid Mij heeft aangedaan.

Met reden zei je dat zij als een machtige strijder is,
bewapend met allerlei wapens die in staat zijn om te verwonden.
In feite liet ze zelfs geen druppel in Mij over.
Zij scheurde mijn vlees in stukken.
Zij trok mijn beenderen uit hun verband.
Intussen bleef mijn arm Hart, uitgeput en bloedend, zoeken naar iemand die medelijden met Mij zou hebben.

De gehoorzaamheid handelde met Mij als een wrede tiran.

Zij was enkel tevreden als zij Mij offerde aan het kruis en Mij mijn laatste adem zag uitblazen, als slachtoffer van haar liefde.

En waarom?

Omdat de taak van deze zeer machtige strijder is zielen te offeren. Daarom doet zij niets dan een felle oorlog voeren tegen wie zich niet volkomen voor haar opoffert.

Dus is zij niet bezorgd

- of de ziel lijdt of vreugde beleeft,
- of ze leeft of sterft.

Haar ogen zijn gericht op haar overwinning omdat zij zich niet bemoeit met andere dingen.

Dus is de naam van deze strijder “overwinning”, omdat zij aan de gehoorzame ziel alle overwinningen toestaat.

En als het lijkt dat de ziel sterft, begint het ware leven.

Is er iets grootser wat gehoorzaamheid mij toestaat?

Door haar

- overwon Ik de dood,
- versloeg Ik de hel,
- bevrijdde Ik de mens van zijn ketens en
- opende Ik de Hemel

En als een overwinnende koning, nam Ik bezit van mijn Koninkrijk,

- niet alleen voor Mij zelf,
- maar voor al mijn kinderen die genieten van mijn Verlossing.

Ach ja, het is waar dat ze Mij het leven kostten.

Maar het woord gehoorzaamheid klinkt Mij zoet in de oren.

En daarom heb Ik gehoorzame zielen zo lief”.

Ik ga door waar ik gebleven was. Na een tijdje kwam mijn biechtvader en toen ik zei wat hier boven gezegd is, hernieuwde hij de gehoorzaamheid, opdat ik op dezelfde wijze zou doorgaan.

En ik zei hem: “Vader, sta mij tenminste toe dat mijn hart de vrijheid krijgt om Jezus, als Hij komt, te vragen mij te laten gehoorzamen door te zeggen: “Kom niet, we kunnen niet spreken”

En Hij: “Doe je best om Hem tegen te houden
En als dat niet lukt, geef Hem dan alle vrijheid”.

**2-69 - 2 september 1899 - Er is nog steeds dezelfde
Gehoorzaamheid maar een beetje milder.**

Dus met deze gehoorzaamheid, een beetje milder, leek het of mijn hart vanuit de dood weer een beetje ging leven.
Niettemin bleef het gekweld worden op talloze manieren

Wanneer de gehoorzaamheid in feite zag dat het hart wat trager klopte op zoek naar zijn Schepper, bijna verlangend om in Hem te rusten, omdat de krachten waren uitgeput, schoot zij op me af en verwondde me overal met haar klauwen.

En als de gezegende Jezus zich liet zien, moest ik het refrein herhalen: “Kom niet, ik kan niet spreken, want de gehoorzaamheid wil het niet”.

Was dit niet het gruwelijkste en wreedste martelaarschap voor mij?

In mijn gebruikelijke toestand kwam mijn lieve Jezus.
Ik maakte Hem duidelijk welk bevel ik ontvangen had, en Hij ging weg. Slechts éénmaal, toen ik Hem zei: “kom niet want de gehoorzaamheid wil het niet”, zei Hij:
“Mijn dochter, houd het Licht van mijn Passie altijd in gedachten
Want als je mijn zeer bittere Pijnen ziet, lijken de jouwe klein.

En als je de reden in aanmerking neemt, waarom Ik zoveel onmetelijke pijnen verdroeg, en die reden was de zonde, dan zullen jouw kleinste tekortkomingen je zwaar voorkomen.

Als je je niet spiegelt aan Mij, lijken de minste pijntjes je zwaar, en ernstige tekortkomingen zal je dan als niets beschouwen”.
En Hij verdween.

Even daarna kwam mijn biechtvader en toen ik hem vroeg of ik me steeds moest houden aan die gehoorzaamheid, zei hij:
“Nee, je kunt Hem zeggen wat je maar wilt en Hem bij je houden zoveel als je wilt”.

Het lijkt alsof ik nu bevrijd ben en dat ik niet zo veel te maken heb met deze zo machtige strijder
Anders wordt hij deze keer zo sterk dat hij doodt.

Hij heeft mij echter grote winst bezorgd omdat ik me heb verenigd met het hoogste Goed – voor altijd, niet met onderbrekingen.

En ik heb hem bedankt.

En dat niet alleen, ik heb voor hem de lofzang op de gehoorzaamheid gezongen d.w.z. de lofzang op de overwinning

En toen heb ik gelachen om al zijn kracht”.

Maar als ik dit zeg is er een stralend en mooi oog voor mij verschenen, en een stem zegt:

“En ik heb mij met jou verenigd en vreugdevol gelachen, omdat dat mijn overwinning is geweest”.

En Ik: “O, lieve gehoorzaamheid... na samen te hebben gelachen, heb ik je bij de deur van het Paradijs verlaten en vaarwel gezegd – niet langer “tot ziens” omdat ik niets meer met jou te maken heb. En ik ben heel waakzaam geweest om je niet binnen te laten”.

2-70 - 5 september 1899 - Jezus brengt volmaaktheid stap voor stap tot stand.

Deze morgen voelde ik me zo ontmoedigd en ik vond mezelf zo slecht dat ik mezelf niet te verdragen vond. Toen Jezus kwam, vertelde ik Hem over de pijnen en mijn ellendige toestand

Hij zei: “Mijn dochter, je mag de moed niet verliezen.

Het is mijn gewoonte volmaaktheid te bewerken

- stap voor stap, en niet alles ineens,

zodat de ziel, als ze ziet dat er altijd iets aan haar ontbreekt, zichzelf stimuleert en pogingen doet om te bereiken wat haar ontbreekt, om Mij meer te behagen en zich meer te heiligen.

En aangetrokken door deze handelwijze, voel ik me gedwongen haar nieuwe genaden en hemelse gunsten te schenken.

En zo ontstaat er een volledig goddelijk verkeer tussen de ziel en God. Als de ziel totale volmaaktheid en daardoor alle deugden in zichzelf bezit, vindt zij anderszins geen reden om zich in te spannen en Mij meer te behagen.

En zo ontbreekt het lont om het vuur te ontsteken tussen het schepsel en de Schepper”.

Moge de Heer altijd gezegend worden!

2-71 - 9 september 1899 - Geloof Hoop en Liefde. De ziel is het koninklijk paleis van God.

Jezus komt terug, maar Hij ziet er gans anders uit.

Het leek of er een boomstam ontsproot uit zijn gezegend Hart,
- met drie aparte wortels.

Deze stam helde vanuit zijn hart over naar het mijne en vanuit mijn hart kwamen mooie takken, beladen met bloemen, vruchten, parels en kostbare stenen, schitterend als glanzende sterren.

Toen Hij nu zichzelf zag in de schaduw van deze boom, vermaakte mijn lieve Jezus zich kostelijk. En Hij genoot nog meer omdat er daar veel parels van de boom vielen, die een mooie versiering vormden voor zijn allerheiligste Mensheid.

In deze toestand **zei Hij**: “Mijn liefste dochter, de drie wortels van deze boom die je ziet zijn **Geloof, Hoop en Liefde**. Het feit dat je deze stam uit Mij ziet komen en hem ziet binnengaan in jouw hart, betekent dat de zielen niets Goeds bezitten, dat niet van Mij komt.

Na Geloof, Hoop en Liefde is de eerste uitgroei van deze stam , de bekendmaking dat:

- alle Goeds van God komt,
- de mensen niets uit zichzelf hebben, enkel hun nietigheid.

En dat enkel dit ‘niets-zijn’ Mij de vrijheid geeft om bij hen binnen te treden en te doen wat Ik wil.

Er zijn echter andere zielen, ook ‘nietsjes’, die weerstand bieden met hun eigen menselijke wil.

Omdat deze kennis ontbreekt, brengt de stam geen takken voort noch vruchten, noch iets anders dat Goed is.

De takken aan deze boom met al de daarbij horende bloemen, vruchten, parels en kostbare stenen, zijn al de verschillende deugden die een ziel kan bezitten.

Welnu, wie heeft leven gegeven aan zulk een mooie boom?
Het zijn zeker de wortels.
Dit betekent dat Geloof, Hoop en Liefde alles omvatten en alle
Deugden bevatten. Zij zijn de basis en het fundament van de boom.
En zonder die wortels kan geen andere deugd ontstaan”.

Ik begreep ook dat de bloemen de deugden betekenen,
- de vruchten, het lijden
- de kostbare stenen en parels, lijden enkel uit zuivere liefde voor
God. Daarom vormden die parels die vielen een mooie versiering
voor onze Heer.

Zittend in de schaduw van deze boom keek Jezus met tederheid naar
mij. Zeer vaderlijk en in een opwelling van Liefde die Hij de vrije loop
liet, omhelsde Hij mij hartelijk en **Hij zei:**

“Wat ben je mooi! Je bent mijn duifje, mijn geliefd tehuis, mijn
levende tempel waarin Ik met vreugde mijn welbehagen vind,
verenigd met de Vader en de H. Geest.
Je voortdurend verlangen naar Mij beurt Mij op, geeft Mij verkwikking
bij de voortdurende beledigingen die de mensen Mij geven.

Weet dat mijn Liefde voor jou zo groot is,
dat Ik genoodzaakt ben die voor een deel te verbergen,
zodat je niet gek zult worden maar blijft leven.

Als Ik haar volledig aan jou zou tonen zou je niet enkel krankzinnig
worden, maar je zou niet kunnen blijven leven. Jouw zwakke natuur
zou verteerd worden door de vlammen van mijn Liefde”.

Terwijl Hij dit zei, voelde ik me totaal verward en tot niets
teruggebracht. En ik voelde me wegzinken in de afgrond van mijn
niets-zijn, omdat ik zag hoe onvolmaakt ik was.
Vooral kon ik mijn ondankbaarheid en kilte zien, waarmee ik de vele
genaden van de Heer ontving. Ik hoop dat alles zal zijn voor zijn Eer
en Glorie. En ik vertrouw erop dat Hij met zijn Liefde mijn hardheid
zal overwinnen.

**2-72 - 16 september 1899 - De Uitwerking en de Waarde van
enkel voor God te lijden.**

Deze morgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus.
Ik vreesde dat het de duivel kon zijn en daarom zei ik:
“Sta me toe uw voorhoofd te tekenen met het kruis”.
En op het moment dat ik dit zei gaf ik Hem een kruisje.
Zo was ik meer gerustgesteld en kalm.

De gezegende Jezus scheen vermoeid en wilde in mij rusten.
Omdat ook ik me moe voelde van het lijden van de afgelopen dagen,
- vooral omdat Hij zo weinig kwam,
voelde ik de noodzaak om in Hem te rusten.

Dus, na wat geredeneer samen zei Hij me:
“Liefde is het leven van het hart.
Ik ben net een zieke met zeer hoge koorts die blijft zoeken
- naar verfrissing, naar verzachting van het vuur dat hem verslindt.
Mijn koorts is de Liefde.

Maar waar vind Ik de verkwikking en de steun die het meest geschikt
is om het vuur dat me verteert te ondergaan?

In de pijnen en het zwoegen van zielen die Mij liefhebben,
alleen uit liefde voor Mij. Zo dikwijls wacht en wacht Ik op het moment
waarop de ziel zich tot Mij wendt en zegt:
‘Heer, alleen uit liefde tot U wil ik deze pijn verdragen’.
Ja, dit is voor Mij de meest geschikte verkwikking en steun die Me
opmontert en het vuur tempert dat Me verteert”.

Hierna wierp Hij zich smachtend in mijn armen om te rusten.
Terwijl Jezus rustte begreep ik veel van wat Hij gezegd had,
- vooral over lijden uit liefde voor Hem.

O, munt van onschatbare waarde! Als wij allen dit wisten, dan zouden
we met elkaar wedijveren wie meer mag lijden.
Maar ik denk dat wij zo kortzichtig zijn als het gaat over het kennen
van deze kostbare munt. En daarom leren we die ook niet kennen.

**2-73 - 19 september 1899 - De vruchten van het Geloof, de Hoop
en de Liefde.**

Deze morgen was ik verward, vooral uit angst dat het niet Jezus is die komt maar de duivel, en dat mijn toestand niet de Wil van God is.

Terwijl ik me hierover opwond kwam mijn lieve Jezus en **Hij zei**:
“Mijn dochter, Ik wil niet dat je tijd verspilt met hierover na te denken. Je wordt zo afgeleid van Mij en je bent de oorzaak dat het je ontbreekt aan voedsel om Mij te voeden.
Wat Ik wil is dat je alleen maar denkt aan
- jouw liefde voor Mij en
- jouw totale overgave aan Mij,
omdat je Mij op die manier voedsel aanbiedt dat Mij zeer behaagt
- en niet enkel zo nu en dan, zoals nu, maar onophoudelijk.

Zou je dat niet het meeste bevredigen:
- dat jouw wil, in overgave en liefde voor Mij, voedsel is voor Mij, uw God?”
Hierna toonde Hij me zijn Hart dat drie onderscheiden lichtbollen bevatte die toen één enkele bol vormden.

En **Jezus vatte zijn woorden aldus samen**:
“De lichtbollen die je in mijn Hart ziet, zijn het Geloof, de Hoop en de Liefde.
Ik bracht hen op aarde bracht om de lijdende mens gelukkig te maken door hen hem als geschenk aan te bieden.
Welnu, aan jou wil Ik een heel speciaal geschenk geven”.

En terwijl Hij dit zei kwamen er vele draden van Licht uit die Lichtbollen die over mijn ziel werden uitgespreid als een soort net en ik verbleef daar binnenin.

En Jezus: “Zo wil Ik je ziel in beslag nemen:
Vooreerst, vlieg met *de vleugels van het Geloof* .
Door jezelf in dat Licht te storten zal je steeds meer kennis over Mij, je God, verkrijgen. Door Mij beter te kennen zal je voelen hoe je nietigheid bijna tot niets herleid wordt.
En je zal niets hebben om op te steunen.

Kom echter hoger op en duik *in de onmetelijke zee van de Hoop*, die gevormd wordt door al de Verdiensten die Ik verwierf
- in de loop van mijn sterfelijk leven en
- door al de Pijnen van mijn Passie,

die Ik de mens ook gaf als geschenk.

Alleen daardoor kan je hopen op de onmetelijke gaven van het Geloof, omdat er geen andere weg is om dit te verkrijgen.

Dus als je mijn Verdiensten wil benutten alsof zij de jouwe zijn, zal je niet langer voelen hoe je nietigheid

- vergaat tot niets en

- verzinkt in de afgrond.

Komend tot nieuw leven zal je mooier worden en verrijkt, om zo de goddelijke Blik naar jou toe te trekken.

Dan zal de ziel niet langer vertwijfeld zijn.

De Hoop zal haar moed en kracht schenken en haar zo standvastig maken als een zuil blootgesteld aan de guurheid van het weer,

- vergelijkbaar met de tegenspoed in het leven,

die haar niet in het minst beroert.

En *de Hoop* zal er niet alleen voor zorgen dat de ziel zich onbevreesd in de onmetelijke rijkdom van het Geloof stort.

Zij maakt haar ook tot eigenaar ervan.

En door *de Hoop* zal zij zover komen dat zij zich God zelf heeft toegeëigend. O ja! *De Hoop* doet de ziel bereiken wat ze maar wil.

De Hoop is de deur van de Hemel.

Deze deur kan enkel opengaan door middel van de Hoop.

Iemand die alles verhoopt, verkrijgt immers alles.

Nadat de ziel heeft bereikt dat ze zich God heeft toegeëigend, zal ze zich onmiddellijk, zonder enige hindernis, bevinden in de onmetelijke oceaan van *de Liefde*.

En samen met *het Geloof* en *de Hoop* zal zij zich hierin storten.

En zij zal zich verenigen met Mij, haar God”.

Mijn liefste Jezus vervolgde:

“Als het *Geloof* koning is, en de *Liefde* is de koningin,

is *de Hoop* als een *vredestichtende Moeder* die overal vrede brengt.

Inderdaad kan er met Geloof en Liefde beroering zijn.

Maar de Hoop is de band van de vrede en buigt alles om tot vrede.

De Hoop is steun, de Hoop is verkwikking

De ziel wordt opgewekt door *het Geloof* en zij ziet de Schoonheid, de Heiligheid en *de Liefde* waarmee zij door God wordt bemind.

Zij voelt zich gedwongen om Hem te beminnen, maar zij ziet

- haar ontoereikendheid,
- hoe weinig zij voor God doet en
- hoe zij Hem moet beminnen maar het niet doet.

Dan voelt zij zich onbehaaglijk en verward.
En zij durft God bijna niet te naderen.

Onmiddellijk komt dan deze vredestichtende Moeder en zij neemt plaats tussen het Geloof en de Liefde.
En zij begint aan haar taak als vredestichter. Zij:

- maakt de ziel opnieuw vredevol
- stimuleert haar, tilt haar op,
- geeft haar nieuwe kracht.

En als zij haar tot bij Koning Geloof en Koningin Liefde leidt,

- verontschuldigt zij de ziel,
- zij stort opnieuw haar verdiensten in de ziel
- en zij smeekt hen om haar te ontvangen.

En het Geloof en de Liefde ontvangen de ziel,
- met hun blik enkel gericht op deze vredestichtende moeder,
zo teder en vol mededogen
En God is de vreugde van de ziel en de ziel is de vreugde van God".
O, heilige Hoop, hoe bewonderingswaardig ben jij!

Ik stel me een ziel voor die vervuld is van deze mooie Hoop,
als een indrukwekkende pelgrim die op weg is om een land in bezit te nemen dat heel zijn geluk zal uitmaken.

Hij is daar onbekend en hij reist door landen die niet de zijne zijn.
Hierdoor bespotten sommigen hem,

- anderen beledigen hem,
- weer anderen beroven hem van zijn kleren en
- sommigen komen er toe hem te slaan en
- dreigen hem zelfs te vermoorden.

En de edele pelgrim – wat doet hij in al deze beproevingen?
Raakt hij verward? O nee, nooit!
Integendeel, hij lacht om degenen die hem dit aandoen.
Hij weet immers zeker dat hoe meer hij lijdt, des te meer hij geëerd
en verheerlijkt zal worden als hij zijn land in bezit gaat nemen.

Daarom daagt hij mensen uit om hem meer te kwellen.
Maar hij is altijd kalm en geniet van een volmaakte vrede.
Nog sterker, te midden van deze beledigingen blijft hij zo rustig,
dat hij, terwijl de anderen rondom hem op hun hoede zijn,
- blijft rusten in de schoot van zijn God naar wie hij zo verlangt.

Wie geeft zoveel vrede en zoveel sterkte, aan deze pelgrim op de
reis die hij heeft ondernomen? Het is ongetwijfeld *de Hoop* op het
eeuwig heil dat hem zal toekomen. En omdat het hem toekomt,
zal hij alles doorstaan om het in bezit te nemen.

Welnu, door de idee dat het hem toebehoort, gaat hij het liefhebben.
En zo roept *de Hoop de Liefde* op.
Wie kan zeggen wat het Licht van de gezegende Jezus mij laat zien!

Ik had het liever in stilte voorbij laten gaan.
Maar ik zie hoe Vrouwe Gehoorzaamheid
- haar bliken van vriendschap achterwege laat,
- de gestalte aanneemt van een soldaat en
- de wapens ter hand neemt om tegen mij te strijden
en mij te verwonden.

O alstublieft. Neem de wapens niet zo snel op.
Trek uw klauwen in, wees rustig, want ik wil doen wat u zegt,
- zoveel ik kan. En zo zullen we altijd vrienden blijven.

Welnu, als de ziel zich begeeft in de zeer wijde zee van *de Liefde*,
ervaart zij een onuitsprekelijke verrukking en vreugde.
Het is niet mogelijk dit uit te leggen aan een sterfelijke ziel.

Alles is liefde. Haar zuchten, haar hartslag, haar gedachten zijn
evenzovele welluidende stemmen die zij doet klinken rond haar zeer
geliefde God.
Dit zijn stemmen van Liefde die Hem naderbij roepen
En de gezegende God, aangetrokken en getroffen door deze

stemmen van liefde beantwoordt hen.

En zijn Zuchten, zijn Harts slag en geheel zijn Goddelijke Wezen roept de ziel naar Hem toe roept.

Wie kan zeggen hoe de ziel geraakt wordt door deze stemmen!

In welke verrukking geraakt zij!

Het is alsof een zeer hoge koorts haar treft.

Zij wil zich, bijna krankzinnig, storten in het liefhebbende Hart van haar Beminde om verkwikking te vinden.

En zij zuigt de goddelijke Geneugten in overvloed op!

Zij wordt dronken van Liefde en in haar dronkenschap maakt zij liefdesliederen voor haar aller zoetste bruidegom.

Maar wie kan alles verwoorden wat zich afspeelt tussen de ziel en God! Wie kan spreken over deze Liefde die God zelf is!

Op dat moment zie ik een immens Licht en mijn geest is stomverbaasd.

Het richt zich nu eens op één punt, dan op een ander. Ik probeer het te noteren, maar ik voel dat ik het niet kan uitdrukken.

Ik weet niet wat ik moet doen en ik zwijg nu.

Ik denk dat Vrouwe Gehoorzaamheid me deze keer zal vergeven.

Als zij nu kwaad wil worden op mij, is het deze keer onterecht.

Het ongelijk ligt bij haar.

Zij geeft mij immers geen spraakwater om me beter uit te drukken.

Begrijpt U mij, zeer eerwaarde Gehoorzaamheid !

Wij bewaren de vrede hè!

2-74 - 21 september 1899 - Geschil met Vrouwe Gehoorzaamheid. Het doel van Luisa's toestand.

En toch, wie zou dit gezegd hebben! Ondanks het feit dat zij ongelijk heeft en dat ze me niet de mogelijkheid geeft om mij duidelijk uit te drukken, nam Vrouwe Gehoorzaamheid er aanstoot aan.

En zij begon op te treden als een wrede tiran.

Zij ging zover in die wreedheid dat zij het zien van mijn Liefste, mijn enige troost, van mij wegnam.

Het toont werkelijk aan dat zij zich soms ook gedraagt als een klein

kind: als zij ergens haar zinnen op heeft gezet, en zij krijgt het niet, schreeuwt zij het hele huis bij elkaar en zij weent zo lang dat je gedwongen wordt haar tevreden te stellen.

Hier helpt geen redelijkheid, noch een andere manier om haar te overhalen. Zo is Vrouwe Gehoorzaamheid!

Ik had niet gedacht dat zij zo was. Omdat zij weet wat zij wil, wenst zij dat ik, al is het stamelend, schrijf over de Liefde.

O, lieve God! Maakt U zelf haar een beetje redelijker.
Het is het echt duidelijk dat we zo niet verder kunnen gaan.

En u, o, gehoorzaamheid, geef mij mijn lieve Jezus terug.
Snijd me niet langer in de ziel. Ik smeed u,
- berooft me niet langer van het zien van mijn hoogste Goed.
En ik beloof u dat ik, al is het stamelend, zal schrijven zoals u het wil.

Ik vraag u alleen de genade om me een paar dagen tot rust te laten komen. Mijn te beperkte geest verdraagt het niet langer om op te gaan in de uitgestrekte oceaan van de goddelijke Liefde.
Daar zie ik mijn ellende en mijn afgrijselijkheid beter. En als ik de Liefde van God voor mij zie, voel ik me bijna gek worden.
Mijn zwakke natuur voelt zich wegzakken en kan niet meer verder.

Intussen zal ik me bezighouden met het schrijven over andere dingen en daarna zal ik verder gaan met de Liefde.

Ik hervat mijn schamel spreken.
Terwijl mijn geest bezig was met de dingen die al gezegd zijn, dacht ik bij mezelf: “Wat is de bedoeling van dit schrijven, - als ik zelf niet in praktijk breng wat ik schrijf!
Dit schrijven wordt vast mijn ondergang”.

Terwijl ik dit dacht kwam mijn gezegende Jezus en Hij zei:
“Dit schrijven zal dienen om bekend te maken Wie het is die tot jou spreekt en jouw persoon in beslag neemt.
En trouwens, als het jou niet ten goede komt, zal mijn Licht dienen voor anderen die zullen lezen wat Ik je laat opschrijven”.

Wie kan zeggen hoe gekweld Hij me achterliet bij de gedachte dat anderen hun voordeel doen met de genaden die Hij me geeft, als ze

deze geschriften lezen, en ik, die ze ontvang, niet?

Zullen ze niet leiden tot mijn veroordeling?

En dan, alleen al bij de gedachte dat ze terecht komen in de handen van anderen, doet mijn hart pijn. En ik schaam me over mezelf.

Welnu, tot het uiterste gekweld bleef ik zeggen: “Wat is het doel van mijn toestand als het leidt tot mijn veroordeling?”

Mijn zeer beminde Jezus kwam terug en Hij zei:

“Mijn leven was nodig voor de redding van de mensen.

Ik kan dit niet verder zetten op de aarde. Dus kies Ik wie mij behaagt om in hen te leven voor de verdere verlossing van de mensen.

Dit is het doel van jouw toestand”.

2-75 - 22 september 1899 - Afkeer van het schrijven.

Ik voelde een spijker in mijn hart vanwege de Woorden die mijn lieve Jezus sprak. En Hij, altijd zo welwillend om de pijnen te verlichten van deze ellendige zondaar, kwam vol medelijden naar mij toe en Hij zei: “Mijn dochter, kwel jezelf niet langer.

Weet dat alles wat Ik je laat neerschrijven,

- of over de deugden,

- of in de vorm van gelijkenissen,

alleen dient om een beeld te geven

- van jezelf en

- van de volmaaktheid die Ik voor je ziel wil bereiken”.

O God, wat een geweldige afkeer voel ik van het neerschrijven van deze woorden. Het lijkt me immers dat wat Jezus zegt niet waar is. Ik voel dat ik nog steeds niet begrijp wat deugd en volmaaktheid is.

Maar de gehoorzaamheid wil het zo en het is beter te sterven dan met haar te maken te hebben. Zij heeft immers twee gezichten heeft: Als je doet wat ze zegt,

- gedraagt ze zich als een dame en

- ze liefkoost je als een zeer trouwe vriend. Sterker nog,

- ze belooft jou alle goeds van Hemel en aarde.

Maar van zodra ze ergens een kleine tegenkanting vaststelt,

- trekt ze zich onmiddellijk terug en

- dan bekijk je haar anders en

- dan zie je in haar een soldaat die zijn wapens ter hand neemt om je

te verwonden en je te vernietigen.

O mijn Jezus, wat voor een deugd is deze gehoorzaamheid, die je doet beven alleen al bij de gedachte aan haar!

Nadat Jezus die woorden tot me sprak, zei ik Hem:

“Mijn goede Jezus, wat heb ik aan zo veel genaden, als ze mijn hele leven met bitterheid vullen, vooral door de uren dat ik U mis? In feite is verstaan Wie U bent en Wie ik moet missen, een voortdurend martelaarschap voor mij.

Dus dienen deze nergens anders voor dan om mijn leven voortdurend bitterheid te geven.”

Hij voegde eraan toe: “Als iemand de zoetheid van een gerecht heeft geproefd en dan gedwongen wordt het bittere te proeven, zal zijn verlangen naar het zoete groter worden om die bitterheid kwijt te geraken en dat komt die persoon ten goede.

Als hij altijd het zoete proeft, zonder ooit het bittere te krijgen, zal hij immers niet veel waardering hebben voor het zoete.

Maar als hij altijd de bitterheid proeft, zonder het zoete te kennen, zal hij er zelfs niet naar verlangen, omdat hij het niet kent. Daarom is het één en het andere goed. En dus is het ook goed voor jou”.

En ik: “Mijn Jezus, die zulk een ellendige en ondankbare ziel zo geduldig verdraagt – vergeef me. Het lijkt of ik deze keer te veel wil weten”.

En Jezus: “Wees niet in de war. Ik zelf roep deze problemen bij je op, om zo een aanleiding te hebben om er met jou over te praten en ook om je in alles te onderrichten”.

2-76 - 25 september 1899 - Luisa beschermt Jezus en de mensen.

Ik zat te denken: “Als deze geschriften tenslotte in iemands handen komen, zal deze persoon zeggen:

“Zij moet wel een goed christen zijn, als de Heer haar zo veel genaden schenkt”.

Terwijl deze niet weet dat ik ondanks dit alles nog steeds zo slecht ben. Zo kunnen mensen het verkeerd voor hebben, zowel in het goede als in het kwade.

Ach Heer, U alleen kent de waarheid en de diepte van de harten”.

Terwijl ik dit dacht, kwam de gezegende Jezus en **Hij zei:**

“Mijn geliefde, en als de mensen eens wisten dat jij mijn en hun beschermster bent!”

En Ik: “Mijn Jezus, wat zegt U?”

En Hij: “Wat? Is het niet waar

- dat jij Mij beschermt tegen de pijnen die zij Mij bezorgen, door jezelf tussen Mij en hen te plaatsen en

- dat jij de klappen opvangt die Ik zou moeten krijgen en ook die Ik hun moest toebrengen?”

En als je die soms niet op je neemt is het, omdat Ik het niet toesta. En dat is dan je grote verdriet zodat je zelfs komt klagen bij Mij. Dat kan je toch niet ontkennen!”

Nee Heer, dat kan ik niet ontkennen, maar ik zie dat dit iets is waarmee U zelf me hebt beziel.

Daarom zei ik dat het niet gebeurt omdat ik goed ben.

En ik geraak helemaal in de war als ik U dit tegen mij hoor zeggen”.

2-77 - 26 september 1899 - Verzet tegen het schrijven. De allerheiligste Maagd is een Wonder van Genade. Abstract of intuïtief zien.

Deze morgen toen mijn aanbiddelijke Jezus kwam, bracht Hij me buiten mezelf. Tot mijn groot verdriet zag ik Hem van achteraan. Hoe ik ook smeekte mij zijn heilig Aanschijn te tonen, het was onmogelijk.

Ik bleef in mezelf zeggen: “Wie weet is het vanwege mijn verzet tegen de gehoorzaamheid om te schrijven, dat Hij zich zijn aanbiddelijk Gelaat niet wil tonen”.

Terwijl ik dit zei, weende ik. Hij liet me eerst wenen en dan draaide Hij zich om. **En Hij zei:**

“Ik reken je dat verzet niet aan, omdat jouw wil zo verenigd is met de Mijne dat je alleen maar kan willen wat Ik zelf wil.

Dus ofschoon het je tegenstaat, voel je je er tezelfdertijd toe aangetrokken als door een magneet.

Daardoor dient jouw tegenzin alleen maar om de deugd van gehoorzaamheid mooier en stralender tot haar recht te laten komen. Daarom negeer Ik het.”

Nadien aanschouwde ik zijn zo mooi Gelaat. Innerlijk voelde ik een onbeschrijflijke tevredenheid.

Ik wendde me tot Hem en **ik zei:**

“Mijn liefde, als ik al met zoveel welbehagen naar U kijk, wat moet het dan wel niet geweest zijn voor onze koningin Moeder, toen U zich liet opnemen in haar zeer zuivere Schoot! Wat een zaligheid, hoeveel genaden gaf U Haar!”

En Hij: “Mijn dochter, de vreugde en de genaden die Ik in Haar uitstortte waren zodanig en zo talrijk dat het volstaat te zeggen dat

- wat Ik van nature ben,
- onze Moeder werd door genade.

Bovendien kon mijn genade, omdat zij zonder zonde was, vrij heersen in Haar.

Er is niets in mijn Wezen dat Ik Haar niet heb gegeven”.

Op dat ogenblik leek het of ik onze Koningin-Moeder zag als een andere God, met alleen dit verschil:

- voor God is dit zijn eigen Natuur, en
- in de allerheiligste Maagd is het verkregen Genade.

Wie kan zeggen hoe stomverbaasd ik achterbleef!

Mijn geest verloor zich in zo'n ontzaglijk Wonder van Genade!

Ik keerde me tot Jezus en **ik zei:**

“Mijn liefste goed, onze Moeder bezat zoveel Goeds omdat U zich intuïtief aan Haar toonde. Ik zou willen weten: hoe openbaart U zich aan mij – zie ik U abstract of intuïtief?

Wie weet is het zelfs niet abstract”.

En Hij: “Ik wil je het verschil duidelijk maken tussen het één en het

ander.

Abstract zien: de ziel beschouwt God, terwijl zij,

Intuïtief zien: zij gaat binnen in Hem. Zij verkrijgt Genade , d.w.z. zij deelt innerlijk in het goddelijk Wezen.

Hoe dikwijls heb je niet gedeeld in mijn Wezen?

Dat lijden dat bijna natuurlijk lijkt in jou,

- die zuiverheid waardoor je op een bepaald moment het gevoel hebt alsof je geen lichaam hebt,

- en vele andere dingen:

Heb Ik dit niet bij jou teweeggebracht als Ik je intuïtief in Mezelf binnengetrokken heb?”

Och Heer, het is zo waar!

En ik: “hoe heb ik U voor dit alles bedankt?

Hoe heb ik dit beantwoord? Ik schaam me alleen al als ik hierover nadenk. O alstublieft! Vergeef me, en laat Hemel en aarde weten dat U me overlaadt met uw oneindige Barmhartigheid”.

2-78 - 30 september 1899 - Geduld in pijnlijke bekoringen werkt als heilzaam voedsel.

Ik bracht een uur in de hel door.

In het voorbijgaan keek ik naar het kindje Jezus.

En als in een flits zei ik in gedachten tot het Kindje: “Wat ben je lelijk”.

Ik probeerde er geen aandacht aan te besteden of van streek te raken om een spel met de duivel uit de weg te gaan.

Desondanks drong dat duivelse licht door in mijn hart.

En ik had het gevoel dat mijn arm hart Jezus haatte.

O ja, ik voelde me in de hel in gezelschap van de verdoemden.

Ik voelde hoe liefde veranderde in haat!

O God! Wat een pijn U niet te kunnen liefhebben!

Ik zei: “Heer, het is waar dat ik niet waardig ben om U te beminnen, maar aanvaard tenminste deze pijn – dat ik U zou willen beminnen maar het niet kan”.

Na een uur in de hel leek het of ik er ‘Godzijdank’ uit kon komen.

Maar wie kan zeggen hoe droevig en verzwakt mijn arm hart uit de strijd kwam tussen haat en liefde.

Ik voelde me zo uitgeput dat het leek of er geen leven meer in mij was. Toen kwam ik weer terug in mijn gewone toestand, maar – o, zo doodop!

Mijn hart en al mijn innerlijke krachten gaan immers steeds met onuitsprekelijk verlangen op zoek naar haar hoogste Goed. En als Hij gevonden is, geniet het van Hem geheel tevreden

Mijn hart durfde deze keer niet bewegen. Het was zo tot niets herleid, verward en zo weggezakt in nietigheid, dat het niets van zich liet horen. O God, wat een wrede klap moest mijn hart verdragen!

Ondanks dit alles kwam mijn altijd zo welwillende Jezus en zijn troostende Blik deed me direct vergeten dat ik in de hel was geweest. Ik vroeg zelfs Jezus niet om vergeving. Mijn innerlijke krachten, vernederd en vermoeid als zij waren, leken in Hem te rusten.

Alles was stilte. Van beide zijden waren er slechts wat liefdevolle blikken die het hart van de ander pijnlijk raakten.

Na deze diepe stilte **zei Jezus**:

“Mijn dochter, Ik heb honger, geef Me iets”.

En ik: “Ik heb niets om U te geven”.

Maar op datzelfde moment zag ik een snee brood en ik gaf Hem deze. Hij leek haar met veel plezier op te eten.

In gedachten **zei ik** nu:

Het is al een paar dagen geleden dat Hij mij iets zei.

En **Jezus antwoordde** op mijn gedachte:

“Soms wil de bruidegom graag iets zeggen tegen zijn bruid en zijn meest intieme geheimen aan haar toevertrouwen.

Op andere ogenblikken beleeft hij meer vreugde aan rust, terwijl zij elkaars schoonheid beschouwen.

Spreeken verstoort de rust en alleen al de gedachte aan wat je moet zeggen en waarin je de ander wil laten delen, leidt de aandacht af van het kijken naar de schoonheid van de bruidegom of de bruid.

Dit is echter nodig. Nadat zij gerust hebben en elkaars schoonheid

meer in zich hebben opgenomen hebben, beminnen zij elkaar in feite meer. En met meer kracht gaan ze opnieuw aan het werk, onderhandelen en verdedigen hun belangen.
Dit doe Ik met jou. Ben je niet blij?”

Hierna schoot de gedachte aan het uur in de hel door mijn hoofd en direct zei ik: “Heer, vergeef me – hoezeer heb ik U beledigd!”.
En Hij: “Kwel jezelf niet en raak niet zo in de war: Ik leid de ziel diep in de afgrond om haar dan vlugger naar de Hemel te leiden”.

Toen liet Hij me verstaan dat die snee brood die ik vond niets anders was dan het geduld waarmee ik dat uur van de bloedige strijd had doorstaan. Dus *geduld, vernedering en opdragen wat je lijdt in tijden van bekoring, is voedzaam brood dat men Onze Heer aanbiedt* en dat Hij met veel vreugde aanvaardt.

2-79 - 1 oktober 1899 - Jezus spreekt met bitterheid over het misbruik van de Sacramenten.

Deze morgen verscheen mijn lieve Jezus terug in stilte.
Hij zag er zeer gekweld uit.
Hij had een zware doornenkroon op het hoofd.

Ik voelde hoe onvoldoende mijn innerlijke kracht was en ik durfde geen woord zeggen. Ik zag echter dat die kroon aan zijn Hoofd zeer veel pijn gaf. Daarom strekte ik mijn handen uit en verwijderde zeer voorzichtig de doornenkroon.
Maar wat leed Hij bittere pijnen!
Zijn Wonden gingen verder open en het bloed stroomde overvloedig.
Eigenlijk werd zijn ziel gekweld.

Nadat ik die kroon afgenomen had zette ik haar op mijn hoofd.
En Hijzelf hielp dat zij zou binnendringen in mijn hoofd.
Alles gebeurde echter van weerskanten in stilte.

Hoe groot was mijn verbazing toen ik even daarna terug naar Hem keek en ik zag dat mensen met hun beledigingen nog een kroon op Jezus' Hoofd aanbrachten.
O, valsheid van mensen! O, oneindig groot geduld van Jezus!

Jezus bleef zwijgen en keek bijna niet naar hen, zodat Hij niet wist wie Hem beledigden. Opnieuw verwijderde ik die kroon.

Diep medelijden riep al mijn innerlijke krachten op en ik zei Hem:
“Mijn dierbare goede lieve Jezus, zeg me toch iets.

Waarom vertelt U me niets meer?

U bent het niet gewoon om uw geheimen voor mij te verbergen.

O, alstublieft, laten we samen een beetje praten. Dan zullen we een klein beetje ons hart uitstorten over de smart en de liefde die ons bedrukken”.

En Hij: “Mijn dochter, jij verlicht mijn pijnen. Weet echter dat Ik je niets vertel omdat je Me altijd dwingt om de mensen niet te kastijden. Je wil je verzetten tegen mijn Gerechtigheid.

En als Ik niet doe wat jij wenst, ben je teleurgesteld.

En dan heb Ik meer pijn omdat Ik je niet tevreden kan stellen.

Daarom blijf Ik zwijgen, om misnoegen van beide kanten te voorkomen”.

En ik: “Mijn goede Jezus, bent U misschien vergeten dat U zelf lijdt als U uw Gerechtigheid hebt laten gelden?

Zien hoe U lijdt in de mensen, maakt me meer dan ooit waakzaam om U te dwingen de mensen niet te kastijden.

En dan zien hoe de mensen zich als giftige slangen tegen U keren, Zij zouden U het leven benemen als dat in hun macht lag, omdat ze uw geselingen zien aankomen. En ze zouden zich zelfs nog meer ergeren aan uw Gerechtigheid.

Ik durf echt geen ‘Fiat Voluntas Tua’ zeggen”.

En Hij: “Mijn Gerechtigheid verdraagt het niet meer.

Ik voel Me door iedereen verwond:

- door priesters, door toegewijde mensen, door leken,
- vooral door het misbruik van de Sacramenten.

Sommige bekommeren zich er helemaal niet om, versmaden ze zelfs. En anderen ontvangen hen enkel om er te kunnen over spreken of voor hun plezier. Zij gaan zo ver dat ze Mij beledigen.

Mijn Hart lijdt zeer als Ik zie hoe de Sacramenten worden herleid tot schilderijen of stenen beelden, die op afstand lijken te leven en werkzaam zijn.

Maar als je dichterbij komt begin je het bedrog te ontdekken.
Dan ga je hen aanraken en wat ontdek je?
Papier, steen, hout – onbezielde voorwerpen.
En dan zijn ze volkomen teleurgesteld

Zo zijn de Sacramenten voor het merendeel teruggebracht tot niets.
Er is alleen nog louter buitenkant.
En wat te zeggen van degenen die zich meer bevuilen dan heiligen
wanneer ze hen ontvangen!
En dan is er de geest van eigenbelang onder de clerus
- het is om te wenen.

Denk je niet dat zij één en al oor zijn als het om een armzalige munt
gaat en op die manier hun waardigheid verspelen! Maar als er geen
eigenbelang in het spel is, komen ze niet in beweging.

Deze geest van eigenbelang beheerst hen zodanig dat deze ook
naar buiten treedt, zodat bij de leken de stank ervan doordringt,
en het ergernis opwekt
En dit is de oorzaak dat zij geen geloof hechten aan hun woorden.

Ach Ja, niemand spaart Mij. Sommigen kwetsen Mij rechtstreeks en
anderen die zoveel kwaad zouden kunnen voorkomen doen daar
geen moeite voor.
Dus weet Ik niet tot wie Ik me moet wenden.
Maar Ik zal hen zodanig tuchtigen dat ze uitgeschakeld worden en
sommigen zal Ik totaal vernietigen.

Er zal een moment komen dat de kerken leeg zullen blijven, met
niemand om de Sacramenten toe te dienen”.
Ik onderbrak Hem en ik zei heel geschrokken: “Heer, wat zegt U nu?
Al zijn er die de Sacramenten misbruiken, er zijn ook veel goede
zielen die hen ontvangen in een goede gesteltenis. Die zouden veel
zouden lijden als zij hen niet meer kunnen ontvangen”.

En Hij: “Hun aantal is te gering. Bovendien zal hun pijn om hen niet
te kunnen ontvangen dienen als eerherstel voor Mij.
En het maakt hen slachtoffer voor degenen die ze misbruiken”.

Hoe gekweld bleef ik achter bij deze woorden van de gezegende

Jezus! Maar ik hoop dat Hij tot rust zal komen vanuit zijn oneindige Barmhartigheid.

2-80 - 3 oktober 1899 - Luisa overlegt met Vrouwe Gehoorzaamheid. Priesters moeten zich niet bezighouden met aardse belangen.

Deze morgen vertoonde Jezus zich opnieuw bedroefd. Ik had niet de moed ook maar één woord tot mijn zeer geduldige Jezus te zeggen, uit angst dat Hij zijn klachten over de mentaliteit van de clerus zou verderzetten.

De gehoorzaamheid vraagt immers om alles op te schrijven en ook alles wat betreft de liefde tot de naaste. En dit is zo pijnlijk voor mij dat ik metterdaad de strijd moest aangaan met Vrouwe Gehoorzaamheid.

Bovendien is zij veranderd in een zeer machtige strijder voorzien van wapens om mij te doden. Eerlijk gezegd had ik het gevoel dat ik geen kant meer uit kon, dat ik voor mezelf niet wist wat te doen.

Schrijven over liefde voor de naaste in het Licht van Jezus leek me onmogelijk. Ik had het gevoel dat mijn hart verwond werd door duizend prikken. Mijn mond was met stomheid geslagen, en het ontbrak mij totaal aan moed.

Ik zei haar: “Lieve gehoorzaamheid, jij weet hoezeer ik je bemin en dat ik uit liefde voor jou graag mijn leven zou geven Maar ik zie dat ik dit niet kan doen. En je kan zelf de kwelling van mijn ziel zien.

O alsjeblief! Maak jezelf niet tot vijand. Wees niet zo meedogenloos tegenover mij. Wees wat toegeeflijker voor iemand die je zo bemint. O alsjeblief! Komt zelf bij mij en laat ons samen overleggen wat het meest gepast is om te zeggen”.

Aldus leek zij haar woede te temperen en zij dicteerde zelf wat het meest wezenlijke was Zij vatte in een paar woorden de hele

betekenis samen van de verschillende facetten van de Liefde.
Soms echter wilde zij meer ingaan op details en dan zei ik haar:

“Het is voldoende dat zij de betekenis verstaan met wat overweging erbij. Is het niet beter de hele betekenis in één woord te zeggen i.p.v. in vele woorden?”

Soms legde de gehoorzaamheid zich er bij neer, een andere keer leg ik er mij bij neer. En zo leken wij vooruit te gaan...

Hoeveel geduld is er nodig met deze gezegende Vrouwe Gehoorzaamheid. Zij is een echte Dame.
Het is immers voldoende dat zij het recht krijgt om te heersen en haar verschijning verandert in een zeer tam lammetje.
Dan brengt zij het offer van zwaar werk en staat de ziel toe in de Heer te rusten. Intussen bewaakt zij deze ziel zelf zeer aandachtig, zodat niemand haar kan lastigvallen en haar wakker maken.

En wat doet deze edele Vrouwe terwijl de ziel slaapt?
Zij veegt het zweet van haar voorhoofd,
doet snel het zware werk dat de ziel moet doen
– iets dat iedere menselijke geest, ook de zeer intelligente, verbaast.
En zij brengt elk hart ertoe haar te beminnen.

Welnu, terwijl ik dit zeg blijf ik me in gedachten afvragen:

Maar wat is deze Gehoorzaamheid?

Waaruit bestaat die? Welke voeding houdt haar in stand?

En ***Jezus laat mij*** met harmonieuze stem verstaan:

“Wil je weten wat de Gehoorzaamheid is?”

De Gehoorzaamheid is het wezenlijke van de Liefde.

De Gehoorzaamheid is de meest verfijnde, de zuiverste, de volmaaktste Liefde, ontleend aan het zeer pijnlijke offer: jezelf vernietigen om terug in God te leven.

Omdat zij zo edel en goddelijk is, verdraagt de Gehoorzaamheid
- niets menselijks in de ziel, en
- niets wat er niet thuishoort.

Daarom gaat alle aandacht naar de vernietiging binnen in de ziel van alles wat niet behoort tot haar goddelijke adel: dat is de eigenliefde.

En als zij dit eenmaal heeft gedaan, maakt zij zich weinig zorgen als zij alleen strijdt en zwoegt voor deze ziel, terwijl ze de ziel toestaat om vredig te rusten.

Ikzelf ben de Gehoorzaamheid'.

Wie kan zeggen hoe verwonderd en verrukt ik was toen ik deze woorden hoorde van mijn gezegende Jezus?

O, heilige Gehoorzaamheid, hoe onbegrijpelijk ben je!

Ik kniel neer aan uw voeten en ik aanbid U.

Ik smeeek U om mijn gids te zijn, mijn lerares en mijn licht, op het rampzalige pad van het leven.

Dan zal ik, begeleid, onderwezen en in gezelschap van uw zeer zuiver Licht, kunnen aankomen in de eeuwige haven.

Ik houd nu op en dwing mezelf bijna om afstand te nemen van deze deugd van Gehoorzaamheid

Anders zou ik nooit ophouden er over te spreken. Ik zie deze deugd zo vol Licht, dat ik er eindeloos over kan blijven schrijven.

Maar andere dingen vragen mijn aandacht.

Daarom blijf ik zwijgen en ik ga terug naar waar ik gebleven ben.

Ik zag mijn lieve Jezus zo bedroefd

En ik herinnerde me dat de gehoorzaamheid me had opgedragen om voor een bepaalde persoon te bidden. En met heel mijn hart heb ik hem bij Jezus aanbevolen

Hij zei me: "Mijn dochter, laat al zijn werken vol zijn van deugd alleen. Ik raad hem vooral aan om zich niet te mengen in familie-aangelegenheden. Als hij iets heeft, laat het hem weggeven. Als dat niet het geval is, wil ik niet dat hij betrokken raakt bij iets anders.

Hij moet dingen laten doen door degenen die verondersteld worden deze te doen. Hij wordt er dan van losgemaakt, vrij, zonder zich te bezodelen met aardse dingen.

Anders zal hij geconfronteerd worden met het ongeluk van anderen die al het gewicht op hun schouders krijgen, omdat zij van het begin af aan zich wilden bemoeien met hun familie-aangelegenheden.

En alleen vanwege mijn Barmhartigheid moest Ik toelaten

- dat zij er geen voordeel van zouden hebben, maar
- dat zij er eerder armer van zouden worden en
- dat zij zelf zouden voelen hoe ongepast het voor een dienaar van Mij is zijn handen vuil te maken aan aardse dingen.

Anderzijds zullen de priesters van mijn heiligdom,

- zolang zij zich helemaal niet inlaten met aardse dingen, geen dagelijks brood tekortkomen.

Welnu, voor hen geldt, als Ik hun had toegestaan er beter van te worden,

- dat zij hun hart zouden bezoedeld hebben.
- dat zij zich niet bekommerd zouden hebben om God noch om de aangelegenheden van hun priesterschap.

Welnu, hun situatie meer dan moe, willen zij hun taak van zich afschudden. Maar dat kan niet.
En dit is de boete voor wat zij niet hadden moeten doen”.

Nadien beval ik een zieke bij Hem aan
En Jezus toonde de Wonden die die zieke Hem had aangedaan.
Ik probeerde Hem te smeken,

- Zich te kalmeren,
- Hem eerherstel te geven.

En het leek me voor dat de Wonden genazen.

En **Jezus zei, één en al vriendelijkheid**: “Mijn dochter, vandaag ben je voor mij een zeer kundige arts geweest, want je hebt niet alleen geprobeerd de Wonden, die die zieke Mij bezorgde, te behandelen en te verbinden, maar die ook te genezen. Dus Ik voel me erg gekalmeerd en verzoend”.

Toen begreep ik dat men door te bidden voor de zieken, de arts van Onze Heer wordt die lijdt in zijn evenbeeld.

**2-81 - 7 oktober 1899 - Jezus is verontwaardigd over de mensen.
De offerziel houdt de kastijding tegen.**

Deze morgen kwam de gezegende Jezus niet
Het vergde zoveel geduld om op Hem te wachten.

In gedachten bleef ik zeggen:

“Mijn lieve Jezus, kom, laat me toch niet zo lang wachten.
Ik heb U sinds gisteren niet meer gezien en het wordt nu laat en U
komt nog steeds niet? Kijk toch eens hoeveel geduld ik heb gehad
om op U te wachten.

O, alstublieft, laat het toch niet zo ver komen dat ik mijn geduld
verlies, omdat U het zolang uitstelt. Want dan bent U er de oorzaak
van door uw komst steeds maar uit te stellen.

Kom daarom, want ik houd het niet meer vol”.

Welnu, terwijl ik dit en andere nonsens zei, kwam mijn enige Goed.
Maar tot mijn groot verdriet zag ik hoe Hij zeer verontwaardigd was
over de mensen. Onmiddellijk *zei ik Hem:*

“Mijn goede Jezus, ik smeeek U, sluit vrede met de wereld”.

En Hij: “Dochter, dat kan Ik niet.

Ik lijk op een koning die een huis wil binnengaan, maar dat huis is vol
smerigheid, rottigheid en vele vuile dingen.

De koning, als koning heeft de macht er binnen te gaan, niemand kan
hem dat beletten. En hij zou dat huis zelfs met zijn eigen handen
kunnen proper maken. Maar dat wil hij niet, omdat het niet gepast is
voor een koninklijk persoon zich te verlagen tot zo’n niveau.

En ondanks het feit dat hij de macht, de wil en een groot verlangen
heeft om het te doen, er zelfs voor te lijden, zal hij zich nooit
verwaardigen om er een stap in te zetten, voordat dat huis door
iemand is schoon gemaakt.

Zo ben Ik. Ik ben een koning die kan en wil. Maar Ik wens hun wil.
Ik wil dat zij de rottigheid van de zonden verwijderen vooraleer Ik
binnen kom en vrede met hen sluit. Nee, het past niet bij mijn
Koningschap naar binnen te gaan en vrede met hen te sluiten.

Integendeel, Ik zal alleen kastijdingen over hen afroepen.

Het vuur van de tegenspoed zal hen overal overweldigen, tot ze door
de knieën gaan, zodat ze zich herinneren dat er een God bestaat,
de Enige die hen kan helpen en bevrijden”.

Ik onderbrak Hem en *ik zei*:

“Heer, als U besluit tot tuchtigingen, dan wil ik bij U komen – dan wil ik niet langer op deze aarde blijven. Hoe zal mijn hart het kunnen verdragen om uw schepselen te zien lijden?

Jezus keek zeer welwillend en *Hij zei*:

“Als jij komt, waar moet Ik dan onderdak vinden op deze aarde?

Laat ons voorlopig denken over ons samenzijn hier beneden.

We zullen immers nog zoveel tijd hebben om in de Hemel samen te zijn, de hele eeuwigheid.

En bovendien, je bent te vlug je taak vergeten van op te treden als mijn Moeder op aarde. Dus terwijl Ik de mensen tuchtig zal Ik bij jou mijn toevlucht nemen en in jou verblijf nemen”.

En ik: “Ach Heer, wat is de bedoeling van mijn slachtofferrol al zoveel jaren? Wat voor goeds is daar voor de mensen uit voortgekomen?

U zei dat U mij als slachtoffer wilde om mensen te redden.

En nu maakt U duidelijk hoe deze kastijdingen, in plaats van jaren geleden, later plaats vinden – niet meer en niet minder”.

En Hij: Mijn dochter, zeg dit niet, Ik ben toegeeflijk geweest uit liefde voor jou. En het goede dat eruit voortkwam was dat: vreselijke kastijdingen heel lang zouden woeden, en nu zullen zij korter zijn.

Is dat niet een geschenk: in plaats van vele jaren gebukt te gaan onder tuchtigingen, duren die maar enkele jaren!

Bovendien zouden zij, tijdens deze laatste jaren van oorlog en plotseling sterven, geen tijd gehad hebben om zich te bekeren.

Maar die hadden ze wel en ze werden gered.

Is dat geen grote Weldaad?

Mijn geliefde, voor het ogenblik is het niet nodig je te laten begrijpen wat de bedoeling is van jouw rol voor jezelf en voor de mensen.

Ik zal je dat tonen als je in de Hemel komt en op de dag van het oordeel zal Ik het tonen aan alle naties.

Spreek daarom nooit meer op deze manier”.

2-82 - 14 oktober 1899 – De Hoop is de Vrede-brengende Moeder.

Deze morgen voelde ik me een beetje verontrust en inwendig tot niets teruggebracht. Het was alsof de Heer mij van zich af wilde stoten. O God, wat is dit een hartverscheurende pijn!

In die toestand kwam de gezegende Jezus met een koordje in zijn hand. Hij klopte drie keer op mijn hart en Hij zei:

“Vrede! Vrede! Vrede!

Weet je niet

- dat het Koninkrijk van de Hoop een Rijk van Vrede is, en
- dat het recht van de Hoop gerechtigheid is!

Als jij ziet dat mijn Gerechtigheid zich bewapent tegen de mensen,

- treedt dan binnen in het Koninkrijk van de Hoop en
- bekleed jezelf met de machtigste Kwaliteiten die zij bezit.

Stijg op naar mijn Troon en doe zoveel mogelijk om de gewapende arm te ontwapenen.

En je zal dit doen:

- met de meest welsprekende, de tederste stem vol mededogen, om zeer dwingende redenen,
- met de vurigste gebeden, die de Hoop zelf je zal ingeven.

Maar als je ziet dat de Hoop zelf bepaalde rechten van de Gerechtigheid gaat ondersteunen,

- die absoluut nodig zijn en dat
 - die op willen geven hetzelfde zou zijn als zichzelf beledigen, wat niet kan,
- richt je dan tot Mij en geef je over aan de Gerechtigheid”.

Daar ik zo bang was dat ik me moest overgeven aan de Gerechtigheid, zei ik Hem:

“Ach Heer hoe kan ik dit doen? Het lijkt me onmogelijk. Alleen al de gedachte dat U de mensen moet tuchtigen kan ik niet verdragen. Zij zijn immers uw evenbeeld.

Als ze nu mensen waren, die U niet toebehoorden, dan was het niets. Wat me het meest dwars zit is, dat ik moet aanzien hoe U, als het ware geslagen wordt, neergesmeten, gegeseld en gegriefd wordt door U zelf.

De kastijdingen slaan immers op Uzelf terug, niet op anderen.
En daarom zal U zelf lijden.

Zeg me toch, mijn enig Goed, hoe zal mijn hart kunnen verdragen,
U te zien lijden, terwijl U dat lijden Uzelf aandoet.

Als mensen U doen lijden, zijn het nog altijd mensen,
en dat is beter te verdragen.

Maar dit is moeilijk. Dit is niet te aanvaarden. Daarom kan ik het niet
met U eens zijn en ik kan me niet overgeven.

Bewogen door medelijden en erg geraakt door mijn woorden
zag Jezus er bedroefd en welwillend uit.

En Hij zei:

“Mijn dochter, je hebt gelijk dat de ellende op Mijzelf terugslaat.
Te meer daar Ik, als Ik je hoor spreken, van binnen bewogen wordt
door medelijden en barmhartigheid en mijn hart breekt van tederheid.
Maar geloof me, die tuchtiging is noodzakelijk.

En als je Me nu niet een beetje wilt zien lijden, zal je later veel erger
lijden zien, omdat ze Mij meer zullen beledigen.

Zal je dat niet nog meer bedroeven?

Daarom, schik je naar Mij, anders zal je me dwingen om je niets
meer te vertellen, om niet te hoeven zien dat je bedroefd bent.

En hiermee zou je me de opluchting ontzeggen die Ik ervaar als Ik
met je praat. O, ja, je zou Me dwingen te zwijgen en Ik zou niemand
hebben met wie Ik mijn Pijnen zou kunnen delen”.

Wie kan zeggen hoeveel bitterheid ik voelde na deze woorden!
Jezus wilde mij afleiden.

En Hij vatte zijn Woorden over de Hoop aldus samen:

“Mijn dochter, wees niet verontrust: Hoop is Vrede.

In de daad van de Gerechtigheid bewaar Ik de volmaakte vrede.

Zo moet ook jij, helemaal opgaand in de Hoop, jouw vrede bewaren.

De ziel die vredig is wordt, als ze zichzelf kwelt,

- onrustig of

- verliest haar vertrouwen,

- loopt haar ongeluk tegemoet

En alhoewel zij miljoenen bezit en zelfs de heerschappij heeft over verschillende koninkrijken, *blijft zij* fantaseren en *klagen*:
'Waar zal ik van leven? Hoe zal ik me kleden?
Ik sterf van de honger? Ik ben zo ongelukkig!
Ik zal nog eindigen in de diepste ellende en tenslotte zal ik sterven'.

En dit zeggend, weent ze en zucht en slijt haar dagen in droefheid en grote armoede, ondergedompeld in de zwaarste melancholie.

Maar dat is niet alles. Het ergste is dat
- als ze haar bezittingen ziet,
- als ze wandelt door haar landgoederen,
ze nog droeviger wordt bij de gedachte aan haar naderend einde.

En als ze voedsel ziet, wil ze er niet aankomen om zichzelf in leven te houden. En als iemand probeert haar te overhalen om haar rijkdommen met haar eigen handen aan te raken, om haar te tonen dat het onmogelijk is dat ze terecht zal komen in de grootste ellende, zal ze niet overtuigd zijn.
Ze blijft als versuft en weent zelfs nog meer over haar droevig lot.

Welnu, wat zullen de mensen over haar zeggen?
Dat ze krankzinnig is,
- dat blijkt dat ze niet redelijk is,
- dat ze haar verstand kwijt is.
De reden is duidelijk, het kan niet anders.

Toch kan het zijn dat ze haar ongeluk tegemoet gaat waarover ze blijft fantaseren. Maar hoe? Door haar rijk te verlaten, haar rijkdommen achter te laten en naar vreemde landen te gaan met barbaarse bevolking, waar niemand zich verwaardigt haar wat brood te geven. Zo wordt fantasie tot werkelijkheid.
Wat aanvankelijk vals was, wordt nu waarheid.

Maar wie was er de oorzaak van?
Wie is schuldig aan zo'n droevige verandering van de toestand?"
Haar verraderlijke en halsstarrige wil.
Dat is nu net de ziel die geen hoop heeft: toegeven aan verontrusting en ontmoediging is al de grootste waanzin".

En ik: "Ach Heer, hoe kan een ziel altijd in vrede leven,

- een leven van Hoop?

En als de ziel een zonde begaat – hoe kan ze dan vredig zijn?”

En Jezus: “Door de zonde te begaan, trekt de ziel zich al terug uit het Koninkrijk van de Hoop, omdat zonde en Hoop niet samen kan gaan.

Gezond verstand zegt dat iedereen de plicht heeft wat hem toebehoort te respecteren, in stand te houden en te cultiveren. Wie gaat er nu naar zijn eigendommen om te verbranden wat hij bezit! Wie zal zijn bezittingen zonder zorg beheren! Ik geloof niemand.

Welnu, de ziel die leeft van de Hoop, beledigt de Hoop door te zondigen. En als het in haar vermogen lag, zou ze al het goede verbranden dat de Hoop bezit. Dan belandt ook zij in het ongeluk van die dame die haar goederen verlaat om in een vreemd land te gaan leven.

Zo ook verlaat de ziel door de zonde deze Vrede - brengende Moeder Hoop, zo teder en vol mededogen, die haar wil voeden met haar eigen vlees – ***Jezus in het H. Sacrament*** - (het eerste kenmerk van onze Hoop).

En zij gaat leven te midden van een barbaars volk:

dat zijn de demonen die

- haar de kleinste verfrissing onthouden en
- haar enkel met vergif voeden: dat is de zonde.

En wat doet deze vredestichtende Moeder dan?

Blijft ze misschien onverschillig, terwijl de ziel zich van haar verwijdert? O nee!

Zij weent en bidt en roept haar met een zeer tedere en ontroerende stem. Zij gaat haar achterna en zij is pas tevreden als zij haar teruggebracht heeft in haar Koninkrijk”.

Mijn lieve Jezus vervolgt: “***Het wezen van de Hoop is Vrede.***

Wat zij is van nature, krijgt de ziel die leeft in de schoot van deze vredestichtende Moeder door genade”.

En in diezelfde woorden liet mijn gezegende Jezus, door middel van een verstandelijk Licht, mij door het beeld van een moeder zien, wat deze Hoop heeft gedaan voor de mens.

O, wat een ontroerend en zeer teder beeld.
Als iedereen dit kon zien, zouden zelfs de meest verharde harten wenen van berouw en allen zouden zo van haar gaan houden dat het onmogelijk voor hen zou zijn zich zelfs maar een ogenblik los te maken van haar moederlijke knieën.

Ik wil nu proberen te zeggen wat ik begrijp en wat ik kan zeggen.
De mens is het gewoon om
- geketend te leven,
- slaaf van de duivel,
- veroordeeld tot de eeuwige dood,
zonder de Hoop opnieuw eeuwig te kunnen leven.
Alles was verloren en zijn bestemming was te gronde gericht.

Deze Moeder leefde in de Hemel,
- verenigd met de Vader en de H. Geest, samen vol gelukzaligheid.
Maar het leek of zij niet tevreden was.
Zij wilden haar kinderen, haar evenbeeld, het mooiste Werk van haar handen, om zich heen hebben.
Welnu, terwijl Zij in de Hemel was, waren haar ogen gericht op de mens die op aarde verloren was gegaan.

Zij was enkel bezig met 'hoe haar geliefde kinderen te redden'.
Zij ziet dat deze kinderen op geen enkele manier de Godheid tevreden kunnen stellen, zelfs niet door welk offer dan ook.
Zij zijn immers totaal de mindere van die Godheid.
Wat doet deze Moeder vol mededogen?

Zij ziet dat er geen ander middel is om deze kinderen te redden dan haar eigen Leven te geven om het hunne te redden.
En zij neemt hun pijnen en ellende op zich en doet alles wat van hen verwacht werd. Dus, wat denkt zij te gaan doen? Deze liefdevolle Moeder biedt zich aan bij de Goddelijke Gerechtigheid.

Met tranen in de ogen en met een zeer tedere stem **zegt Zij**,
terwijl haar grootmoedig Hart haar de meest overtuigende redenen ingeeft:

"Ik vraag om genade voor mijn verloren kinderen.
Ik kan niet verdragen dat ik hen van mij gescheiden zie.
Ik wil hen ten koste van alles redden.

Alhoewel Ik zie dat er geen andere weg is dan mijn Leven te geven, wil Ik dat doen, als zij maar hun leven kunnen terugkrijgen.

Wat wilt U van hen:

- Eerherstel? Ik geef het namens hen.
- Glorie, eer? Ik geef U eer en glorie in hun plaats.
- Dankzegging? Ik dank U namens hen.

Alles wat U van hen wil, geef ik U,
mits Ik hen in mijn Rijk bij Mij mag hebben.

De Godheid is ontroerd door de tranen en de liefde van deze Moeder, vol mededogen. En overtuigd door haar dwingende redenen is Hij geneigd deze kinderen lief te hebben.

De Goddelijke Personen wenen samen over hun ongeluk. En Zij besluiten eenstemmig dat Zij het offer van het Leven van deze Moeder aanvaarden. En Zij zal volledig voldoen voor haar kinderen om hen terug te krijgen.

Van zodra het besluit is bekrachtigd, daalt zij onmiddellijk neer vanuit de Hemel en komt op aarde.

Zij legt haar koninklijke gewaden af die zij in de Hemel droeg. En Zij bekleedt zich met menselijke ellende, als de ellendigste slaaf en Zij leeft in uiterste armoede, Zij lijdt ongehoord, door spot en hoon, onverdraaglijk voor de menselijke natuur. Zij weent onophoudelijk en bemiddelt voor haar geliefde kinderen.

Maar wat het meest verbazingwekkend is, zowel wat deze moeder als de kinderen betreft:

terwijl Zij deze kinderen zozeer bemint, doen de kinderen, in plaats van deze moeder die hen komt redden met open armen te ontvangen, het tegenovergestelde.

Niemand wil haar ontvangen of haar erkennen.

Integendeel, zij laten haar ronddolen, zij verachten haar en maken een plan om deze zo tedere Moeder die hen zo hartstochtelijk bemint te vermoorden.

Wat zal zulk een tedere Moeder doen die haar liefde onbeantwoord ziet door haar ondankbare kinderen? Zal ze ophouden? O, nee!

Integendeel, zij raakt meer ontvlamd door Liefde voor hen.

En Zij haast zich van het ene punt naar het andere om hen te

verzamelen en hen op de schoot te nemen.

O, hoe zwoegt Zij, hoe voert Zij strijd tot het zweet haar uitbreekt,
- niet alleen water maar ook bloed!

Zij gunt zich geen rust.

Zij is voortdurend in actie om hun redding te bewerken.

Zij voorziet in al hun noden.

Zij geneest al hun kwaad, van verleden, heden en toekomst.

Kortom, er is niets wat zij nalaat of niet beschikt voor hun heil.

Maar wat doen deze kinderen?

Hebben zij misschien spijt van hun ondankbaarheid bij haar komst?

Zijn zij van gedachten veranderd ten gunste van deze Moeder?

O, nee! Zij bedreigen haar,

- zij onteren haar met de gemeenste laster,

- zij bezorgen haar schande, hoon en schaamte,

- zij slaan haar met alle soorten geselingen,

- zij herleiden haar tot één wonde, en

- zij brengen haar tenslotte ter dood, zo schandelijk als maar mogelijk is, te midden van wrede krampen en pijnen.

Maar wat doet deze moeder te midden van zoveel pijnen?

Zal zij deze kinderen misschien haten, onhandelbaar en arrogant als ze zijn! O nee – nooit!

Juist dan heeft zij hen hartstochtelijker lief dan ooit, offert haar pijnen op voor hun redding. En haar laatste adem is gewijd aan een woord van vrede en vergeving.

O, mijn prachtige Moeder!

O lieve Hoop, hoe aanbiddelijk bent U – ik bemin U! O alstublieft!

Houd me altijd op uw schoot en ik zal de gelukkigste ter wereld zijn.

Terwijl ik besloot op te houden met spreken over de Hoop, weerklonk een stem overal rondom mij die zei:

“Hoop bevat al het heil, zowel het huidige als het toekomstige .

En wie leeft op haar schoot en op haar knieën is gezet,

krijgt alles wat ze wil.

Wat wil de ziel? *Eer, glorie?*

De hoop zal haar de grootste eer en glorie ter wereld onder alle

mensen geven en in de Hemel zal zij haar eeuwig verheerlijken.

Misschien wil ze *rijkdom*? O, Deze Moeder Hoop is uitzonderlijk rijk en bovendien zal haar rijkdom, als Zij al het goede aan haar kinderen geeft, absoluut niet minder worden. Nog sterker, deze rijkdom is niet vergankelijk en gaat niet voorbij – maar is eeuwig.

Wil zij *plezier, tevredenheid*? O ja!

Deze Hoop bevat in zichzelf alle mogelijke genoegens en voorkeur van Hemel en aarde, zodat niemand haar ooit zal kunnen evenaren. En iemand aan haar borst geniet met volle teugen – o, hoe gelukkig en tevreden is Zij.

Wil zij *verstandig zijn en wijs*? Deze Moeder Hoop bevat de subliemste vormen van wetenschap – nog sterker, Zij is de leraar onder de leraars. En wie zich door haar laat onderwijzen leert de wetenschap van ware Heiligheid kennen.”

Kortom, Hoop verschaf ons alles, zodanig dat

- als iemand zwak is geeft ze hem kracht,
- als iemand bevlekt is stelde de Hoop de Sacramenten in en daarmee bereidde Zij het bad voor zijn zonden.
- Als de mens honger heeft of dorst, geeft deze medelijdende Moeder het mooiste en heerlijkste Voedsel, haar heerlijkste Vlees en als drank haar zeer kostbaar Bloed.

Wat kan deze vredestichtende Moeder Hoop nog meer doen?
En wie is aan Haar gelijk!

O, alleen Zij heeft Hemel en aarde verzoend.
De Hoop heeft Geloof en Liefde met zich verenigd.
En Zij heeft de onverbreekbare band gelegd
tussen de menselijke en de goddelijke natuur.
Maar wie is deze Moeder? Wie is deze hoop?

Het is Jezus Christus,

- ***die onze Verlossing bewerkte, en***
- ***die*** de hoop is van de dolende mens.

2-83 - 16 oktober 1899 - Wachten op Jezus. Jezus spreekt over kastijdingen.

Deze morgen kwam mijn lieve Jezus niet.

Ik heb Hem sinds gisteravond, toen Hij zich vertoonde in een gedaante die tezelfdertijd medelijden opwekte en angst, niet gezien.

Hij wilde zich verbergen om de kastijdingen die Hij zelf over de mensen afriep en de manier waarop Hij hen ging vernietigen, niet te zien.

O God, wat een hartverscheurende aanblik, nog nooit gezien!

Terwijl ik bleef wachten, herhaalde ik in gedachten:

“Waarom komt Hij niet?

Wie weet komt Hij niet omdat ik me niet schik naar zijn gerechtigheid? Maar hoe kan ik dat?

Het lijkt bijna onmogelijk voor mij om “Uw Wil geschiede” te zeggen.

Dan zei ik opnieuw:

“Hij komt niet omdat mijn biechtvader Hem niet naar me toestuurt?”

Welnu, terwijl ik dit dacht, zag ik Hem heel even, bijna een schaduw.

Hij zei: “Wees niet bang, het gezag van de priester is beperkt.

In de mate waarin zij mij willen vragen naar jou toe te komen en je als slachtoffer willen aanbieden zodat Ik het volk zal sparen, in die mate zal Ik hen genezen en hen sparen als Ik de kastijdingen toebrenge.

Als zij daar geen aandacht aan besteden, zal Ik geen acht op hen slaan”.

Na dit gezegd te hebben, verdween Hij,

mij achterlatend in een overvloed van ellende en tranen.

2-84 - 21 oktober 1899 - Aardse goederen moeten dienen voor de heiliging van de mens. Het mogen geen afgoden zijn. De oorzaak van kastijdingen.

Na zeer bittere dagen van ontbering voelde ik me moe en uitgeput, hoewel ik diezelfde pijnen bleef opdragen en ik zei:

“Heer, U weet hoeveel het me kost U te moeten missen.

Maar ik berust in uw allerheiligste Wil, en bied deze zeer bittere pijn aan om mijn liefde te bewijzen en U te behagen.

Deze last, ergernis, moeheid en kou die ik voel, wil ik naar U toe

sturen als boodschappers van lofprijzing en eerherstel voor mezelf en alle mensen.

Dit heb ik en ik bied het U aan. Natuurlijk aanvaardt U het offer van mijn goede wil, als ik U aanbied wat mogelijk is zonder voorbehoud. Maar kom toch, want ik kan het niet meer dragen”.

Vele keren werd ik verleid om me te schikken naar de gerechtigheid, omdat ik dacht dat ik zelf de oorzaak was dat Hij niet kwam.

In feite had Jezus in de voorbije dagen gezegd dat ik, als ik me niet schikte, Hem zou dwingen om niet te komen en me niets meer te vertellen om me geen verdriet aan te doen. Maar ik had het hart niet om dat te doen, vooral niet omdat zelfs de gehoorzaamheid er niet mee instemde.

Midden in deze bitterheid verscheen er eerst een Licht met daarbij **een Stem die sprak:**

“In de mate de mens zich bemoeit met aardse zaken, verwijderd hij zich van, en verliest hij waardering voor eeuwige aangelegenheden.

Ik gaf rijkdom om die te gebruiken voor hun heiliging. Maar zij hebben die gebruikt om Mij te beledigen en om een afgod te zijn voor hun harten.

En Ik zal hen doen ondergaan en hun rijkdom samen met hen”. Hierna zag ik mijn liefste Jezus, maar zo vol lijden, beledigd en verontwaardigd over de mensen dat het schrik aanjaagt.

Onmiddellijk **begon ik Hem te zeggen:**

“Heer, ik bied U uw Wonden aan, uw Bloed, het allerheiligste gebruik van uw zintuigen in de loop van uw sterfelijk leven, om eerherstel te bieden voor het slecht gebruik van de zintuigen door de mensen”.

Jezus keek zeer ernstig en **Hij zei met bijna donderende stem:**

“Weet je hoe de zintuigen van de mensen zijn vervallen? Zij lijken op het geluid van wilde dieren die met hun gebrul de mensen verjagen en niet toestaan dat ze dichterbij hen komen. De rotheid en de hoeveelheid zonden spat uiteen vanuit hun zintuigen die Mij dwingen te vluchten”.

En ik: “O Heer, ik zie hoe verontwaardigd U bent!

Als U door wilt gaan met de kastijdingen, wil ik bij U komen.
Anders wil ik ophouden met deze levenswijze.
Waarom zou ik doorgaan als ik me niet langer kan aanbieden als slachtoffer om de mensen te redden?”

Hij sprak me zo ernstig toe dat ik doodsbang werd:

“Je wilt de twee uitersten: enerzijds wil je dat Ik niets doe en anderzijds wil je komen.

Ben je niet tevreden als de mensen gedeeltelijk gespaard worden?
Denk je dat Corato er het beste voorstaat en Me het minst beledigt?
Is het feit dat Ik heb gespaard vergeleken met de andere steden iets onbeduidends?

Dus wees tevreden en kalmer, en terwijl Ik me bezighoud met het kastijden van het volk – help Mij met je zuchten en lijden en het gebed dat die kastijdingen zullen bijdragen aan de bekering van de mensen”.

2-85 - 22 oktober 1899 - Het kruis, een weg bezaaid met sterren.

Jezus vertoonde zich nog steeds zeer bedroefd.

Toen Hij kwam, wierp Hij zich volkomen uitgeput in mijn armen, op zoek naar verlichting. Hij liet me een beetje delen in zijn lijden en toen ***zei Hij***:

“Mijn dochter, de weg van het kruis is bezaaid met sterren. En als je die weg bewandelt, veranderen die sterren in zeer stralende zonnen. Wat zal het geluk van de ziel in alle eeuwigheid zijn, die omgeven is door deze zonnen?

Bovendien is de grote beloning die Ik schenk voor het kruis zo groot, dat zij niet te meten is, niet in de breedte noch in de lengte.
Het is bijna niet te vatten voor de menselijke geest.
Het dragen van kruisen is immers niets menselijks, het is volkomen goddelijk”.

2-86 - 24 oktober 1899 - De oorzaak van de kastijdingen: de Liefde van God voor de mensen.

Deze morgen kwam mijn aanbiddelijke Jezus en bracht me buiten mezelf, te midden van de mensen.

Jezus leek naar de mensen te kijken met ogen vol mededogen.

En de kastijdingen verschenen als zijn eindeloze Barmhartigheid, zij kwamen voort uit het diepste van zijn zo liefhebbende Hart.

Toen wendde Hij zich tot mij en **Hij zei**: “Mijn dochter, de mens komt voort uit het goddelijk Wezen en omdat ons voedsel liefde is tussen de drie goddelijke Personen, altijd wederzijds, eender en standvastig, is hij als een deel van ons voedsel, omdat Hij voortkwam uit onze handen vanuit zuivere en belangeloze Liefde.

Welnu, dit deel is bitter geworden voor ons; en dat niet alleen. Het merendeel van hen heeft zich door zich van ons te verwijderen, gemaakt tot voedingsbodem voor helse vlammen en voedsel voor de onverzoenlijke haat van de duivels, onze en hun ergste vijanden.

Dit is de belangrijkste oorzaak van onze smart om het verlies van de zielen: zij zijn de onzen – zij zijn iets wat ons toebehoort.

Evenzo is de grote Liefde voor hen de oorzaak die Mij aanzet om hen te tuchtigen, om hun zielen in veiligheid te brengen”.

En ik: “Ach Heer, het lijkt wel of U deze keer alleen maar kunt spreken over tuchtigingen. Uw macht beschikt toch over andere middelen om deze zielen te redden.

En als ik er nu nog zeker van was dat alle pijn bij hen terecht zou komen en dat U er vrij van zou blijven, zonder in hen te lijden, zou ik er nog in berusten.

Maar ik zie dat U al heel erg lijdt onder die kastijdingen die U hebt toegepast. Wat zal er gebeuren als U blijft doorgaan met kastijdingen?

En Jezus: “Zelfs ofschoon Ik lijd, zet de Liefde me aan om zwaardere geselingen toe te brengen.

En dit doe Ik opdat de mens in zichzelf zal keren en zal erkennen wat zijn wezen is. En er is geen machtiger middel dan hem te tonen dat hij zichzelf naar de ondergang helpt.

Het komt mij voor dat andere middelen hun nog vrijpostiger maken.

Schik je daarom in mijn Gerechtigheid.

Ik zie zeer goed dat je liefde voor Mij je zeer sterk aanzet om het niet eens te zijn met Mij. En je kunt het niet aan om Mij te zien lijden, Ook mijn Moeder had Mij meer lief dan alle mensen.

Niemand kan Haar evenaren.

En toch schikte Zij zich in de Gerechtigheid om deze zielen te redden. En Zij berustte erin Mij zoveel te zien lijden.

Als mijn Moeder dit deed, kun jij dat dan zelf ook niet doen!”

Toen Jezus zo sprak voelde ik hoe mijn wil zo sterk naar zijn Wil werd toegenomen dat het voor mij bijna onmogelijk was om mij niet te schikken in zijn Gerechtigheid.

Ik wist niet wat ik moest zeggen, zo overtuigd was ik.

Ik heb echter mijn wil nog niet duidelijk gemaakt. Jezus verdween en ik bleef twijfelen of ik me moest schikken of niet.

2-87 - 25 oktober 1899 - De echo van God's Liefde en de echo van de ondankbaarheid van de mensen.

Mijn liefste Jezus vertoont zich bijna altijd op dezelfde wijze.

Deze morgen voegde Hij er aan toe:

“Mijn dochter, mijn liefde voor de mensen is zo groot dat zij als een echo weerkaatst in de hemelse regionen.

Zij vult de atmosfeer en verspreidt zich over de hele aarde.

Maar hoe beantwoorden die mensen deze echo van de Liefde!

Ach, zij beantwoorden haar met een echo van ondankbaarheid,

- giftig,

- vol met allerlei bitterheid en zonden met een bijna dodelijke echo, enkel geschikt om Mij te verwonden.

Maar Ik zal het aanschijn der aarde ontvolken, zodat deze afschuwelijke echo mijn oren niet verdooft”.

En ik: “Ach Heer, wat zegt U nu!”

En Jezus: “Ik ga te werk als een arts vol medelijden, die buitengewone geneesmiddelen heeft voor zijn kinderen.

En deze kinderen zitten vol wonden.

Wat doet deze vader en dokter die zijn kinderen meer liefheeft dan zijn eigen leven? Zal Hij deze wonden laten verworden tot gangreen? Zal hij hen laten sterven uit angst dat zij moeten lijden door vuur en mes? Nee – nooit!

Zelfs als hij het gevoel heeft dat die instrumenten voor hemzelf worden gebruikt, grijpt hij desondanks naar het mes, snijdt het vlees open. En hij gebruikt het gif en het vuur om te voorkomen dat het bederf verder woekert.

Hoewel het zelfs dikwijls gebeurt dat tijdens deze operaties de arme kinderen sterven, was dit niet de wil van de vader – dokter. Zijn wil was hen te zien genezen.

Zo ben Ik ook. Ik breng hen wonden toe om hen te genezen. Ik vernietig hen om hen te doen verrijzen.

Als velen omkomen is dat niet mijn Wil,
- het is enkel het gevolg van hun verdorvenheid en hun koppige wil,
- het is het gevolg van deze afschuwelijke echo die ze Mij willen toe zenden, zelfs al worden zij uiteindelijk vernietigd”.

En ik: “Zeg me toch, mijn enige Goed hoe kan ik deze afschuwelijke echo die U zo kwelt enigszins mildereren voor U?”

En Hij: “Het enige middel is

- dat je al jouw daden altijd uitvoert met als enige doel Mij te behagen
- en dat je al je gevoelens en krachten gebruikt om Mij te beminnen en te verheerlijken.

Laat iedere gedachte, woord en wat dan ook, gewijd zijn aan de liefde die je voor Mij hebt. Op deze wijze zal jouw echo vol vreugde opstijgen naar mijn troon en mijn oor strelen”.

2-88 - 28 oktober 1899 - Wie ben Ik en wie ben jij!

Deze morgen verscheen mijn lieve Jezus omgeven door Licht. Hij keek me zo doordringend aan alsof Hij overal in mij binnendrong.

En ik voelde mij tot niets teruggebracht.

Hij zei: “Wie ben Ik, en wie ben jij?”

Deze woorden drongen diep in het merg van mijn beenderen en ik kon de eindeloze afstand zien

- tussen de Oneindige en het eindige,
- tussen het Al en het niets. En dat niet alleen

Ik kon ook de kwaadaardigheid zien van dit niets en hoe het zichzelf besmeurde.

Het leek op een vis die in het water zwemt.

Zo zwom mijn ziel in het verderf tussen de wormen en vele andere dingen die alleen maar afschuw wekken bij het zien ervan.

O God, wat een walgelijk gezicht! Mijn ziel wilde wegvlugten van het aanschijn van de driemaal heilige God.

Maar met nog twee uitspraken houdt Hij mij vast nl.

‘Wat is mijn liefde voor jou?’

En wat is jouw antwoord voor Mij?’

Welnu bij de eerste woorden wilde ik angstig wegvlugten uit zijn tegenwoordigheid

Bij de woorden: “Wat is mijn Liefde voor jou?, voelde ik me wegzinken, langs alle kanten verbonden met zijn Liefde, zodat mijn bestaan voortkwam uit zijn Liefde.

Als deze Liefde zou verdwijnen, zou ik niet langer bestaan.

Het kwam mij voor dat mijn hartslag, mijn verstand en zelfs mijn adem voortkwamen uit zijn Liefde.

Ik zwom rond in Haar. En zelfs als ik wilde vluchten leek me dat onmogelijk, omdat zijn Liefde me overal omgaf,

En mijn liefde leek een druppeltje water dat in de zee terechtkomt en nooit meer ontdekt wordt.

Hoeveel begreep ik!

Maar als ik het zou willen vertellen zou het te ver voeren.

Toen verdween Jezus en ik bleef in verwarring achter.

Ik voelde mezelf één en al zonde en in mijn hart bleef ik smeken om vergeving en barmhartigheid.

Even daarna kwam mijn enige Goed weer terug.

Ik voelde me totaal gedrenkt in bitterheid en spijt om mijn zonden en **Hij zei**: “Mijn dochter, als een ziel ervan overtuigd is dat zij kwaad gedaan heeft door Mij te beledigen, doet zij zoals Maria Magdalena die mijn Voeten waste met haar tranen, zalfde met balsem en hen afdroogde met haar haren.

Als de ziel in zichzelf begint te kijken naar het kwaad dat zij heeft gedaan en zij heeft er spijt van, maakt zij een bad klaar voor mijn Wonden.

Als zij dat kwaad ziet, voelt zij bitterheid en spijt. En hierdoor komt zij ertoe mijn Wonden te zalven met de meest exclusieve balsem. Deze kennis wordt voor de ziel een vorm van eerherstel.

En bij het zien van haar ondankbaarheid in het verleden voelt zij liefde voor zo’n goede God bij haar opkomen.

En zij zou haar leven willen geven als bewijs van haar liefde.

En dit is het haar dat haar ziel, als vele gouden kettingen, bindt aan mijn Liefde”.

2-89 - 29 oktober 1899 - De bouw van een innerlijke verblijfplaats voor Jezus.

Mijn aanbiddelijke Jezus bleef komen.

Maar toen Hij deze morgen kwam, nam Hij me meteen in zijn Armen mee. En Hij bracht me buiten mezelf.

In zijn Armen begreep ik vele dingen.

Ik begreep vooral dat het absoluut noodzakelijk is om zich van alles te onthechten: om vrij in de Armen van Onze Heer te zijn en om zelfs met alle gemak binnen te gaan in zijn Hart en het terug te verlaten, zoals het voor de ziel het beste past, om de gezegende Jezus niet tot last te zijn.

Daarom **zei ik Hem** van ganser harte: “Mijn liefste en enige Goed, wat ik U vraag voor mij is dat U mij losmaakt van alles.

Ik zie immers zeer duidelijk dat:

- om terug met U bekleed te worden en
- om in U te leven en
- opdat U terug in mij gaat leven,

het voor mij noodzakelijk is,

- dat ik zelfs geen schaduw meer draag van wat U niet toebehoort”.

En één en al welwillendheid ***zei Hij me:***

“Mijn dochter, opdat Ik kan binnengaan in een ziel en daar kan blijven is de belangrijkste voorwaarde volledige onthechting van alles.

Zonder onthechting kan Ik niet alleen niet in haar verblijven,

maar zelfs geen enkele deugd kan zich in de ziel vestigen.

Als de ziel alles uit zichzelf verwijderd heeft, kan Ik binnenkomen

En verenigd met de wil van de ziel bouwen wij een huis.

De fundering hiervan is gebaseerd op *nederigheid*.

En hoe dieper die ligt, hoe hoger en sterker de muren zullen zijn.

Deze *muren* zullen

- opgebouwd zijn met stenen van versterving

- gemetseld met het zuiverste goud van de liefde.

Als de muren zijn opgetrokken zal Ik die bepleisteren.

En als een *uitmuntend Schilder* zal Ik die beschilderen,

- niet met lijm en water,

- maar met de verdiensten van mijn Lijden dat is de lijm,

- en met de kleur van mijn Bloed, dat is het water.

Dit dient om hen te beschermen tegen regen, sneeuw of beving.

Dan komen de deuren en opdat ze zo stevig zullen zijn als waren ze van hout en niet onderhevig aan houtworm, is stilte noodzakelijk.

En dat betekent de versterving van de uitwendige zintuigen.

Om dit huis in stand te houden is *een bewaker* nodig om het van alle kanten binnen en buiten te bewaken.

Dit is *de heilige 'vreze des Heren* 'die het beschermt tegen alle overlast, wind of wat dan ook.

Deze vrees zal de beveiliging zijn van dit huis, waardoor er zal worden opgetreden, niet uit vrees voor straf, maar uit vrees de Heer van het huis te beledigen.

Deze *heilige vrees* moet niets doen. Maar zij doet alles met geen andere bedoeling dan om God te behagen.

Dan moet dit huis *verfraaid worden en gevuld met schatten*.

Dit moeten alleen maar *heilige verlangens en tranen* zijn. Dat waren de schatten van het Oude Testament. Daarin vonden zij hun redding.

In de trouw aan hun gelofte vonden zij hun troost.
In lijden vonden zij hun kracht.

Kortom, zij zetten alles in vanuit hun verlangen naar de toekomstige Verlosser. En vanuit dit verlangen gingen ze te werk als atleten.

Een ziel zonder verlangen handelt bijna als een dode
Alles is verveling, last, wrok – zelfs de deugden
Er is niets wat haar bevalt.
En zij gaat bijna kruipend voort op het juiste pad!

Het tegenovergestelde gebeurt voor de ziel die vol verlangen is
Niets valt haar zwaar, alles is vreugde.
Zij heeft vleugels en vindt smaak in haar pijnen.
Dit is zo omdat er een verlangen aan vooraf ging.
En de dingen die eerst verlangd werden, worden dan het meest geliefd. En als je die bemint, vind je er de grootste vreugde in.

Daarom moet dit verlangen gekoesterd worden zelfs voordat dit huis gebouwd wordt. De decoraties van dit huis zullen de kostbaarste stenen zijn, de duurste parels en edelstenen van mijn Leven, - altijd gevormd in het Lijden, zuiver Lijden.

En omdat de bewoner de Gever is van alle Goeds, brengt Hij er de gave van *de deugden* in onder
Hij parfumeert het huis met de heerlijkste geuren
Prachtige bloemen geven hun geuren af.
Eén van de mooiste hemelse melodieën weerklinkt.
Hij zorgt ervoor dat je een paradijselijke lucht inademt”.

Ik vergat nog te vermelden dat je moet zien dat er *vrede heerst* in huis. Er heerst een zich terugtrekken in jezelf.
En je bewaart de stilte van de zintuigen.

Hierna bleef ik in de armen van Onze Heer en ik was los van alles. Intussen zag ik dat mijn biechtvader aanwezig was en **Jezus zei:** (het leek of Hij een spelletje met me speelde om te zien wat ik zou zeggen).

“Mijn dochter, je hebt je van alles ontdaan en je weet dat er onder die omstandigheden iemand anders nodig is die zorgt voor kleding en voedsel en een verblijfplaats.

Waar wil je blijven: in de armen van je biechtvader of in de Mijne?”
En terwijl Hij dit zei deed Hij net of Hij mij wilde brengen in de armen van mijn biechtvader.

Ik drong aan dat ik dat niet wilde en Hij hield vol dat Hij het wenste.
Na wat over en weer praten **zei Hij**:

“Wees niet bang, Ik hou je in mijn Armen”. En dus bleef het vredevol.

2-90 - 30 oktober 1899 - Kastijdingen dreigen voor Rome.

Deze morgen kwam mijn lieve Jezus heel droevig bij mij.

Zijn eerste woorden waren:

“Arm Rome, hoe zal je vernietigd worden!
Als Ik naar je kijk, ween Ik over jou”.

En Hij zei dit met zo’n tederheid dat Hij medelijden opriep.
Maar ik kon niet begrijpen of het alleen over de mensen ging of ook over de gebouwen.

Omdat ik vanuit de gehoorzaamheid niet de kant van de gerechtigheid mocht kiezen, maar moest bidden, **zei ik Hem**:
“Mijn geliefde Jezus, als het over kastijdingen gaat hoeft men niet te discussiëren maar alleen bidden”.

En dus begon ik te bidden, zijn Wonden te kussen en eerherstel te brengen.

Terwijl ik dit deed **zei Hij met tussenpozen**:

“Mijn dochter, forceer Me niet. Door dit te doen wil je Me met alle geweld onder druk zetten. Breng je zelf tot rust”.

En ik zei: “Heer, het is de gehoorzaamheid die dit zo wil.
Ik doe dit niet”.

Hij vervolgde: “De stroom van ongerechtigheden is zo overweldigend dat zij de verlossing van de zielen kan belemmeren.
En enkel gebed en mijn Wonden kunnen voorkomen dat deze razende rivier hen allen in zich opneemt”.

Inhoudstafel

2-1- 28 februari 1899 - Op bevel van mijn biechtvader begin ik te schrijven wat er zich van dag tot dag afspeelde tussen mij en onze lieve Heer.....	5
Zuiverheid van intentie.....	6
Geloof.....	6
Hoe Luisa de Godheid van Jezus ziet.	10
2- 2- 10 maart 1899 - De Heer toont Luisa veel tuchtigingen.....	14
2- 3 - 13 maart 1899 - De gehele Schepping spreekt van Gods liefde voor de mens en leert hem hoe hij Hem moet liefhebben.	15
2- 4 - 14 maart 1899 - Het kwaad van de mens dwingt God hem te kastijden.	17
2- 5 - 18 maart 1899 - Liefde is eenvoudig.	18
2- 6 - 19 maart 1899 - De duivel kan spreken over deugden, maar hij kan ze niet instorten in de ziel.....	19
2- 7 -20 maart 1899 - De wereld is afgezakt naar zo'n bedroevende toestand omdat ze zich niet ondergeschikt maakt aan leiders en de eerste leider is God.	19
2- 8 - 31 maart 1899 - De waarde van het lijden.....	20
2- 9 - 3 april 1899 - Nederigheid zonder vertrouwen is een schijndeugd.....	21
2-10 - 5 april 1899 - Jezus houdt Luisa verborgen in Zijn Liefde.	21
2-11 - 7 april 1899 - Luisa verkwikt Jezus. Hij zegt haar: “Ik wil van jou het voorwerp van Mijn voldoening maken”.....	22
2-12 - 9 april 1899 - Jezus bevrijdt Luisa van de pijn Hem te moeten missen.....	23

2-13 - 12 april 1899 - Jezus zegt tot Luisa : “Voor Mij is tegenwoordig zijn in het H. Sacrament hetzelfde als aanwezig zijn in jouw hart.” Schijnheiligheid is een diepe pijn voor Jezus.	24
2-14 - 16 april 1899 - Voorbereidingen voor de H. Communie. Beledigingen van Jezus door zijn eigen volk.	25
2-15 - 21 april 1899 – Jezus is de armste onder de armen.	26
2-16 - 23 april 1899 - De lof en hoon van anderen.	28
2-17 - 26 april 1899 - Zielen die onthecht zijn. Luisa bidt voor de genezing van een spraakgebrek van haar biechtvader.	29
2-18 - 2 mei 1899 - De gehele Hemel wordt verhuld in de Kerk.	30
2-19 - 6 mei 1899 - Luisa zoekt Jezus tussen de engelen.	31
2-20 - 7 mei 1899 - Zuiverheid van intentie bij het werk.	32
2-21 - 9 mei 1899 - Tuchtiging dreigt. Jezus geeft zijn bittere adem door aan Luisa.	33
2-22 - 12 mei 1899-Jezus stelt haar tevreden door uit zijn zijde zoet en bitter in haar over te laten vloeien.	35
2-23 - 16 mei 1899 - De verdienste van het Kruis. Zich ontdoen van zijn eigen wil.	37
2-24 - 19 mei 1899 - Deemoed garandeert hemelse Gunsten.	39
2-25 - 23 mei 1899 - Zachtmoedigheid. Onthechting van zichzelf.	40
2-26 - 26 mei 1899 - Minachting van jezelf moet samengaan met Geloof.	41
2-27 - 31 mei 1899 - Tegenwerking laat de Waarheid meer oplichten op het juiste moment.	42
2-28 - 2 juni 1899 - Het grootste dienst die je een ziel kan bewijzen, is zorgen dat zij zichzelf leert kennen.	43
2-29 - 3 juni 1899 - Jezus stort zijn bitterheid uit.	44
2-30 - 5 juni 1899 – De ellendige toestand van Luisa. De gezondheid van haar biechtvader.	45

2-31 - 8 juni 1899 - Luisa wil dat iedereen zich bekeert.	48
2-32 - 9 juni 1899 - De zeer zware zonde van abortus. Eenheid van lijden en bidden.....	51
2-33 - 11 juni 1899 - Om Luisa te begrijpen is Licht nodig.....	51
2-34 - 12 juni 1899 - Jezus zelf bereidt Luisa voor op de H. Communie.	52
2-35 - 14 juni 1899 - Jezus wil de wereld tuchtigen.....	55
2-36 - 16 juni 1899 - Kastijdingen zijn noodzakelijk om de mensen nederigheid te leren.....	56
2-37 - 17 juni 1899 - Luisa wil niet meewerken aan de tuchtigingen.	57
2-38 - 19 juni 1899 - Onstandvastigheid in het goede.....	58
2-39 - 20 juni 1899 - De liefde waarmee St. Aloysius te werk ging.	59
2-40 - 21 juni 1899 - Jezus zegt: “Uit liefde voor jou zal Ik Corato niet in de steek laten.” Jezus maakt grapjes met Luisa.	61
2-41 - 22 juni 1899 - Luisa laat Jezus niet slapen.	61
2-42 - 23 juni 1899 - Luisa ziet haar biechtvader samen met Jezus, en zij bidt voor hem.....	62
2-43 - 25 juni 1899 - Drie Geestelijke Vreugden die verbonden zijn met het Geloof.....	65
2-44 - 4 juli 1899 - Jezus spreekt over de ongerustheid.	66
2-45 - 9 juli 1899 - Jezus laat de ziel delen in zijn Pijnen om zijn Lijden verder te zetten.	67
2-46 - 14 juli 1899 - Jezus kan iemand die Hem bemint niet in de steek laten.	68
2-47 - 18 juli 1899 - De Sacramentele Jezus en de ziel trekken elkaar aan en verbinden zich met elkaar.	69
2-48 - 22 juli 1899 - Het kruis maakt de ziel transparant. Hoe kan je de afgrond vermijden.....	69

2-49 - 28 juli 1899 - Het Kruis is het meest verheven merkteken van de ziel.....	70
2-50 - 30 juli 1899 - Je zal jouw naaste niet oordelen.....	72
2-51 - 31 juli 1899 - Communicatie tussen Jezus en de ziel via het verstand. De mond spreekt niet.	72
2-52 - 1 augustus 1899 - Jezus spreekt over de Zuiverheid.	73
2-53 - 2 augustus 1899 - Gelijkgezindheid met Jezus.....	74
2-54 - 7 augustus 1899 - Over ons ‘niets-zijn’.	75
2-55 - 8 augustus 1899 - Een ziel in overgave is rust voor Jezus.	76
2-56 - 10 augustus 1899- Over Gerechtigheid. De vruchten van Gerechtigheid: Waarheid en Eenvoud.	76
2-57 - 12 augustus 1899 - Jezus verandert Luisa totaal in Zichzelf. Hij leert haar de Liefde.....	78
2-58 - 13 augustus 1899 - Jezus neemt de gestalte van Luisa aan.	79
2-59 - 15 augustus 1899 - De Liefde ordent alle deugden. De Maagd Maria wordt opgenomen in de Hemel. ‘Het Weesgegroet’ samen met Jezus.	80
2-60 - 16 augustus 1899 - Luisa blijft zich gedragen als een moeder voor Jezus.	83
2-61 - 17 augustus 1899 - De kracht en de taak van ‘Vrouwe Gehoorzaamheid’.....	84
2-62 - 18 augustus 1899 - De Waarheid ordent de ziel.....	85
2-63 - 21 augustus 1899 - Wat er gebeurt als je enkel Jezus behaagt.....	86
2-64 - 22 augustus 1899 - Jezus laat Luisa delen in zijn Deugden.	87
2-65 - 27 augustus 1899 - Wat er gebeurt als Jezus naar een ziel gaat.	87
2-66 - 30 augustus 1899 - De mens heeft de zin voor godsdienst verloren. Dreiging van kastijdingen.....	88

2-67 - 31 augustus 1899 - De biechtvader vraagt Luisa onder Gehoorzaamheid niet tegen Jezus te spreken en Hem af te wijzen.....	89
2-68 - 1 september 1899 - De wrede strijd van Luisa om te gehoorzamen. Het is voor iemand die zich vereenzelvigd met Jezus onmogelijk om van Hem te scheiden. Gehoorzaamheid, de machtigste strijder, was alles voor Jezus. De functie ervan is doen sterven om leven te geven.	89
2-69 - 2 september 1899 - Er is nog steeds dezelfde Gehoorzaamheid maar een beetje milder.....	95
2-70 - 5 september 1899 - Jezus brengt volmaaktheid stap voor stap tot stand.	96
2-71 - 9 september 1899 - Geloof Hoop en Liefde. De ziel is het koninklijk paleis van God.	97
2-72 - 16 september 1899 - De Uitwerking en de Waarde van enkel voor God te lijden.....	98
2-73 - 19 september 1899 - De vruchten van het Geloof, de Hoop en de Liefde.....	99
2-74 - 21 september 1899 - Geschil met Vrouwe Gehoorzaamheid. Het doel van Luisa's toestand.	104
2-75 - 22 september 1899 - Afkeer van het schrijven.....	106
2-76 - 25 september 1899 - Luisa beschermt Jezus en de mensen.	107
2-77 - 26 september 1899 - Verzet tegen het schrijven. De allerheiligste Maagd is een Wonder van Genade. Abstract of intuïtief zien.....	108
2-78 - 30 september 1899 - Geduld in pijnlijke bekoringen werkt als heilzaam voedsel.....	110
2-79 - 1 oktober 1899 - Jezus spreekt met bitterheid over het misbruik van de Sacramenten.....	112
2-80 - 3 oktober 1899 - Luisa overlegt met Vrouwe Gehoorzaamheid. Priesters moeten zich niet bezighouden met aardse belangen.....	115

2-81 - 7 oktober 1899 - Jezus is verontwaardigd over de mensen. De offerziel houdt de kastijding tegen.	118
2-82 - 14 oktober 1899 – De Hoop is de Vrede-brengende Moeder.....	121
2-83 - 16 oktober 1899 - Wachten op Jezus. Jezus spreekt over kastijdingen.....	128
2-84 - 21 oktober 1899 - Aardse goederen moeten dienen voor de heiliging van de mens. Het mogen geen afgoden zijn. De oorzaak van kastijdingen.....	129
2-85 - 22 oktober 1899 - Het kruis, een weg bezaaid met sterren.	131
2-86 - 24 oktober 1899 - De oorzaak van de kastijdingen: de Liefde van God voor de mensen.	131
2-87 - 25 oktober 1899 - De echo van God's Liefde en de echo van de ondankbaarheid van de mensen.....	133
2-88 - 28 oktober 1899 - Wie ben Ik en wie ben jij!	134
2-89 - 29 oktober 1899 - De bouw van een innerlijke verblijfplaats voor Jezus.	136
2-90 - 30 oktober 1899 - Kastijdingen dreigen voor Rome.....	139
Inhoudstafel	140